

கலை
இலக்கிய
மாத
சஞ்சிகை

145

ஐப்பசி 2020

100/-

ஜீவநிதி

புரதம ஔசரியர் : க.புரணீதரன்

யதார்த்தன்
சி.ரஞ்சிதா
வெற்றி துஷ்யந்தன்
இ.ச.முரளிதரன்
எம்.கே.முருகானந்தன்
பனைமீன்நாடன்
யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம்
வாகரை வாணன்
திருமலை இ.மதன்
நீ.பி.அருளானந்தம்
கந்தர்மடம் அ.அஜந்தன்
த.ஜெயசீலன்
ஏ.எஸ்.சற்குணராஜா
த.கதுர்ஜன்
வசந்ததீபன்
கி.நடராசா
முருகன் சீவியர்
வசந்தி தயாபரன்
ச.முருகானந்தன்
ஹனிபா இஸ்மாயில்

பொருளடக்கம்

கட்டுரைகள்

சிறுகதைகள்

யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம் - 08

திருமலை நவம் - 15

வாகரைவாணன் - 19

நீ.பி.அருளானந்தம் - 26

கவிதைகள்

கந்தர்மடம் அ.அஜந்தன் - 10

த.ஜெயசீலன் - 11

ஏ.எஸ்.சற்குணராஜா - 25

த.கதுர்ஜன் - 28

வசந்ததீபன் - 37

நேர்காணல்

கி.நடராசா - 29

முருகன் சீனியர் - 38

நூல் விமர்சனம்

வசந்தி தயாபரன் - 22

ச.முரகானந்தன் - 43

கலாநிதி ஹனிபா இஸ்மாயில் - 45

பேசும் இதயங்கள்

அட்டைப்படம்

நன்றி இணையம்

சாதியும் மொழியும்

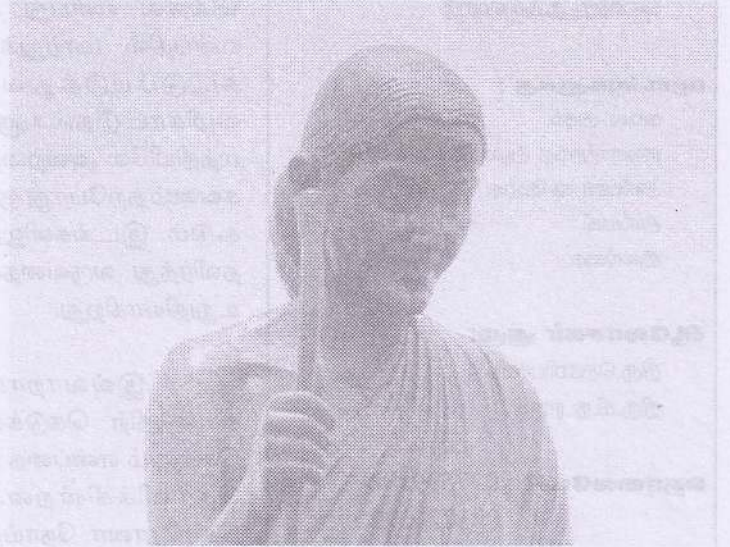
யதார்த்தன் - 03

பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் சுட்டும் பெண்களும்

மறுதலிக்கப்படும் பால் சமத்துவமும்

ஒளவையாரின் நல்வழியை முன்னிறுத்திய ஒரு பார்வை

சி.ரஞ்சிதா - 08

தேனைச் சொரியும் இசைஞானியின் வீணை

இளையராஜா பாடல்களில் வீணை

வெற்றி துஷ்யந்தன் - 24

பாடும் நிலா

இ.ச.முரளிதரன் - 44

டாக்குத்தரின் தொணதொணப்பு - 5

நான் அப்படியான பொம்பிளை எண்டால்...

எம்.கே.முருகானந்தன் - 47

ஜீவநதி

2020 ஜூன் 14 - 145

பிரதம ஆசிரியர்
க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் துவீயந்தன்
ப.விஷ்ணுவர்தீனி

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்
சாமணந்தறை ஆலம்பிளையார் வீதி
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்
இலங்கை.

ஆலோசகர் குழு:

திரு.தெனியான்
திரு.கி.நபராஜா

தொலைபேசி : 0775991949
0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan
Commercial Bank, Nelliady
A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து
ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும்
அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே
பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவநதி சந்தா வியரம்

தவிர்த - 100/= ஆண்டுசந்தா - 1500/=
வெளிநாடு - \$ 60 U.S
மணியோடரை
அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்
மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.
அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

K .Bharaneetharan,
Kalaiaham ,
Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்
K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch
A/C No. - 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் இதய ஓடை
ஆழ நீர் தன்னை மொண்டு
செறி தரும் மக்கள் எண்ணம்
செழிந்திட உற்று உற்று...
புதியதோர் உலகம் செவ்வோம்.!
-- யாரதிதாசன்--

நெருக்கடி நிலையில் உலகம் உய்ய...

கொரோனா நோய்த் தொற்று அனைத்துலகத்திலும் பரவி வரும் நோயாக(Pandemic) இனங்காணப்பட்டதிலிருந்து, அதன் பரவலை இன்னமும் கட்டுப்பாட்டினுள் கொண்டுவர முடியவில்லை என்பது உலகம் எதிர் நோக்கும் பெரும் நெருக்கடி என்பதில் மாற்றுக் கருத்து இல்லை. இந்நோயின் பரவலைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கு, எத்தனையோ நெறிமுறைகளும் வழிகாட்டுதல்களும்” வழங்கப்பட்டுள்ளபோதிலும் மக்கள் மத்தியிலே அவற்றை முறையாகக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்ற கவனம் தற்போது குறைந்து வருவதாகவே தோன்றுகின்றது. மக்கள் கூடும் இடங்களிலும் விழாக்களிலும் முகக்கவசம் அணிவதைத் தவிர்த்து வருவதைக் காணொளிகள் மூலம் காணும்போது இது உறுதியாகிறது.

இவ்வாறாக, நெறிமுறைகளும் வழிகாட்டுதல்களும் கவனத்திற் கெடுக்கப்படாதபோது, சர்வ நாசத்திற்கே இட்டுச் செல்லும் என்பதை இந்நோய்த் தொற்றுக் குறித்த புள்ளிவிபரங்கள் தெரிவிக்கின்றன. சமூகப்பரவல்நிலை ஏற்படும் போது, கொரோனா நோய்த்தொற்றுக்குரியவர்களை இனங்காண்பதிலும் அவர்கள் மூலமான தொற்றுப் பரவலைக் கட்டுப்படுத்துவதிலும் உள்ள கஷ்டங்களை மக்கள் உணர்ந்து கொள்வது அவசியம்.

இன்றைய நெருக்கடியான காலகட்டத்தில், கல்வி உரிமையைப் பாதுகாப்பதிலும் வழிகாட்டுதலிலும் உள்ள சவால்களை உணர்ந்ததனாலேயே ஆசிரியர் தினத்தின் கருப் பொருளாக “ஆசிரியர்: நெருக்கடி நிலையில் தலைமைதாங்குதலும் எதிர் காலத்தை மீள் கருத்துருவாக்கஞ் செய்தலும்” என்பது முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கருப்பொருள் ஆசிரியர்க்கானது மட்டுமன்று அனைவர்க்கும் உரியது. எமது எழுத்துக்களும் இக்கருப்பொருளையே கொண்டிருப்பது நன்று. இது இலக்கிய கார்களை மக்களோடு இணைக்கும்.

- க.பரணீதரன்

ஜீவநதியின் பிரதி கிடைக்கும் இடங்கள்

யாழ்ப்ப - பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை,
புக்லப் - திருநெல்வேலி,
செட்டித்தெரு - பூபாலசிங்கம்,
பரணி புத்தகக் கூடம் - நெல்லியடி
ஸ்ரீலங்கா புத்தகசாலை - நல்லூர்

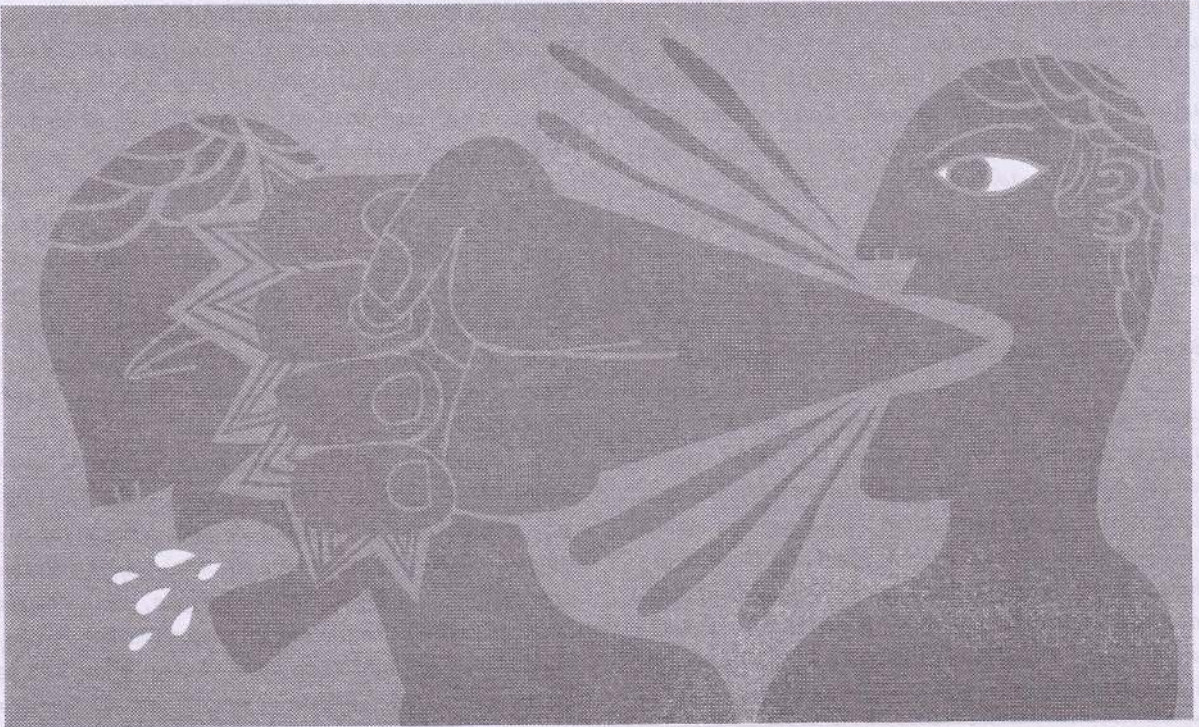
எங்களுடைய பாடசாலைக்காலத்தில் ஒரு பகிடி இருந்தது. மிகச்சாதாரணமாக, பிள்ளைகள் அதையொரு நகைச்சுவையாக, துணுக்காகப் பகிர்ந்து கொள்வார்கள். பறையர் சாதியைச் சேர்ந்த ஒருவர் பொது வாசகசாலையொன்றில் பத்திரிகை வாசித்துக்கொண்டிருக்கிறான். அப்போது முக்குவர் சாதியைச் சேர்ந்த ஒருநபர் அங்கே வருகிறார். அவர் பத்திரிகை படிக்க விரும்புகிறார். ஆனால் மற்றவர் இவரைக்கவனிக்காமல் தொடர்ந்தும் வாசித்துக் கொண்டிருக்கிறார். உடனே இவர் அவரை “பேப் - பறையா வாசிக்கிறாய்?” என்கிறார், உடனே வாசித்துக் கொண்டிருப்பவர் சளைக்காமல் “முக்குவரறிவித்தல் வாசிக்கிறேன்” என்று சடைந்து சொல்கின்றார். அவர் பேப்பரை பேப்பறை, என்பதாகவும் இவர் முக்கிய அறிவித்தலை முக்குவர் அறிவித்தல் என்பதாயும் இருவரின் தந்திரத்தையும் ஒரு துணுக்காக அப்போது பகிர்ந்து கொள்வார்கள். மொழியினால் நடாத்தப்படும் இத்தந்திரமான துணுக்கு ஒடுக்கப்பட்ட சாதிகளைச் சேர்ந்தநபர்கள் உரையாடிக் கொள்வது போலச் சித்திரிக்கப்படுவது. நான் அறிந்தவரை இத்துணுக்கு ஆதிக்கசாதிப்பிள்ளைகளினால் அதிகமாக மிகச்சாதாரணமாகப் பகிர்ந்து கொள்ளப்படக் கேட்டிருக்கிறேன். ஒருதுணுக்கு, ஒரு நகைச்சுவை ஆயிரம் வருடத்து சமூக வரலாற்றினால் கட்டமைக்கப்பட்டு வந்தமொழியின் கூட்டுநினைவால், தந்திரத்தால், சமூக வழக்கத்தினால் உருவாக்கப்படுகின்றது. நாம் ஒரு பெரிய சமூக ஒடுக்கு முறையின் பகுதிகளாக இணைந்து கொள்கிறோம் என்பது தெரியாமலே “பிள்ளைகள்” இவற்றைப் பயன்படுத்துகின்றனர்.

பெரியார் 1971 இல் அனிதாடலுக்கு வழங்கிய பேட்டி ஒன்றிலும் அதற்குப் பின்னரும் தமிழைக் காட்டுமிராண்டிமொழி என்று சொன்னதன் பின்னால் இருக்கக்கூடிய தார்மீக உண்மைகளுள் தமிழ் மொழியின் சாதியப் பங்குபற்றலும் ஒன்று. சாதிய நிலமைகள் நிலவும் சமூகங்களின் மொழிவழக்குகள்-அமைப்புகள் அச்சாதிய அமைப்புக்கு அதன்பயில்விற்கு கூட்டுநினைவகமாகவும் வழக்கை, வழக்காறுகளைக் கடத்தும் விதமாகவும் இருக்கின்றன.

மொழியின் மீது சமகாலத்தைச் சேர்ந்த முன்னேறிய வாசிப்பு முறைகளின் கதையாடல்களைப் பிரயோகிக்கும் போது மொழியின் பிறழ்வான அமைப்புக்களை,

சாதியும் மொழியும்

■ யதார்த்தன் ■

அதன் தந்திரங்களை, அடையாள, புனிதங்களால் கட்டமைக்கப்பட்ட மொழியின் சமூகப்போலித்தனங்களை, அதன் ஒடுக்குதல் முகத்தைக் காணமுடியும்.

இருபதாம் நூற்றாண்டு வரை மொழியின் வரலாறு, மொழியின் அமைப்பு, மொழியின் உள்வியல், மொழியின் சமூக நிலைமைகள் பற்றிய விஞ்ஞான பூர்வமான பார்வைகள் குறைவாகவே இருந்தன, மொழியையும் அதன் சமூக இடத்தையும் “அமைப்பாக” அணுகத் தொடங்கும்போது தான் மொழியின் அருபமான உண்மைகளை வந்தடைந்தோம். இது இருபதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதிகளிலும் அதன் பின்னரும் நடந்துவந்தது (அமைப்பியல், பின் அமைப்பியல் மற்றும் பின்நவீன நிலை முதலான கருத்தால்கள்) மேற்கத்திய அறிவுச் சூழலில் நிகழ்ந்தது ஆனால் தமிழ்ச்சூழல் இருபதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் மொழியைப் புனிதத்தன்மையாக மாற்றியது. பெரியார் சாதிய சமய அமைப்புக்களுக்கு எதிராக உருவாக்கிய குரலை, கருத்தியல்களை அவருடைய வழி வந்த திராவிட கட்சிகளே திசை மாற்றின. அது தன்னுடைய பெரிய எதிரிகளாகக் கண்ட பிற அரசியல், பொருளாதார மொழி அடையாளங்களோடு ஏற்படுத்த வேண்டியிருந்த போராட்டங்களுக்காக தமிழ்மொழியின் பிறழ்வுகளையும் சேர்த்து, அது கொண்டிருக்கின்ற ஒடுக்கும் முகத்தையும் சேர்த்து தமிழ் மொழியைக் கடவுளாகவடித்தது. “தமிழ்த்தாய்” உருவத்திருமேனியும் பண்புகளும் கற்பிக்கப்பட்டு பெண் தெய்வங்களில் ஒன்றாகவே பொலிவிருத்தப்பட்டாள்.

கடவுள் மறுப்பு, சாதிய மறுப்பு போன்ற பெரிய கவர்களை எழுப்பிய திராவிட இயக்கத்தின் சமூகநீதி என்னும் அரணின் மத்தியில் டிரோஜன் குதிரையாக தமிழ்மொழி பிரதிட்டை செய்யப்பட்டிருந்தது. தமிழ் மொழியின் அறிதல் முறையை, அடையாளத்தை, மரபார்ந்த அறிவின் மீள்கண்டுபிடிப்புக்களை, நவீன தமிழ்இலக்கியத்தை, தமிழ்அடையாளத்தை, தமிழ்த் தேசியத்தை எல்லாம் தமிழ்ச்சூழல் உருவாக்கும் போதும் மொழி சாதிய நீக்கமோ, ஆண் மைய நீக்கமோ செய்யப்படாமலே இருந்தது.

சாதிய ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான கொள்கை, நடைமுறை இரண்டையும் திராவிட இயக்கங்கள் திறம்படச் செய்தன, கடந்த அறுபது ஆண்டுகளில் சாதிய ஒடுக்கு முறைக்கு எதிராக நிகழ்ந்த அறிவும் செயலும் தமிழ்ச் சூழலில் முக்கியமானவையே. ஆனால் மொழியை அறிவார்ந்து அணுகாது அதற்கு பெருமிதங்களாலும் செருக்கினாலும் செய்யப்பட்ட அனுட்டானங்கள் இத்தனை போராட்டங்களையும் உள்ளிருந்து அழித்துக் கொண்டிருக்கவும் பலவீனப்படுத்துகிறது.

சமூகம் மொழியினாலேயே தன்னுடைய மனத்தை உருவாக்கிக் கொண்டுள்ளது. மனிதர்களால் மொழிக்கு வெளியே சிந்திக்கமுடியாது. தனி மனிதர்களின் பிரக்ஞை மற்றும் தன்னுணர்வு என்பதே மொழிக்க குறிகளினால் அமைந்ததுதான். கருத்துருவங்களால் (மொழிக்கிரியவடிவங்களால்) நிரம்பியநிலையைத் தான்பிரக்ஞை, தன்னுணர்வு என்கிறோம் சமூகவயமான உறவியக்கத்தில் இருந்து தான் மனம் என்பதே உருவாகின்றது. சமூக அமைப்பினால் உருவாக்கப்படும் மொழி என்னும் அமைப்பின் உள்ளார்ந்த நினைவும் சரி

அதன் பிரயோகமும் சரி கொண்டிருக்கின்ற ஒடுக்குதல் வடிவங்கள் சமூகத்தின் மையநிலையில் இருக்கும் போது அது “கடவுளாக” வழிபாட்டுப் பொருளாக, துதித்தலின் பண்பாடாக மாறும் போது புறவயமான முற்போக்குச் சிந்தனைகள் அபத்தமாக மாறுகின்றன. இந்த அவலத்தையே நாம் அவதானிக்கின்றோம். தலித்தியம் சார்ந்து இயங்கக்கூடிய, மார்க்ஸியம் சார்ந்து இயங்கக்கூடிய பல அறிஞர்கள், எழுத்தாளர்கள், அரசியல், சமூக செயற்பாட்டாளர்கள் கூட மொழியின்மீதான “விழிப்புணர்வற்று” இருக்கின்றனர். குறிப்பாக மொழியின் ஆண் தன்மை, மொழியின் சாதியவடிவங்கள் இரண்டிலும் அவர்களின் கரிசனை இல்லாது இருக்கின்றது. ஈழத்து தமிழ்ச் சூழலிலும் இத்தகைய தன்மைகளையே அவதானிக்கின்றோம்.

சாதியபோராட்டங்களில், சமூக நீதி தொடர்பான பயணத்தில் தமிழ்நாட்டுச் சூழலைவிட மேம்பட்ட போக்குடன் இருந்தாலும் மொழிபற்றிய “விழிப்புணர்வற்றே” ஈழத்துச் சூழல் சூழலின் பயில் முறை தொடர்ந்தும் இருந்து வருகின்றது. அறுபதுகளில் தொடங்கிய சாதிய எதிர்ப்பு போராட்டங்களையும், முப்பது வருட விடுதலைப்போரையும் கடந்துவந்த ஈழத்துச் சூழல், “தமிழ்செருக்கை” உருவாக்கிக் கொண்டதில் தமிழ்நாட்டிற்குச் சளைத்ததில்லை. அச்செருக்கினுள் சாதிய அமைப்பும் தன்னுடைய கூறுகளைப் புகுத்திக் கொண்டிருக்கின்றது.

2

மொழி ஓர் பண்பாட்டுப் பின்புலமுடைய அமைப்பு என்ற வகையில் அது தன்னுடைய நினைவு, பேச்சு, இலக்கண அமைப்பு, எழுத்து, தொன்மை, மரபு முதலான கூறுகளினால் தன்னை இயக்குகின்றது ஒவ்வொரு கூறிலும் சமூகத்தின் பயில்வில் இருக்கும் சாதியக் கூறுகள் இருக்கக்காணலாம். முன்பு சொன்னதைப் போல, மொழியே மானுட கூட்டு நினைவகமாகத் தொழிற்படுகின்றது, அது சமூக நினைவில் மேலாதிக்கம் மிக்க கருத்தியல்களை அதிகம் ஞாபகத்தில் கொள்கின்றது. தன்னுடைய தொன்மைகளையும் மரபையும் வரலாற்றையும் உருவாக்குகின்றது.

சாதி பற்றிய சடங்கான நடைமுறைகளை ஒடுக்கு முறைகளாகவன்றி, இயற்கையான தருவிப்பு, எனவும், பிறப்பினால் நேர்ந்தது எனவும் கட்டமைக்கப்பட்ட நம்பிக்கைகளைக் கொண்டே இச் சடங்கு ஒரு சமூக இயல்பாக கூட்டு நினைவினுள் மொழி வடிவத்தில் பதியப்பட்டுக் கடத்தப்பட்டது. ழாக் லக்கான் கூறுவது போல் மனித நனவில் அல்லது ஆழ் மனம் மொழியின் வடிவிலே அமைந்திருப்பின் உள்ளூர பதிந்துபோன, சாதிய மனநிலை மொழியில் விரவி இருப்பது தவிர்க்க முடியாதிருக்கும்.

மொழியின் அடிப்படை வடிவங்களான சொற்கள் மொழியின் பேச்சு, எழுத்து ஆகிய இரண்டினாலும் சமூகத்தின் அர்த்தங்களின் குறிகளாக மாறுகின்றன, பொருத்தமான இடங்களில் அர்த்தங்களைப் பெறுகின்றன. மாற்றிக்கொள்கின்றன, பெருகவும்பல் தன்மை பெறவும் செய்கின்றன. சமூக மொழியில் ஆண் மனநிலை ஆதிக்கம் செலுத்தும் போது ஆண்சொற்கள் உருவாகுவதுடன் அவை சமூகத்தினால் பால்சார்

ஒடுக்குதலுக்கு துணைநிற்கின்றன. அதனால் அவை சொல்லையோ சொல்லற்ற இடங்களையோ உருவாக்கும் போது சமூகக் குறிப்பீடுகளைப் பெறும் உதாரணமாக தமிழின் முற்போக்கு சிந்தனையும் செயலும் கொண்ட எழுத்தாளர்கள், கருத்தியல் தலைவர்கள் கூட பாவிக்கும் மொழியில் விழிப்புணர்ச்சியற்று இருக்கின்றனர். மனிதரை மனிதன் என்றும், எழுத்தாளரை எழுத்தாளன் என்றும் விழிக்கும் போது அவர்களை அறியாமலே ஆண் சொற்களாக சமூகத்தில் ஆண் மொழி நிலவுவதற்கு துணை செய்கின்றன, கருத்தியல் தலைமைகளும் முற்போகான கலை இலக்கியச் செயற்பாட்டாளர்களும் கூட ஆண் சொற்களைப்பாவிக்கும் போது, ஏனைய மக்களைப் பற்றி அவர்களின் மொழி விழிப்புணர்வு பற்றி நாம் சிந்திக்க வேண்டியிருக்கும்.

சாதிய நிலைமைகளில் சொற்கள் சாதிய அர்த்தம் பெறும் இடங்களை, ஒடுக்குதலின் மொழி வடிவங்களைப் பெறும் இடங்களை நாம் சாதாரணமாகக் கடக்கின்றோம். சில நேரடியாகவே வசைகளாவும், இழிவார்த்தைகளாகவும், ஒடுக்குதலின் வெளிப்படையான காட்டுமிராண்டி வடிவங்களில் பயன்பாட்டில் இருக்கின்றன.

நாகரிகம்மிக்கதென்று பெருமைப்படுத்தப்படும் தமிழ்மொழியில் இருக்கின்ற வசைகளை இரண்டு பெருங்குறுகளாகப் பிரித்தால் ஒன்று பெண்களை இழிவு செய்யக் கூடியபால், பாலியல் சொற்களினால் ஆனவையாகவும், மிச்சமிருப்பவை சாதிய வசைகளால் நிறைந்துமிருக்கின்றன. தமிழ்ச் சமூகத்தில் நிகழத்தக்க இப்பெரும் ஒடுக்கு முறைகள் இரண்டின் பகுதியாக தமிழ் இணைந்து கொள்கின்றது. ஈழத்துச் சூழலைப் பொறுத்தவரையில் தமிழில் பறையா, சக்கினியா, துரும்பா, நளவா போன்ற வசைகளும் இழி பொருட் பயன்பாடும் பேச்சுமொழியில் பயன்பாட்டில் உள்ளவை. குறிப்பாக ஒடுக்கும் சாதியாக இருக்கும் வெள்ளாளர்களும், இடைநிலைச் சாதியைச் சேர்ந்தவர்களும் பயன்படுத்தும் வசைகளாக இருக்கின்றன. இவ் வசைச் சொற்களின் பின்னால் இருக்கும் சமூகப்படைப்புலும் அது தன்னுடைய அர்த்தத்தைப் பெறுவதற்கு ஒடுக்கு முறையில் இருந்து கொய்துகொள்ளும் இயல்பும் சாதாரணமாகக் கடந்து போகின்றவையல்ல. ஒடுக்கு பவர்கள் ஒடுக்கப்படும் மக்களை அவர்களின் சாதிய அடையாளத்தினாலே இழிவுபடுத்தும் போதும் சரி, ஆதிக்கசாதியைச் சேர்ந்தவர் அதேசாதியைச் சேர்ந்தவரை இத்தகைய சாதிய வசைகளால் வையும் போதும் சரி, அந்தச் சொற்கள் சாதிய ஒடுக்குதலின் வெவ்வேறு நடைமுறைத் தருணங்களோடு இணைந்து கொள்கின்றன.

யாழ்ப்பாணத்தமிழில் நீர், என்ற சொல்லை உதாரணப்படுத்துவதன் மூலம் சாதியப் பின்புலத்தினால் நோக்கத்தினால், எப்படிச் சொற்கள் குறிப்பீட்டைப் பெறுகின்றன என்பதை விளக்க நினைக்கிறேன். "நீர்" என்பது தமிழில் முன்னிலை ஒருமைச் சுட்டாகவும் நேரடியான மரபிலக்கணப் பொருளில் மரியாதை ஒருமையாகவும் வரக்கூடியது. அதிலும் நீவீர், நீயீர் போன்ற பயன்பாட்டு வழக்கில் இல்லாத பழந்தமிழ்ச் சொற்களுடன் நெருக்கமானது

எனினும் யாழ்ப்பாணக் கிளை மொழியில் இன்னும் வழக்கில் இருக்கிறது. ஆனால் சொல் ஒன்றின் பயன்படு சந்தர்ப்பங்களும் அது எடுக்கின்ற அர்த்தமும் அதற்கு அதுகொள்ளும் மேற்கூற்று இயல்பும் சந்தமும், அதன் முன்னும் பின்னும் உள்ள மொளையும் சமூக உற்பத்தியாக கருதப்படும்போது, நீர் என்ற சொல் ஓர் அந்நியத் தன்மையை இயல்பிலேயே கொண்டிருப்பதையும் அது பின்னர் சாதிய அந்நியத்தை ஏற்படுத்துவதற்கு நுட்பமாகப் பயன்படுவதையும் கள ஆய்வின் மூலம் கண்டு கொள்ள முடிந்தது.

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தில் மொழியியல் துறையில் மூன்றாம் ஆண்டு படித்துக் கொண்டிருந்த பொழுது பல்கலைக்கழகத்தில் இருக்கும் யாழ்ப்பாணம் அல்லாத வெளிமாவட்டங்களைச் சேர்ந்த தமிழ், முஸ்லீம் மாணவர்களிடம் பேட்டி கண்டபொழுது "நீர்" என்று யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழைக் கதைக்கக்கூடிய மாணவர்கள் நீர், என்று விழிக்கும் போது சட்டென்று ஓர் அந்நிய உணர்வையும் வேறுபடுத்தலையும் உணர்வதாகவும், அதன் மொழி இயல்பு ஒருவித நெருடலுடன் இருப்பதாயும் குறிப்பிட்டார்கள். ஆனால் இதே சொல்லை யாழ்ப்பாணத்து மாணவர்களிடம் குறிப்பிட்டுக் கேட்க, அவர்கள் அதைக் கவனப்படுத்திப் பார்க்கும் போது அதன் பயன்பாடு பெரும்பாலும் சட்டென்று "நீ" என்பதற்கும் "நீங்கள்" என்று விழிப்பதற்கும் இடைப்பட்ட ஒருசொல்லாக அதை உணர்வதாகச் சொன்னார்கள். இயல்பிலேயே அச்சொல்லின் அருகில் இருக்கும் மொளனத்திடம் ஓர் அந்நிய உணர்வு தொற்றிக் கொள்வதையே பல பயன்படு நிலைமைகளை நினைவுகூர்வதன் மூலம் கண்டறிய முடிந்தது.

பல்கலைக்கழகத்தை விட்டு வெளியே கிராமங்களுக்குச் செல்லும் போது அச்சொல்லில் இயல்பிலேயே பயின்று வந்த அந்நியத் தன்மையைச் சாதியமும் எடுத்துக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. குறிப்பாக நீர் என்ற சொல்லின் பொருள் நிலை மாற்றத்தின் மொழிப்பயில்வு வரலாற்றைத் தேடும் போது அறுபதுகளின் பின்னர் யாழ்ப்பாணத்தில் தீண்டாமைக்கு எதிராக நிகழ்த்தப்பட்ட போராட்டங்களும் முற்போக்கு கருத்தியல்களின் வளர்ச்சியும், சாதிய நிலைமைகளைக் குலைத்து விட்ட பிறகு வெளிப்படையாக, தீண்டாமை யையோ கடுமையான நேரடி ஒடுக்கு தலையோ செய்வது சமூகமனநிலையில் அநாகரீகமானதும், ஐனநாயக சுட்டவாக்கங்களினால் குற்றமாகவும் கருதப்பட்டதாலும் நடைமுறையிலிருந்ததாலும், ஆதிக்கசாதியைச் சேர்ந்தவர்களும் இடைநிலைச் சாதியைச் சேர்ந்தவர்களும் மரியாதை அற்றதாயும் இல்லாமல் மரியாதை புள்ளதாயும் இல்லாமல் இருக்கும் இச்சுட்டைக் கொண்டு தாழ்த்தப்பட்ட சாதியைச் சேர்ந்த நபர்களை அழைக்கும் வழக்கம் மொழியில் உருவாகிவந்துள்ளது. மேலும் தேசிய இனப்பிரச்சினையின் பின்னணியில் விடுதலைப் போராட்டங்கள் உருவாகிவரும் போது தாழ்த்தப்பட்ட சாதியைச் சேர்ந்த இளைஞர்களும் யுவதிகளும் போராட்ட இயக்கங்களில் சேர்ந்த போது அவர்களுக்கு இயக்கங்களின் சமூக அதிகாரம் கிடைக்கப்பெற்றது.

பெரும்பாலான விடுதலைப்போராட்டங்கள் கொள்கையளவிலும் நடைமுறையிலும் சாதியை

எதிர்க்கவும் செய்தன. இப்பின்னணிகளில் போராளிகளை அவர்களின் சாதியை அறிந்து “நீ” என்று அழைக்க முடியாத நிலையையும், நீங்கள் என்றும் அழைக்க முடியாத சாதிய மனநிலை தருகின்ற சங்கடத்தையும் தவிர்க்க “நீர்” என்ற வார்த்தையின் இரட்டை நிலையை தமது சாதிய மனநிலையை விட்டுக்கொடுக்காமல் இருப்பதற்காகப் பயன்படுத்தினர் என்ற தகவல்களையும் பலரின் அவதானிப்புகளுடன் உரையாடிய போது பெற்றுக் கொண்டேன்.

யாழ்ப்பாணத் தமிழில் “எங்கடையாக்கள்”, “உங்கடையாக்கள்” அல்லது வேறையாக்கள் போன்ற சொற்றொடர்கள் இருக்கின்றன. பொதுவாக இச்சொற்றொடர்கள் குழும மயப்படுத்தல், வேறுபடுத்தல் போன்ற நேரடி அர்த்தங்களில் வந்தாலும் இவ்விருண்டும் சாதிய குழுமப்படுத்தல் மற்றும் வேறுபடுத்தலுக்காகவே பிரயோகத்தில் இருக்கின்றன. தமிழ்நாட்டில் “நம்ம ஆளுக” “அவுக ஆளுக” போன்ற சொற்றொடர்களைப் போன்றவை இவை. மொழியின் இவ் உள்படுத்தும்பாங்கு சாதிய உள்படுத்தல் (cast inclusive) ஆகவே இருக்கின்றது.

மொழி ஒன்றினுடைய பெயரிடல் அமைப்பு இரண்டு வகையினதானது. ஒன்று இடுகுறிப்பண்பு, இன்னொன்று காரணப்பண்பு. இடுகுறித்தன்மை என்பதும் முதலில் காரணத்தினாலேயே உருவாகி இருந்தாலும் பிற்காலத்தில் அதன் குறிப்பீட்டுத் தன்மையின் காரணம் மறைந்து குறியானது, காரணப்பின் புலமில்லாத பெயராக மட்டும் எஞ்சுவதைக் குறிக்கும். உதாரணமாக மரம், மண், கடல் போன்றவற்றின் பெயர் உருவானதன் காரணம் கிடைப்பதில்லை எனினும் அப்பெயர்கள் ஏதேனுமொரு சமூகப் பகைப் புலமோ தனிமனிதரோ கண்ட காரணத்தின் விளைவாக பெயரிடப் பட்டிருக்கவும் ஒலிக் குறிகளால் உருவாகவும் வாய்ப்பிருக்கிறது. பெயரிடல் என்பது சமூகப் பகைப்புலத்தினைக் கொண்டிருக்கும் போது அங்குள்ள சாதியம் பெயரிடலிலும் தன்னை வெளிப் படுத்தியிருக்கின்றது. தனிநபர்கள், தொழில் அடையாளங்கள், தெருக்கள், கிராமங்கள், குறிச்சிகள், வட்டாரங்கள், நீர்நிலைகள், சந்திகள் என்று பெயரிடும் போது சாதிய ஒட்டுக் களுடனோ சொற்களாலோ பெயரிடப்படுவதுடன் அவை தொடர்ச்சியாகப் பயன்பாட்டிலும் இருக்கின்றன.

செட்டிய குறிச்சி, வண்ணாங்குளம், தூவார மூலை, அம்பட்டன் கிராம போன்றன யாழ்ப்பாணத்தில் இருக்கும் கிராமங்கள், குறிச்சிகள், நீர்நிலைகள் வயல் நிலங்களின் பெயர்களாகும். வட்டாரங்கள், குறிச்சிகள் போன்றவற்றை அறிந்து கொண்டு எந்தச் சாதியினர் என்று அறிந்துகொள்ளும் முறை தமிழ்ச் சமூகத்தில் இயல்பான ஒன்று போல் இருந்துவருகின்றது. சொத்து, நிலம், சாதிய ஒழுங்கமைப்பு என்பவற்றைப் பாதுகாக்கும் முக்கிய வடிவங்களில் பெயரிடலும் ஒன்றாகும். இப் பெரிய சாதிய வரைபடத்தை மொழியே வைத்திருக்கின்றது.

தனிநபர்களுக்குப் பெயரிடுதல் அல்லது அழைத்தலின் போது அவர்களின்தொழில், தகுதி என்பவற்றின் பெயரினால் அழைக்கப்பட்டனர். ஆனால் அவற்றின் பின்னால் சாதிய மனோநிலை அப்பட்டமாகத் தெரியும். ஆதிக்கசாதியைச் சேர்ந்தோர் கமக்

காரன், நயினார், உடையார், பூசகர் போன்ற வழக்குகளால் அழைக்கப்பட்டனர். இவ் வழக்குகளுக்கு ஏற்பட்டிருந்த சமூகமதிப்புப் பொருளாதாரத்தாலும், சாதிய மரபினாலும் வழங்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால் தாழ்த்தப்பட்டமக்கள் அம்பட்டன், வண்ணான், கட்டாடி, மூப்பன், சாம்பன், பரியாரி, பறையன் என்றே அழைக்கப்பட்டதுடன் இவை சமூகமதிப்பில் தாழ்ந்த தொழில் நிலைமைகளாக சாதியப் பின்புலத்தினாலேயே பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

அறுபதுகள் வரையும் ஏன் அதற்குப் பிறகும் கூட யாழ்ப்பாணத்தில் தனிநபர்களுக்கு பெயரிடும் போது தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் மரியாதை விசுவகளை “அர்” “ஆர்” போன்ற வற்றினால் முடியும் பெயர்களை வைக்கக்கூடாது என்ற நடைமுறையிருந்தது. உதாரணமாக கந்தர், செல்லர் என்று பெயர்வைக்க முடியாது அவற்றை “கந்தன்” “செல்லன்” என்றே பெயரிடவும் அழைக்கவும் முடியும். ஏனைய தீண்டாமை, சாதிய வன்முறைகளைப்போலவே இதுவும் ஓர் மொழியினால் நிகழ்த்தப் பட்ட சாதிய அடக்கு முறையாகப் பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது.

மொழியில் இருக்கின்ற மரபுத்தொடர்கள், பழமொழிகள், சொல்லடைகள் என்பன, அம்மொழியின் சமூகப்பாட்டு புலத்தினால் உருவானவை. மொழி ஒன்றின் செவ்வியல், அழகியல் தன்மையில் முக்கியமான கூறாக இணைந்து கொள்பவை. அவை மொழி ஒன்று வந்து சேரும் அறிதல் முறைகளாகவும் கலைத் தன்மைகளாகவும் இருக்கக்கூடியவை தான், ஆனால் முற்று முழுதாக அவை ஒட்டுக்குமுறையோ வன்முறையோ அற்றவை என்று குறிப்பிடமுடியாது. பல இடங்களில் அவை சாதிய காட்டுமிராண்டித்தன்மையின் கூறுகளுடன் கையாடிக் கப்பட்டு வருகின்றன. சில உதாரணங்களைப் பார்க்கலாம்

**புதுச்சேக்கு வண்ணான் பறை தட்டி வெளுப்பான்
நட்டுவன் குட்டிக்கு நொட்டிக் காட்டோணுமோ?
கெட்டாலும் செட்டி கிழிஞ்சாலும் பட்டு**

இம் மூன்று தொடர்களும் சாதியப் பின்புலத்தில் இருந்து கொண்டு வெவ் வேறு விதமான அர்த்தங்களைக் கொண்டிருக்கின்றன. முதலாவது “புதியதைப் பிரஸ்தாபிக்கும்” தன்மையினைக் குறிக்கின்றது. அது நேரடிப்பொருளில் தொழிலைக் குறித்தாலும் அதன் முழுவதுமான இயல்பில் சாதியம் நுட்பமாக இழையோடக் காணலாம். குறிப்பாக அங்கே ஒடுக்கப்பட்ட சாதித் தொழிலாளி மரியாதையற்று பகடிப்பொருளில் விழிக்கப்படுகின்றான். இத்தொடரில் நிகழும் சுவாரஸ்யமும் “புதுத்தன்மையும்” சாதிய நிலவரத்தினாலே நிகழ்த்தப்படுகின்றன.

இரண்டாவது தொடர், புலிக்குப் பிறந்தது பூனையாகுமோ? என்ற பொது மரபுத் தொடரின் உள்ளூர் பேச்சுமொழி வடிவம். இடைநிலைச் சாதியைச் சேர்ந்த இசைவேளாளர்கள் என்று அழைக்கப்படும் நட்டுவர் களைக் கொண்டு, உருவாக்கப்படுகின்றது. இங்கே பயன்படுத்தப்படும் சாதியமனநிலை என்பது இழிவாகவோ, மரியாதைக் குறைவாகவோ அன்றி “கொஞ்சம்” உயர்ந்ததாகக் கருதப்படும் தன்மையை அவதானிக்க முடியும்.

மூன்றாவது ஆதிக்கசாதியை நேரடியாகவே உயர்த்திப் பிடிக்குமாறு, உயர்வு நவீகித்த தன்மையின

தாக உருவகப்படுத்தப்படும் தொடராகும், “கெட்டாலும் மேன்மக்கள்மேன்மக்களே” என்ற தொடரைப் போல சாதி ஒன்றை உயர்த்திக் காட்டும் தொடராக விருக்கின்றதைக் காணலாம். இம்மூன்று தொடர்களின் மூலமாக மொழியினுள் சாதி எவ்வளவு நுட்பமாக இயங்குகின்றது என்பது புலனாகும். தமிழில் இவ்வாறு ஏராளம் பழமொழிகள், மரபுத்தொடர்கள், சொல்லடைகள் காணப்படுகின்றன. குறிப்பாகப் பேச்சு மொழியில் அன்றாடப்பயன்பாட்டில் இவை அதிகம் காணப்படுகின்றன.

யாழ்ப்பாண சாதிய மனநிலையின் திரட்சியாக விருந்த ஆறுமுக நாவலர் வேளாளர்களுக்கு இணையாக உற்பத்தியிலும் பொருளாதார பலத்துடனும் இருந்த, வெள்ளாளரின் குடிமை முறைக்குள்ளோ, அடிமைமுறைக்குள்ளோ வராத கடல் சார்ந்த தொழில்களைச் செய்யும் “கரையார்” களின் சமூக அதிகாரத்தை தன்னுடைய வாழ்நாள் முழுவதும் சாடியும் எதிர்த்தும் வந்தவர். அதனை முன் நிறுத்தி “கரைப்பார் கரைத்தால் கல்லும் கரையும் கரையான் கரையான்” என்பாராம். இது இன்று பேச்சு மொழியின் நினைவகத்தில் பகிரப்பட்டு வந்திருக்கின்றது.

தாழ்த்தப்பட்ட மக்களும் தங்களுக்குள் ஒடுக்கு பவர்களைக் கேலி செய்யவும் ஓர் வகை எதிர்ப்பு உளவியலாலும் உருவாக்கிக்கொண்ட பழமொழிகள், சொல்லடைகள், கூற்றுக்கள் காணப்படுகின்றன.

- “ஓத்தாராம் உடையார் இடுப்பில சலங்கை கட்டி”
- “உடையாற்ற திருவிழாவில சடையார் ஈக்குவாணம் விட்டமாதிரி”

ஒடுக்குமுறையுள்ள சமூகத்தில் ஒடுக்கப்படுகின்ற மக்களுக்குள் இயல்பாகவே ஒடுக்கும் வர்க்கம், சாதி மீது கேலியையும், நையாண்டியையும் மொழியில் உருவாக்கிக் கொண்டு தமக்குள் பகிரந்து

கொள்ளும் இயல்பு உள்ளது. இவ்வகை மொழிக்கூறுகள் பற்றிய ஆய்வுகள் தனியாகச் செய்யப்பட வேண்டியவை. ஏனெனில் ஒடுக்குமுறை மையத்தில் இருக்கும் போது ஒடுக்கப்படுபவர்கள் உருவாக்கும் இத்தகைய வடிவங்கள் மைய ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரானவையாகவும் அவற்றைக் குலைப்பவையாகவும் இருக்கின்றன.

இவை தவிர மொழியில் காணப்படும் கதைகள், தொன்மங்கள், துணுக்குகள், விடுகதைகள் என்பவற்றிலும் சாதி நுட்பமாகச் சென்று அமர்ந்திருக்கின்றது. நாம் மொழியினாலேயே சிந்திக்கிறோம் அதனாலேயே அறிவையும் பண்பாட்டையும் நிகழ்ச்செய்கிறோம் என்ற வகையில் நாம் கையாளும் மொழியில் இருக்கும் சாதியக் கூறுகளை, அறிந்தோ அறியாமலோ பயன்படுத்தும் போது நாமும் ஒடுக்கு முறையின் பங்காளர்களாக மாறுகிறோம். வெறும் சொல்லினால் என்ன நிகழ்ந்து விடப் போகின்றது என்று நினைக்கும் போது நாம் மொழியின் பண்பாட்டுச் சக்தியின் மீது அசிரத்தையைக் கொண்டிருக்கிறோம் என்றே சொல்ல வேண்டும்.

தமிழ்ப் பேச்சுமொழியிலும் சரி, தமிழ் இலக்கியத்திலும் சரி இன்னும் நுட்பமாகச் சாதியப் பயன்பாட்டின் கரங்கள் ஒங்கியிருக்கின்றன. ஆதிக்க மனநிலை அதைத் தொடர்ந்தும் பயன்பாட்டில் வைத்திருக்கவே முனைகின்றது. மொழியைப் பெருமீதமாக அடையாளமாக கருதும் போது ஏற்படுகின்ற போது நாம் பார்வையிழக்கிறோம், மாற்றமுடியாத அசைக்க முடியாத ஒன்றாக பண்பாட்டையும் அதன் அடையாளங்களையும் சுமக்கத்தேவையில்லை. அடிப்படையில் பண்பாட்டின் இயல்பு முற்செல்லும் சிந்தனைகளையும் சமூக விடுதலையையும் பற்றி ஏறுவதாயிருக்க வேண்டும்.

காலச்சுழியில்

யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம்

கால்களின் வலியைத் தாங்கமுடியவில்லை. எதைஎதையெல்லாமோ செய்து பார்த்தாகி விட்டது. வயது அதிகரிக்க அதிகரிக்க வேதனையும் அதிகரிக்கிறது. சிற்றம்பலம் மனதிற்குள் வேதனைப் பட்டுக் கொள்வதைத் தவிர எதுவும் செய்யவியலாதவராகக் கிடக்கிறார் இது ஒரு நோய்தான் என்றால் பரவாயில்லை. நீரிழிவு, இரத்த அழுத்தம் என ஒவ்வொரு வருந்தமாக வரிசைக் கிரமமாக வந்து சேர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன.

எழுந்து இயற்கை உபாதையைப் போக்கலாம் என்றால் எழும்பவியலாமல் கால் இழுத்துப் பிடித்துக்கொள்ள ஒரு வகையாக காலை சமாளித்து எழும்புவோம் என்றால் உன்னி எழுந்துகொள்ள இயலவில்லை. யாராவது பிடித்துத் தூக்கிவிட்டால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும் என்று மனம் ஆசைப்படுகிறது.

பிள்ளைகளும் மருமக்களும் வேலைக்குப் போய் விட்டார்கள். பேரப்பிள்ளைகள் பாடசாலைக்குப் போய் விட்டார்கள். எழுந்து நடமாடக் கூடியவர் என்றவகைப்படுத்தலுக்கு உட்பட்டு விட்டதால் உதவிக்கு ஆள் தேவையில்லை என முடிவு செய்து விட்டார்கள். எந்த உதவியும் இல்லாமல் தன் அலுவல்களைத் தானே செய்யவேண்டும் என்பதே அவரது விருப்பமும். ஆனால் மெல்ல மெல்ல அது இயலாது போய்விடுமோ என்ற அச்சம் இப்போது தலை தூக்கத் தொடங்கியுள்ளது. இந்த நிலையிலேயே உடலை விட்டு உயிர் நீங்கி விட்டால் நல்லது என்று தான் அவர் விரும்புகிறார். விரும்பியவுடன் எல்லாம் நிறைவேறிவிடுமா என்ன? அவரைத் தூக்கிவிட வேண்டாம்.

அவருக்கு உணவு எடுத்துத் தர வேண்டாம். அருகே ஒரு பேச்சுத் துணைக்காவது ஒருவர் இருந்தால் போதும். தனிமை கசப்பை சுரக்க வைத்தது. கசப்பு வெள்ளத்தில் அவர் மூழ்கித் தவித்தார். அந்த நேரம் பார்த்து கைபேசி ஒலித்தது.

“ஹலோ” கைபேசியை எட்டி எடுத்து கதைக்கத் தொடங்கும்போது மகனின் குரல் “எப்படி இருக்கிறீங்கள் அப்பா?” எனக் கேட்கப்போகிறது எனக் காது எதிர்பார்த்தது. தனியாக இருக்கும் அப்பா எப்படி இருக்கிறார் என இடையே விசாரித்து அறிந்து கொள்வது அவனது வழக்கம்.

“நான் வல்லிபுரம் கதைக்கிறேன்.” என்ற குரலைக் கேட்டதும் மூளை சற்றுத் திகைப்புடன் செயலற்றுப் போனது போன்றிருந்தது.

வல்லி!

இது அவனுடைய குரல் தான். கேட்டு எவ்வளவு காலம்! ஆனாலும் அவனுடைய குரல்தான். அது அரை நொடியில் கசப்பு முழுமையையும் இனிமையாக்கி விட்டு பழைய நினைவுகளை யெல்லாம் ஏற்றிக்கொண்டு இனிமையாக விரும்பும் இரத்தமாக...

அந்த நினைவுகள் இனிமையானவையா?

அப்படியென்று கூற முடியாது. போரின் வெம்மையில் பொரிந்து கொண்டிருந்த கால நினைவுகளில் இனிமை எட்டியும் பார்க்குமா? எனினும் ஒரு சுவை விரவிக்கிடந்து கிளர்வு ஊட்டுவதை உணர்முடிந்தது.

“ஆர்? வல்லியோ? எங்கை இருந்தடாப்பா கதைக்கிறாய்?”

“நான் இப்ப இயக்கச்சியிலை நிக்கிறேன்.”

“இவ்வளவு காலமும் எங்கையடாப்பா இருந்தனி?”

“நானைக் காலமை உங்கடை வீட்டை வாறன். எல்லாம் நேரிலை கதைப்பம்”

“சரியடாப்பா. பார்த்துக் கொண்டிருப்பன். கட்டாயம் வர வேணும். இரண்டு நாள் நிண்டுதான் போக வேணும்”

“ஓமோம். கட்டாயம் வருவன்”

சிற்றம்பலத்தின் நீண்ட காலத்திற்கு முற்பட்ட நினைவுகளை எழுப்பி இருத்திவிட்டு வல்லிபுரம் அலை பேசியை நிறுத்திவிட்டான். இறுதியாக வல்லியைச் சந்தித்த நாளை மனம் தேடியெடுக்கிறது. உசனில் அவர்கள் இருந்தபோதுதான் ஒரு நாள் வல்லி வந்து “மச்சான் தங்களோடை வந்து இருக்கச் சொல்லுறார். போட் சந்திச்சால் உடனை போடுவம்.” என்று இரு குடும்பங்களின் இடையேயான பிரிவிற்கான அறிவிப்பைச் செய்தான். சிறிது நேரம் இருந்து அளவளாவிய பின் சென்றவன்தான் அதன் பின் சந்திக்கவேயில்லை. சந்திக்க மட்டுமில்லை. நீண்டகாலம் வல்லி புரத்தின் குடும்பம் பற்றிய எந்தத் தகவலும் அவர்களுக்குத் தெரியவரவில்லை. விசாரித்து விசாரித்து

எதையும் அறியமுடியாது போய் இறுதிப் போரில் குண்டுகள் விழுந்து குழம்பாகிப் போனவர்களுள் அடங்கிப் போய் விட்டார்கள் என்ற ஐயத்தை எட்டிப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் சிற்றம்பலத்தின் குடும்பத்தினர். இந்த நேரத்தில் வல்லியின் குரல் காதில் விழுந்திருக்கிறது.

தொய்ந்திருந்த மனம் துள்ளிக் குதிக்க ஆரம்பித்தது. மகன் எப்போது வருவான்? அவனிடம் வல்லி கதைத்ததைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டும். அவசரமொன்று அவரை அவதிப்படுத்தியது.

1995 அக்டோபர் இறுதி நாள். வலிகாமமே இடம் பெயர்ந்த போது இரு குடும்பங்களும் ஒன்றாகவே சென்று கொடிகாமத்திலிருந்த சிற்றம்பலத்தின் உறவினர் ஒருவரின் காணியில் கொட்டில்கள் போட்டு குடியிருந்தார்கள். அங்கும் இருக்க முடியாது போகலாம். எனவே வன்னிப் பக்கம் போவது நல்லதென எல்லோரும் பேசிக்கொண்டதால் அப்படி வன்னியில் இடம் கிடைக்குமா என்று இரு வீட்டினருமே விசாரித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். அப்போதுதான் வல்லிபுரத்தின் மச்சான் அவனைக் கூப்பிட்டிருந்தான். தரைவழிதடைப் பட்டு நீண்ட காலம். வன்னிக்குச் செல்வதென்றால் கடற்படையின் கண்களுக்குத் தென்படாது படகுப் பயணம் செய்யவேண்டும். இதன் காரணமாக நேரநியமத்தில் படகுகள் பயணிக்காது. பயணிக்கப் போகும் நேரம் முற்கூட்டியே அறிவிக்கப்பட்டால் எவன் எதிரிக்குத் தகவல் கொடுப்பான் என்பது தெரியாது. அதனால் திடீரென்று படகு பயணிக்கும். அப்படிப் பயணிக்க நேர்ந்ததால் அவர்கள் மீண்டும் சந்திக்கச் சந்தர்ப்பம் ஏற்பட வில்லை.

இரண்டு எதிர்த் திசைகளில் இருகுடும்பங்களும் போரினால் துரத்தப்பட்டன. போர் ஓய்ந்தும் இதுவரை வல்லியின் குடும்பம் பற்றி அறிந்துகொள்ள முடியாமலே காலம் கடந்தது.

நாளைக்கு வரும் போது வல்லி எல்லாம் சொல்லுவான். இந்த எதிர்பார்ப்புடன் நாளை வரை நேரம் நகரப்போகிறது என்று நினைத்துச் சிரித்துக் கொண்டார்

சிற்றம்பலம்

“இந்த நினைவுகளில் என்னை மறந்துவிட விடுவேனா?” என்று கூறுவது போல் கால் களீர் என வலித்தது. “நானும் விட மாட்டேன்” என்பது போல வல்லியின் நினைவுகளும் வந்து அந்த வலியுடன் பிணைந்துகொண்டன.

கொடிகாமத்திலிருந்த காலத்தில் சிற்றம்பலத்தின் காலில் ஒரு கட்டு. சின்ன பரு என்று அதன் ஆரம்பத்தில் அக்கறையின்றி இருந்து விட்டார். அந்தப் பரு பெரிதாகி வேதனை கொடுக்கத் தொடங்கிய போது அவரைப் படுத்தாத பாடு படுத்திவிட்டது. இரவு முழுவதும் வேதனையில் வாய்விட்டு அரற்றிக் கொண்டு உறங்கமுடியாது அவர் தவித்தபோது, தனக்குத் தெரிந்த கைவைத்தியங்களைச் செய்து, அருகிலேயே இருந்து காலை வருடி அவரது வேதனையைக் குறைக்க தன்னால் இயன்றவற்றையெல்லாம் வல்லி செய்தான். அவையெல்லாம் நினைவில் வந்து அவருக்கு ஒரு தெம்பையும் கொடுத்தன.

சிலவேளை வல்லி இங்கே எங்காவது வந்து இருக்கலாம் என்ற எண்ணத்துடன் வருகிறானோ? அப்படி வந்தால் எவ்வளவு நல்லது! பக்கத்தில் அவனைப் போல ஒருவன் இருந்தால் அவருக்குப் பெரிய உதவியாயிருக்கும். அயலில் அவன் இருந்த காலத்தில் செய்த உதவிகளெல்லாம் வந்து வந்து அவருக்கு ஆசைகாட்டின.

அருகில் உள்ள, உடைமையாளர்கள் இல்லாத காணிகளை மூளை கணக்கெடுக்கத் தொடங்கியது. அவற்றுள் எந்தெந்தக் காணிகள் விலைக்கு விற்கப் படலாம். நீண்ட காலம் குத்தகைக்கு எடுக்கக் கூடிய காணிகள் எத்தனை உள்ளன? அவற்றுள் வடக்குப்புறக் காணிகள் பயிர் செய்ய உகந்தவை. ஒன்றிரண்டு காணிகள் இப்போதே பயன் தரு மரங்களோடு இருக்கின்றன. அப்படி இல்லாதவற்றை விரும்பிய மாதிரி பயன்படுத்தலாம் சிற்றம்பலத்தின் அந்தக் கணக்கீடுகளை இடித்துத் தள்ளிவிட்டு வலியினால் கால்கள் கெஞ்சத் தொடங்குகின்றன.

படுக்கையின் மீது கால்களைத் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு தடவிக்கொடுத்து வேதனையைத் தணிக்க முனைகிறார் சிற்றம்பலம்.

வல்லி வந்து சேர்ந்து விட்டால் இந்த வேலைகளெல்லாம் அவன் பார்ப்பான். அவர் தனக்குத் தானே ஆறுதல் கூறிக்கொள்கிறார். எந்தஆதாரமும் இல்லாமலேயே வல்லிபுரத்தின் வருகையில் இல்லை. இல்லை. அவன் வந்து மிக அருகில் இல்லிடம் அமைத்து வாழ்வான் என்ற தனது ஊகத்தில் அதீத நம்பிக்கையை நிலை நிறுத்திக் கொண்டு மேலும் மேலும் கற்பனைக் கோட்டைகளை எழுப்பிக் கொண்டிருந்தார் அவர்.

வல்லிபுரம் சமையற் கலையில் கை தேர்ந்தவன். வீட்டிலே அம்மா ஆக்கி வைத்த சோறு அப்படியே இருக்க, வல்லியின் மீன் குழம்பு மணத்தில் மயங்கி அவனுடனிருந்து ஒரு பிடி பிடித்துவிட்டு, வீட்டுக்குப் போய் சாட்டுக்காகச் சாப்பிட்டதாகப் பாவனை செய்து அம்மாவிடம் வாங்கிக் கட்டிய இளமைக் காலத்து நினைவுகள் மெல்ல மிதந்து தலையசைத்தன. காலையில் சமைத்து வைத்ததை எடுத்துச் சூடுகாட்டவும் அலுப்புப் பட்டு ஆறிய உணவை அப்படியே வைத்துக் கொறித்து வாழ்பவர் சிற்றம்பலம். வல்லியின் கைப்பாகத்தில் உணவுண்பதற்குக் கிட்டப் போகும் அதிர்ஷ்டத்தின் நினைவே நாவில் நீரை ஊறவைத்தது.

வல்லி சமையல் வேலையை மட்டுமல்ல தோட்ட வேலைகளையும் கனகச்சிதமாகச் செய்வான். அவனது எந்த வேலையிலும் திறமை நிறைந்த முழுமையைக் காணலாம். அவனது கைகளும் மூளையும் ஒருங்கிணைந்து காட்டும் அற்புதம் அது.

அவனது கைகளின் வலிமை இறைவன் அளித்த கொடை. கைகளைப் பற்றிய நினைவு வந்ததுமே அவனைக் கொண்டு செய்விக்கக் கூடிய வேலைகளையும் நிரலிடத் தொடங்கியது மனம். பாத்தி கட்டுவது, நீரிறைப்பது, வயல் வேலை... நினைவுகள் நீள்கின்றன.

மணித்தியாலங்கள் ஒவ்வொன்றாக நடைபயின்று நகர்ந்தன. வல்லிபுரத்தின் வரவை எதிர்பார்த்த வாறே மறுநாள் அதிகாலை சிற்றம்பலத்திடம் வந்து சேர்ந்தது. வேறெவரிடமும் அவனது வரவு பற்றிய எண்ணமெதுவும் இருப்பதாகவே தெரியவில்லை. அவரும் அவர்களைப் போலிருந்தால் அவன்

வரும்போது அவர்தான் திண்டாட நேரிடும்.

“வல்லி வந்தால் சாப்பாடு குடுக்கக்கூடிய தாயிருக்கட்டும்.”

ஏதோவேலையாகதன்னருகே வந்த மகனிடம் தனது விருப்பத்தை மெதுவாகத் தெரிவித்தார் அவர்.

“வந்தால்தானே அப்பா”

வல்லியின் வருகையை தனது மகன்கூட கண்டு கொள்ள வில்லை என்பது மகனின் பதிலிலிருந்து அவருக்குப் புலப்பட்டது. “மாமா மாமா” என வல்லிபுரத்தின் பின்னால் திரிந்த அவனுக்கே இப்போது வல்லியின் நினைவு அவ்வளவாக இல்லை. அதுமட்டுமல்ல. வானத்தில் வட்டமிட்டு குண்டுகளைப் பொழிந்து தள்ளிய குண்டு வீச்சு விமானங்களையே அவன் மறந்து விட்டான். அடுத்த சந்ததியினர் எல்லோரும் அந்தக் காலத்தை அறிந்து வைத்திருப்பார்கள் என்று எதிர்பார்க்க முடியாதுதான். வல்லியுடன் பழகிய அவனே இப்படி இருக்கும்போது வல்லியையே கண்டிருக்காத மற்றவர்கள் அவனைப்பற்றி ஏன் அக்கறைப்படப் போகிறார்கள். ஒரு காலத்தில் வீட்டுக்காரர் அனைவருக்கும் முக்கியமானவனாக இருந்த

தவன் கால வெள்ளத்தில் தொலைவுக்கு அள்ளிச் செல்லப்பட்டு விட்டான். சிற்றம்பலத்துக்கு விம்மி விம்மி அழவேண்டும் போன்றிருந்தது.

எவ்வளவு எதிர்பார்ப்புகளோடு அவர் காத்திருக்கிறார்! இத்தகைய நிலையைப் பார்த்து வல்லி என்ன செய்வானோ? அவன் இங்கு வந்து வாழ விரும்பாவிட்டால்? அவருக்கு அருகிலிருந்து ஆதரவாகப் பார்த்துக்கொள்வானென்ற அவரது ஆசைக்கனவுகள் எல்லாம் கரைந்து கழிவு நீராக ஓடி மறைந்துவிடுமோ? அவரது கதைகளைக் கேட்க இங்கு எவருக்கும் நேரமில்லை. நேரமில்லை என்று அதைக்கூறலாமா என்பதும் ஓர் ஐயம். பழங்கதைகளைக் கேட்க இந்தத் தலைமுறைக்குப் பிடிக்காது போய் விட்டது என்பதுதான் உண்மை போலிருக்கிறது. ஆனால் அவனுக்கு அவருடைய கதைகள் உவப்பாக இருக்கும். அவருடன் சேர்ந்து அவனும் தன் அனுபவங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ளுவான்.

இந்த ஆசைகள் நிறைவேறுமா? இல்லையா? என்று சிரித்து நேரத்தில் தெரிந்துவிடப் போகிறது. எதற்கும் அவனைக் காணவில்லையே. எல்லோரும் நிற்கும்

போது வந்து விட்டான் என்றால் நல்லது என அவர் நினைத்தார். ஆனால் அவன் இதுவரை வரவில்லை. இனிமேல் வந்தாலும் சங்கடந்தான். எல்லோரும் புறப்படும் நேரத்தில் வந்திறங்கினால் வரவேற்பு வறுமையாகத்தான் இருக்கும். ஒருவர் மட்டும் தலையை நீட்டி அழைத்து வந்து, சிற்றம்பலத்திற்கு அருகே அமர்த்திவிட்டு போய்வருகிறோம் என்று கூறிவிட்டுப் போய்விடுவார்கள். அவர்களையும் குறைகூற முடியாது. அவரவர் இடத்தில் குறித்த நேரத்தில் நின்றாக வேண்டும். வல்லி வராததால் இந்தச் சிக்கல் எதுவும் ஏற்படவில்லை.

நேரம் பத்து மணியைக் கடந்துவிட்டது. வீட்டின் முன்னே முச்சக்கர வண்டியொன்று வந்து நின்றது. அதிலிருந்து ஒரு இளைஞன் இறங்கி நடையுதவிச் சாதன மொன்றை இறக்கினான். வயோதிப் பர் ஒருவர் அந்த இளைஞனின் உதவியுடன் கீழே இறங்கினார். மெல்ல மெல்ல நடையுதவியினைப் பிடித்து நடந்து வந்த அவர் நெருங்கி வந்ததும் தான் சிற்றம்பலத்தின் கண்களால் அடையாளம் காண முடிகிறது.

அது வல்லிதான். ●

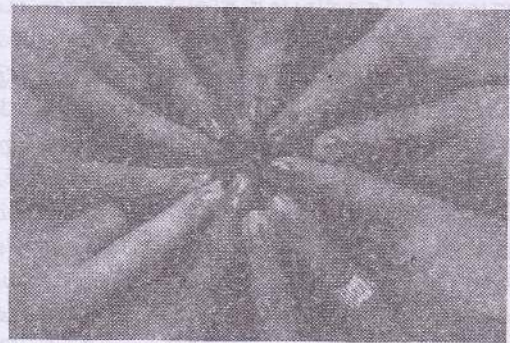
கூட்டுமுத்தும் தலையெழுத்தும்

ஆட்சிச்சொல் நாமன்றி வேறில்லையென்ற ஆணவத்தில் ஆழ்ந்துறங்கிய கூட்டுச்சொல் எழுத்தையாங்கே பிடிக்குள்ளும் வைக்காமல் பிறவெழுத்தையும் அண்டவிடாது ஆண்டது சிலகாலம்

வெறும் கூட்டுமுத்தாய் கூட்டாகி அர்த்தமுள்ள சொல் நாமென்றும் எம்மொழியின் பொதுமொழி நாமென்றும் விளக்கம் சொல்லியே கடந்தன காலங்கள்

சொல்விட்டு எழுத்துக்கள் விலகி புதிதாய் பலசொற்கள் அமைத்தன அர்த்தமற்று முதலெழுத்துக்கள் தப்பிப்பிழைக்க ஈற்றெழுத்துக்கள் மெளனித்துப் போயின

விலகி நி(வெ)ன்ற சில எழுத்துக்கள் ஒன்றிணைந்து அர்த்தம்காண முனைகின்றன முன்னணியெழுத்தொன்று தனித்தே நிற்குமாய் அர்த்தமற்று பின்தொடரட்டும் பிற எழுத்துக்களாம்

கந்தர்மடம் அ. அஜந்தன்

எப்பொழுதும் வல்லினமாய் தனித்தே நின்றிருந்த இருவேறெழுத்துக்கள் தென்மொழிக்குச் சொந்தம் இருந்துமதை செம்மொழியே செங்கம்பளம் விரித்து விரும்பி அங்கே அனுப்பிவைத்தது

தலையெழுத்தை எண்ணியே மைதடவிய விரலை வெட்டவென்றெண்ணி வெட்டரிவாள் தீட்டுகிறது மற்றைய விரல்களோடு நம் கைகள்.

தலைமுறையின் தேவ கீதம்

காற்றிருக்கும் நாள் வரை நின் கானமிருக்கும் - உந்தன்
கந்தர்வக் குரலில் என்றும் ஈரமிருக்கும்
ஊற்றடைத்துப் போச்செனினும் ஓசை உயிர்க்கும் - உடல்
உக்கும் மண்ணுள்... உன் இசையோ பூத்துச் சிரிக்கும்!
காலையை உன் கானம் புத்துயிர்க்க வைக்குமே - தோன்றும்
கவலைகளில் உன் குரல் களிம்பு பூசுமே
மாலைகளில் காதல் பரவசங்கள் தூவுமே - இராவை
மயக்கி தூங்க வைப்பதுந்தன் மாய கீதமே!
சோகவேளை கண்துடைத்து ஆறுதல் சொல்வாய் - எங்கள்
துக்கம் சுகம் யாவிலும் நீ பங்குகள் கொள்வாய்!
வேகம் கொள்ள வைப்பாய் உச்ச ஸ்தாயியில் தீயாய் - தெய்வம்
வேண்டும்... நின் குரல்க் கிரங்கும்...நிற்பியே தூதாய்!
ஓசையிலும் காந்த சக்தி உண்டு... உணர்ந்தோம் - உந்தன்
உயிரிசை இழுக்க ...இரும்புளங்கள் பிணைந்தோம்!
நேசனே உன் பாடலால் நம் வாழ்வை நிறைந்தோம் - இன்று
நிலத்தூள் நீ ...நின் இசையெம் நெஞ்சுள் வாழும்... இரசிப்போம்!
மூச்சு முட்டப் பாடிச் சாதனைகள் செய்தவா - உந்தன்
மூச்சினாலே பாடல்கள் உயிர்க்க வைத்தவா
மூச்சுப் பையை மென்று கிருமி மோசம் செய்ததா - நீயும்
மூச்சு விட முயன்று தோற்றாய்... தெய்வம் எங்கடா?
பால சுப்ர மணியம் என்ற பாட்டு மேதையை - இன்னும்
பாடி ...எங்கள் உயிரைத் தாலாட்ட வல்லதோர்
தாயை...கொடிய நோயும் காவு கொண்டு வென்றதா?- எங்கள்
தலைமுறையின் தேவ கீதம் நின்று போனதா?

வாழும் குரல்...

இனிய குரல்வளத்தின் அதிஉச்ச எல்லையிது!
கணக்கக் குரல் உனது
கந்தர்வக் குரல் உனது!
உணர்ச்சிகள் சகலதிற்கும் ஏற்ப உருமாறி
கணக்கற்ற பாவங்கள்
காட்டும் குரல் நினது!
ஈடு இணையற்று இதயங்களை ஈர்த்து...பதி-
லீடு செய்ய முடியாத
இளமை குன்றாக் குரல் நினது!
“பாடும் நிலா” என்ற பட்டத்தில் எனக்கு உடன்
பாடில்லை;
தோற்றத்தில் “பெளர்ணமி நிலா” எனினும்
யாரிடமும் கடன் வாங்கி ஒளிராது
ஒலிக்கின்ற
ஞானச் சுயம்பாக
நாளெல்லாம் இசைத்ததாலே
“பாடுகிற சூரியன்” நீ
பகலில் மட்டும் அல்ல...இராவில்
கூடக் குரல்கொடுக்கும்
குளிர்ந்த குரல் சூரியன் நீ!
பாஷைபதினைந்தில் பாடிய இசைக்குயில் நீ!
மீசை தலை நரைத்தும்
குரல் நரைக்காப் புதுக்குயில் நீ!
தன்னைத் தினந்தாழ்த்தி,

தனைச்சூழ்ந்தோரை வாழ்த்தி,
தன் பெருமை பேசாது
பிற்பெருமை தனைப் புகழ்ந்த
பண்பின் சிகரம் நீ!
பளிச்சிடும் கற்களுக்குள்
உண்மையான வைரம் நீ!
ஒரு ஐம்பது ஆண்டு
விண்ணில் நீ விதைத்த இசை விதை
முளைத்துப் பல விருட்சம்
என்றாகித் திசைகளினை
என்றென்றும் தாலாட்டும்!
இன்றுதான் முதன்முதலாய் உயிரற்று நீ இருக்க
இன்னும் உயிர்ப்போடு உன் பாட்டு...
உன் இழப்பின்
துன்பத்தைக் கண்ணீரைத்
துடைப்பதை யாம் கண்டுணர்ந்தோம்!
“நாற்பது னாயிரமும்”
நாம் எவரும் கேட்டதில்லை
ஆகக் குறைந்தபட்சம்
ஆறாயிரம் பாடல்கள்
நீளும் எம் வாழ்வை நிறைக்கும்
இதில் என்ன ஐயம்?
மூச்சு விடாமல் முழுப்பாட்டும் பாடியவா...
மூச்சற்ற துடலில்...நின்
பாட்டெங்கும் உயிர்க்குதையா!
ஐந்து லட்சம் பேரை அருந்திப்
பசி தணிக்கா
இந்த வைரஸ் உந்தன் குரலைக் குடித்துத் தன்
தாகம் தணிக்க நின்
இதயத்தை நிறுத்தியதா?
தேவர்களும் கடவுளரும் நின் குரலை
நேடியாய் நாளும் இரசிக்க ஏங்கி
உன்னை அழைத்தனரா?
உலகில் எந்த மூலையிலும்
ஒரு கடைசித் தமிழன்
உலவும் வரை உனது
குரல் வாழும் .....சாகாதாம்!

த. ஜெயசீலன்

அறிமுகம்

ஔவையார் இயற்றிய நீதி நூல்களில் ஔன்றான நல்வழி நாற்பது பாடல்களை கொண்ட, ஔரு வாழ்வியல் நெறி விளம்பும் அற இலக்கியமாகும். சோழர் காலத்தில் தோன்றியதாக எண்ணப்படும் இவ் இலக்கியத்தில் பல அரிய அற, தர்ம சிந்தனைகள் மேற்கிளம்பும் அதே தருணத்தில், ஔவையார் வாழ்ந்த காலச்சூழலின் சமூகப்பார்வையும் அதன் வழக்கங்களும் படம்பிடித்துக்காட்டப்பட்டுள்ளன. ஔரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் கலையாக்கம் பெறும் எந்தவொரு படைப்பும் அல்லது கலையும் அக்காலச் சமூகத்தின் அக, புற இயக்கங்களினூடான சிந்தனைகளை சித்திரிக்கத் தவறுவதில்லை. ஔவையாரின் நல்வழியும் இதற்குவிதிவிலக்கல்ல. இவ் இலக்கியம் வெளிப்பார்வையில் நீதிநெறிகளை போதித்து சமூகத்தை நல்வழிப்படுத்தினாலும் மறைமுகமாக ஆண் - பெண் இருபாலாருக்கும் வெவ்வேறு வாழ்வியல் நெறி களை போதித்து பால்நிலை சமத்துவத்தை மறுதலிப்பதை ஆய்வு கண்கொண்டு ஆராயமுடிகின்றது.

பால், பால்நிலை சமத்துவம் - அண்மைக்காலமாக பேசப்பட்டு வரும் எண்ணக்கருசார்ந்த ஔரு பதம்பிரயோகமாகும். பால் (Gender) என்பது ஆண் - பெண் இருவரையும் உயிரியல் ரீதியாக (Biologically) பிரித்துக்காட்டும் ஔரு சொல். பால்நிலை சமத்துவம் (Gender Equality) என்பது இவ் இரு பாலாருக்கும் சமூக ரீதியாக கொடுக்கப்படும் சம அந்தஸ்தாகும். இருப்பினும் இன்றைய காலகட்டத்தில் பால்நிலை சமத்துவம் வலியுறுத்தப்பட்டு அதற்கான பல முயற்சிகள் சிரம்மேற்கொள்ளப்பட்டிருப்பினும், நவீன இலக்கியங்களில் அவை பற்றிய புரிதலை பல படைப்பாளிகள் படைப்புவெளிக்குள் கொண்டுவந்தபோதும் அவற்றை புரிந்துகொள்பவர் மிக சொற்ப அளவினரே நம்மவர் மத்தியில் இருக்கின்றனர். பழைமையிலிருந்து புதுமையாக சிந்திக்கும் ஆற்றல் பெற்றிருந்தபோதும் பழைய இலக்கியங்கள் சுட்டிக்காட்டிச் சென்ற ஆசாரம், நீதி, ஔழுக்கம் முதலிய வாழ்வியல் நெறிகள் ஏதோ ஔரு வகையில் இன்றைய ஆய்வாளர்களின் ஆய்வுகண்ணோட்டத்தில் நின்று பழைமையினூடாக புதுமையை சிந்திக்கவும் அவற்றை ஆய்வு உலகிற்குள் கொண்டுவருவதற்கும் வழிசமைத்துள்ளது. பால்நிலை சமத்துவம் என்பது வெறுமனே ஆண் - பெண் சமரசம் பற்றிய புரிதல் மட்டுமல்ல. மாறாக அது நிலைபேண் அபிவிருத்தியை (Sustainable Development) ஔரு நாட்டில் தக்க வைத்துக்கொள்வதில் சவாலாக அமையும் ஔன்றாகவும் அறிஞர் மத்தியில் பார்க்கப்பட்டு வருகின்றது. ஆகவே பால்நிலை பற்றிய புரிதல் சரியாக அமையும் பட்சத்திலேயே அதனை மேம்படுத்தும் திட்டங்களை வெற்றிக ரமாக வகுக்க முடியும் என்பதையும் நாம் மனங்கொள்ளவேண்டும். பெண்கள் பற்றிய பார்வை அன்றிலிருந்து இன்றுவரை பெரும் சவாலுக்குரியதாக இருந்து வருவதால் பெண்கள் தொடர்பாக தனிக்கவனம் செலுத்தப்படுவதுடன் இருபாலாருக்கும் சமரசத்தை வலியுறுத்தி கூறுவதாகவும் இக்கட்டுரை அமைகிறது.

பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் சுட்டும் பெண்களும் மறுதலிக்கப்படும் பால் சமத்துவமும் ஔவையின் நல்வழியை முன்னிறுத்திய ஔரு பார்வை

■ சி. ரஞ்சிதா ■

பொதுவாக செவ்வியல் இலக்கியங்களில் (Classical Literature) ஆண் - பெண் இருவர் பற்றிய பார்வை வெறும் உயிரியல் அடிப்படையில் நோக்கப்பட்டதுடன் ஆண்களுக்கூறிய சட்டங்கள் வேறாகவும், பெண்களின் உரிமைகள் வேறாகவும் சித்திரிக்கப்பட்டமையை நல்வழியில் வரும் சில பாடல்களினூடாக காணமுடிகின்றது. அவை அக்கால சமூகத்தின் வழக்கங்களையும், சிந்தனை போக்குகளையும் தெள்ளிதின் தெளிவுறுத்து கின்றது. ஔவையாரும் நல்வழியில் பல இடங்களில் பெண்களின் கற்பு, மனைமாட்சி, குடும்ப வாழ்வில் அவள் எத்தகைய அம்சங்களை கொண்டிருக்கவேண்டும் என்பதை பதிவு செய்துள்ளார். “தண்ணீர் நிலநலத் தால்...” (நல்வழி, 17ஆம் பாடல்) என்னும் தொடக்கத்தை யுடைய நல்வழி பாடலில், இவ் உலகத்தால் நலம் பயப்பன எவையெவை என கூறும் ஔவையார், “பெண்ணீர்மை கற்பழியா ஆற்றல்...” என்னும் வரியில் பெண்களின் குணம் கற்பு நிலை கெடாத வழியினாலும் மேன்மையடை யும் என்கிறார். கற்பு என்னும் விழுமியம் அக்காலத்தில் பெண்களுக்கு மட்டுமே உரித்தான எழுதப்படாத சட்டமாக வைக்கப்பட்டிருந்தது. இதனாலேயே ஔவையார் ஒரு பெண் உடலாலும், உள்ளத்தாலும் தன் கணவனை தவிர பிற ஆடவனை தொடர்புகொள்ள கூடாது என்றும் அது சமூகத்தில் வாழும் அனைத்து உறுப்பினர்களையும் பாதிக்கும் என்றும் கூறியிருக்கலாம் என எண்ண வைக்கிறது. இன்னுமொரு பாடலில் “பழிக்கு அஞ்சாத தாரத்தின் நன்று நனி...” (நல்வழி, 31 ஆம் பாடல்) என பழிக்கு அஞ்சாத அதாவது கற்பு என்னும் ஒழுக்கம் கெடாத மனைவியுடன் கூடி வாழ்வது நன்று. இல்லா விடின் வாழாது இருப்பது அதைவிட சிறப்பு என்கிறார், ஔவையார். இப்பாடல்களில் குடும்ப வாழ்வில் ஒரு பெண்ணுக்கு அளிக்கப்பட்ட முக்கியத்துவமும் கற்புடைய வளாக ஒழுக்கநெறியின்பால் சிறந்தவளே ஒரு ஆணுடன் இணைந்து வாழ தகுதியுடையவன் என்பதையும் வெளிப்படையாக தனது பாடல்களில் பதிவு செய்துள்ளார், ஔவையார். மேலும் “நீரில்லா நெற்றிபாழாகும் நெய்யில்லாத உணவு பாழாகும்...” (நல்வழி, 24 ஆம் பாடல்) என்னும் தொடக்கத்தையுடைய பாடலில் “...பாழே மடக்கொடியில்லா மனை” என்ற கவி வரியினூடாக மனைவியில்லாத வீடு, இல்லறம் நடத்துவதற்கு ஏற்புடையதல்ல என்கிறார். இதன் மூலம் பெண்கள் கற்பு என்னும் விழுமியத்தை முதன்மைபடுத்தி இல்லற வாழ்விற்குள் குடிவைக்கப்பட்டமையையும், ஔவையாரின் பாடல்களில் அவதானிக்கமுடிகின்றது. சிலப்பதிகாரத்தில் கண்ணகி கற்புக்கடம் பூண்ட பொற்புடைத் தெய்வமாகவே போற்றப்படுகின்றாள். வள்ளுவரும்,

“தெய்வம் தொழாஅள் கொழுநற்றொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யும் மழை” (குறள் 55)

என்று கற்புள்ள பெண்ணின் ஏவலுக்கு இயற்கையும், பணியும் என்று கூறுகின்றார். சங்க இலக்கியங்கள் முதல் இக்கால இலக்கியங்கள் வரை பெண்ணின் கற்பை வலியுறுத்தியே வருகின்றன. (இரகுநாதன்.ம, 2009, பக்.08) இது பெண்களை தெய்வமாக்கும் நோக்கமன்றி மறைமுகமாக அவர்களை அடக்கி ஆளும் சமூகத்தின் அடக்கு முறையாகவே உள்ளது. அவளது ஒவ்வொரு அசைவிலும் தனது கற்பு பற்றி மிகவும் கவனமாக இருக்கவேண்டும்

என்ற எண்ணப்பாங்கை வளர்த்து, ஒரு கட்டுப்பாட்டிற்குள் வைத்து சிந்தனைகளை முடக்கிவைப்பதாகவும் எண்ணத்தோன்றுகிறது.

முற்காலத்தில் வாழ்ந்து மறைந்த இலக்கிய ஆளுமைகளான பெண்களிடத்திற்கூட சமூகம் திணித்து வைத்த ஆணாதிக்க மனோபாவம் அமைந்துவிட்டமை மறுக்கமுடியாத உண்மை. அவர்கள் மரபுவழிப்பட்ட போக்கில் நின்றவாறே பெண்கள் தொடர்பான சித்திரிப்புக்களைத் தந்தனர். அவையத்து முந்தியிருந்த ஔவையார் போன்ற வீறார்ந்த இலக்கிய கர்த்தாக்களைக்கூட ஆணாதிக்க மனோபாவ பால்நிலை அரபியலின் கண் கொண்டுதான் பெண்ணிலை ஆய்வுகளை நோக்கவேண்டியுள்ளது என்னும் கருத்தும் இவ்விடத்தில் மனங்கொள்ள வேண்டியுள்ளது. (இராஜேஸ்கண்ணா. இ, 2014, பக்.34)

மேற்படி நல்வழி பாடல்களை பற்றி சிந்திக்கும் போது உண்மையில் கற்பு என்னும் சட்டம் ஆண்களை நோக்கி கூறப்படாது பெண்களை மாத்திரம் வட்டமிட்டு ஒரு வாழ்க்கை வட்டத்திற்குள் அவர்களை கட்டி வைத்துள்ளது. இப்பண்பு செவ்வியல் இலக்கியங்களுக்குரிய தனிச்சிறப்பு. ஔவையார் ஒரு பெண் புலவராக இருந்திருப்பினும் அவர் வாழ்ந்த காலத்துழுவல் மரபை உடைக்கவோ அல்லது கற்பை இருபாலாருக்கும் சமமாக சொல்லும் ஆற்றலோ இப்புலவருக்கு இல்லை என்பதும் இப்பாடல்களினூடாக கண்டுகொள்ள முடிகின்றது. கற்பை பெண்களின் அணி கலனாக பார்க்கும் ஔவையார் இன்னுமொரு பாடலில் இல்லற வாழ்வு பெண்கள் இன்றி சிறக்காது எனவும் பெண்மையை மேன்மைப்படுத்தும் பாங்கில் கூறுகின்றார்.

உண்மையில் இல்லறம் என்பது ஆணும், பெண்ணும் இணைந்து நடத்தும் குடும்பக்கட்டமைப்பு. அதில் இருவருக்கும் சம பங்கு உள்ளது. ஆனால் ஔவையார் இல்லறம் பெண்ணால்தான் சிறக்கிறது என சுட்டிக்காட்டுவது ஆணுக்கு இல்லறத்தில் சம தகுதியை வழங்கமறுக்கின்றது. இது உண்மையில் பால்நிலை சமத்துவமற்ற சிந்தனைபோக்காக மேற்கிளம்புகின்றது. ஒரு ஆணுக்கு பெண்ணின்றி வாழமுடியாதது எவ்வளவு உண்மையோ அதுபோல ஒரு ஆடவனின்றி அவளது அன்பு, பாதுகாப்பின்றி வாழமுடியாமை பெண்களுக்கு பெரும் சவாலாகும். இதை ஏற்கமறுத்து ஔவையார் இல்லறம் மனைவியின்றி சிறப்படையாது என கூறுவது ஏற்கசூடிய ஒன்றல்ல.

ஔவையார் தமது பாடல்களில் பெண்களை மாட்சிமைப்படுத்தும் அதே தருணம் அக்கால சமூகத்தில் பரத்தமை தொழிலில் ஈடுபட்ட பெண்களை இழிவுபடுத்தி ஆண்களை விபச்சாரத்தில் ஈடுபட வேண்டாம் எனவும், பரத்தயரை நோக்கிச் செல்லவேண்டாம் எனவும் கண்டிக்கின்றார். இதனை,

“அம்மி துணையாக ஆறிழிந்த ஆறொக்குள்
கொம்மை முலைகரவார்க் கொண்டாட்டம்
மறுமைக்கும் நன்றன்று மாநிதியம் போக்கி
வெறுமைக்கும் வித்தாகி விடும்.” (நல்வழி, பாடல்.21)

என கூறுகின்றார். இதன் பொருள் பரத்தமையை நோக்கி செல்லும் ஆண்கள் அம்மிக் கல்லை துணையாக கொண்டு ஆற்றில் இறங்குவதற்கு ஒப்பானது என்றும், இதனால் வறுமையும் மறுபிறப்பில் தீராப்பாவமும் ஏற்படும் என்கிறார். ஆனால் வெளிப்படையாக பெண்கள் விலை மகளிராக மாறியமைக்கான சமூக பின்னணி பற்றியோ இதனால் அவர்கள் அனுபவிக்கும் இன்னல்களையோ

இடித்துரைக்கவில்லை. விபச்சாரத்தை பெண்கள் புரிகின்றனர் எனவும் ஆண்கள் அதனை நாடுவது பெரும் குற்றம் எனவும் கூறும் ஓளவையார் பெண்மீது மட்டும் குற்றம் சாட்டுவது ஏற்புடையதல்ல. ஆண்களையே நம்பி வாழ்க்கை நடத்திய பெண்கள், கல்வி, தொழில், மதிப்பு, வெளிப்புலகத் தொடர்பற்று பெண்கள் வாழ்ந்த ஓளவையாரின் காலத்தில் ஒரு பெண் விபச்சாரம்புரிவது மறைமுகமாக ஆணாதிக்கத்தின் வெளிப்பாடு என்றே கூறவேண்டும். ஒரு சமூகத்தில் வாழும் பெண்கள் தாயாக விரும்பி இழிதொழிலுக்கு செல்வதில்லை. வறுமை, குடும்பத்தால் கைவிடப்படுதல் அல்லது ஆண்கள் அவர்களமீது புரியும் பாலியல் போர் என்பன காரணங்களாக அமைகின்றன. அவ்வாறான ஒரு சூழ்நிலையின் பின்னணி பரத்தமை தொழிலுக்கு பெண்களை வழி நடத்திச் செல்லும்போது ஆண்களை நோக்கி பரத்தமையை நாடவேண்டாம் என நல்வழிபடுத்துவது இருபாலாருக்குமான சமநீதியை மறுத்து, பெண்களை வஞ்சிப்பதாக உள்ளது. ஆனால் ஓளவையார் இன்னுமொரு பாடலில் பிறர்மனை நயத்தலை கண்டித்து ஆண்களை எச்சரிக்கும் வகையில் பாடல் ஒன்றினை பதிவு செய்துள்ளார். இது ஆண்களை தன் மனைவி மீது மாத்திரம் விருப்பம் கொள்ள வேண்டும் என்றும் பிறபெண்களை இச்சிக்கக்கூடாது என்றும் கூறுவது அவர்களுக்கும் கற்பு இருக்க வேண்டும் என்பதை மறைமுகமாக சுட்டுகின்றது. இதனை,

"நண்டுசிப்பி வெய்கதலி நாசமுறங் காலத்தில்

கொண்ட கருவளிக்குங் கொள்கைபோல ஒண்டொட
போதந் தனங்கல்வி பொன்ற வருங் காலம் அயல்
மாதர்மேல் வைப்பார் மனம்." (நல்வழி, பாடல். 36)

நண்டு, முத்துச், சிப்பி, மூங்கில், வாழை அது அழியும் காலம் வந்தவுடன் கன்று ஈனும். கன்று வருவதை வைத்து இது அழியும் காலம் வந்துவிட்டது என்பதை அறியலாம். அது போல ஒருவனுக்கு கல்வி, பதவி, பண்பு, பெயர், புகழ், செல்வம் ஆகியவை அழியும் வேளை வருவதை அவர் பிறர் மனையை பார்க்கத் தொடங்கிய திலிருந்து நாம் அறியலாம் என்பது மேற்படி பாடலின் பொருள். பிறர் மனைவியை எண்ணுவது இழுக்கு என அவர் சுட்டியிருப்பினும் வெளிப்படையாக கற்புடைய ஆடவர் இல்லறவாழ்விற்கு தகுதியற்றவர் என்றோ அவர்களை பெண்கள் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடாது என்றோ ஓளவையார் சொல்லவில்லை. அதேவேளை பரத்தமை தொடர்பை தவிர்க்க என்று இடித்துரைத்தாலும் ஆண் - பெண் இருவருமே பரத்தமைத் தொழில் ஈடுபடுகின்றனர் என்பதை ஏற்காது ஒரு பக்கம் சார்ந்து நின்று ஆண்களை மாத்திரம் குறைகூறுவது ஏற்கமுடியாதுள்ளது. சில பெண்கள் பிற ஆடவரை மயக்கி தன் வசப்படுத்தி கொள்வதும் இன்றைய நடைமுறைச் சூழலில் இருக்கின்ற மையால் இருபாலாரின் குற்றங்கள் சுட்டிக்காட்டப்பட வேண்டும். அவ்வாறன்றி ஒரு பக்கம் சார்ந்து நிற்பது பால்நிலை சமத்துவத்தை மீறும் சிந்தனையாகவே உள்ளது.

அன்று தொட்டு இன்று வரை பொருள் ஈட்டுவது ஆண்மகனுக்குரிய இலக்கணமாகவும், ஆண்மையின் வெளிப்பாடாகவும் நோக்கப்பட்டுவருகின்றது. நல்வழியில் ஓளவையார் பொருளீட்டுவது ஆணின் கடமை என்பதை,

"கல்லானே யானாளுங் கைப்பொருளொன்றுண்டாயின்
எல்லாருஞ் சென்றங்கு எதிர்கொள்வர் - இல்லாளை
இல்லாளும் வேண்டான் மற்று ஈன்றதே தாய் வேண்டான்

செல்லாது அவன் வாயிற் சொல்" (நல்வழி, பாடல். 34)

என பொருள் உள்ளவனை நாடி அனைவரும் செல்வர், பொருளற்றவனை மனைவியும் தாயும்சுட மதிக்க மாட்டார். சபையில் அவன் சொல் மதிப்பற்று போகும் என்கிறார், நல்வழி ஆசிரியர். உழைப்பு, பொருளீட்டல், குடும்பத்தை பராமரித்தல் ஒரு ஆணுக்குரிய கடமை என்பது வரவேற்கத்தக்கவொன்றாக இருப்பினும் ஒரு பெண் உழைத்து பொருளீட்டல் என்னும் உரிமை பற்றியோ அவளுக்கு உலக அறிவு, உற்பத்தியில் பங்குகொள்ளும் உரிமையோ வழங்கப்படவில்லை. இருபாலாரும் உழைத்தாலே அங்கு சமநீதியும், உரிமையும் கிடைக்கும். சமூக ரீதியாக ஆண் சுயாதீனமானவனாகவும், முழுமையான தனிமனிதனாகவும் இருக்கிறான். சமூக, குடும்பத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யும் உற்பத்தியாளன் என்ற வகையில் அவனுக்கு இந்த அங்கீகாரம் கிடைக்கிறது. ஆனால் பெண்களுக்கு குடும்பம், இனபெருக்கம் என்பன சார்ந்த பங்களிப்பிருப்பினும் அவற்றை உழைப்பாகக் கருதாத நிலைமை காரணமாக அவளுக்கு ஆணோடொத்த சமமான அங்கீகாரம் கொடுக்கப்படவில்லை. (கிருஷ்ணராஜா, 2003, பக். 196)

குழந்தையைப் பிறப்பித்தல், பராமரித்து வளர்த்தல், வீட்டுடன் தொடர்பான வேலைகள் போன்றவை பெண்ணுக்குரியனவாகவும் வீட்டுக்கு வெளியிலான வேலைகளும், வருவாயை ஈட்டுகின்ற வேறு தொழில்களும் ஆணுக்குரியனவாகவும் கருதப்படுகின்றன... இத்தகைய பாகுபாடு ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் இடையிலான அசமத்துவ உறவுடனும், பெண்களது தாழ்த்தப்பட்ட நிலையுடனும் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டுள்ளது. (சித்திரலேகா மெளனசுரு, 1993, பக். 09) எனவே உத்தியோகம் அதனூடாக ஈட்டப்படும் பொருள் ஆண்கள் மீது மாத்திரம் சுமத்தப்படுவதைவிட இல்லறத்தில் இருபாலாரும் கருத்தொருமித்து சம உரிமையை தம்மிடையே ஏற்படுத்திக் கொள்ளும் பட்சத்தில் பால்நிலை சமத்துவம் பற்றிய புரிதல் வெற்றியடைய வாய்ப்பு அதிகமாக உள்ளது.

முடிவுரை

நல்வழியில் படைக்கப்பட்டுள்ள பல பாடல்கள் ஆண் - பெண் ஆகியோருக்குரிய தகுதிகளை, உரிமைகளை பால் என்னும் இயற்கை நெறியில் நின்று பதிவு செய்கின்றதே தவிர பால்நிலை என்னும் சமூக சமரச அந்தஸ்தை பதிவுசெய்யாது, பால்நிலை சமத்துவத்தை மறுதலித்து அதனை தக்கவைப்பதற்கான சிந்தனைகளை எம் மத்தியல் தூண்டுகின்றது. ஓளவையார் பெண்களை முற்றாக புறந்தள்ளி கற்பை அவர்கள் மத்தியில் திணிக்கவோ ஆண்களை மேன்மைப்படுத்தி அவர்களது குற்றங்களை ஏற்கவோ இல்லை. இருப்பினும் இருபாலாரும் புரியும் தவறுகளை, அவர்களின் உரிமைகளை வெவ்வேறு கண்ணோட்டத்துடன் அணுகி இல்லற வாழ்வில், கற்பில் பெண்களை முக்கிய பாத்திரங்களாக படைத்துவிட்டு பிறர் மனையை நாடல், உற்பத்தியில் ஈடுபடல் என்பவற்றை ஆண்களை நோக்கி கடிந்துகூறுதல் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. தவறுகள் அனைவராலும் புரியப்படுகின்றன என்பதையும் நீதி, நியாயங்கள் இருபாலாருக்கும் உரித்தானது என்பதையும் ஒருவரோடு ஒருவர் சளைத்தவர்கள் அல்லர் என்பதையும் மனத்தில்கொண்டு, இவற்றை சிந்தையில் நிறுத்தி பால்நிலை சமரசத்தை நிலைநாட்டுவது எமது ஒவ்வொரு வரினதும் கடப்பாடாகும்.

எல்லை

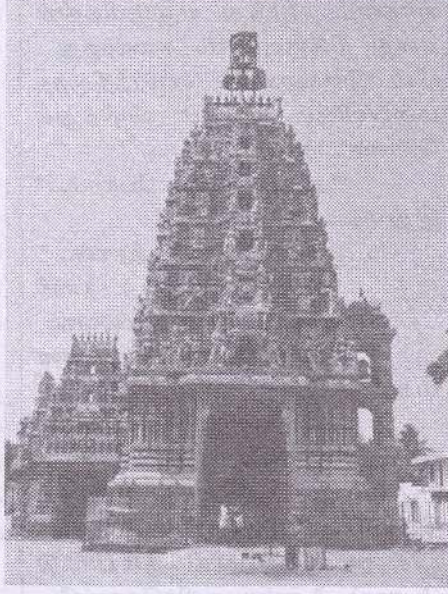
... மீண்டும் ஒரு முறை...
... மீண்டும் ஒரு முறை...
... மீண்டும் ஒரு முறை...

“வீரர்...” என்ற சத்தத் துடன் மூதூர் பிரதான வீதி வழியாக மிதமான வேகத்துடன் “ஹைபிரிட்” கார் விரைந்த கொண்டிருந்தது. உள்ளே ஓட்டுனரின் இருக்கைக்கு அருகே சதானந்தன் ஆகிய நான் அமர்ந்திருந்தேன்.

புளியடிச் சந்தியை தாண்டி சாலையூர் ஊடாகச் சென்று நாவலடிச் சந்தியை வந்தடைந்த கார் தரித்து நின்றது. பாதை மூன்றாகப் பிரிந்ததே அதற்குக் காரணம் அந்த நாற்சந்தியில் நூறாண்டுகள் பழமை வாய்ந்த வாகைமரம் தனித்து நின்றது. வானத்து முகில்களை எட்டிப் பிடிக்க எண்ணி உயர்ந்து வளர்ந்திருக்கும் அதன் கிளைகள், பரந்து விரிந்து நான்கு திசை களுக்கும் நிழல் பரப்பி வியாபித் திருந்தது.

அண்மையில் மீளமைக்கப் பட்டிருந்த கிரேவல் பாதை செம் மண் புழுதியை அள்ளி எறிந்து கொண்டிருந்தது. அனல்காற்று வீசிக்கொண்டிருந்தது பாதையின் இடது பக்க வளைவில் வரிசையாக நான்கைந்து கடைகள்... இடம் மாற வில்லை ஆனால் அவற்றின் தோற்றம் மாறியிருக்கிறது... ஆட்கள் மாறியிருக்கிறார்கள்... எனினும் என் மனதில் அதன் நினைவுகள் மட்டும் மாறவில்லை. கார் கண்ணாடியை இறக்கி வெளியே தலையை நீட்டிப் பார்த்தேன். வய தான ஒருவர்கடைக்கு வெளியே சிறிய நாற்காலி ஒன்றில் அமர்ந்து சுருட்டுப் புகைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

“ஐயா... சம்பூர் போற வழி இதுதானா...” என்று வினவினேன் கண்களை அகல விரித்து என்னை உற்றுப் பார்த்தவர் புருவங்களை மேலும் கீழுமாக நெளித்தார்... பின் மீண்டும் ஒரு முறை என்னை உற்றுப் பார்த்து விட்டு “ஓம்... இதால

திருமலை இ.மதன்

போங்க தம்பி...” என்று கை நீட்டி வழியை சுட்டிக் காட்டினார். அவர் எதையோ அல்லது யாரையோ எதிர்பார்த்துக் காத்துக் கொண்டிருக் கிறார் போலும்.

கரடுமுரடான கிரேவல் பாதையில் கார் மெதுவாக ஊர்ந்து கடற்கரைச்சேனை கிராமத்தின் ஊடாக சென்றது. பாதையில் இரு மருங்கிலும் கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரை வரட்சியாகவே காணப் பட்டது. ஒரு காலத்தில் தென்னை மரங்கள் நிறைந்த சோலையாக காணப்பட்ட இடம்... மிகவும் செழிப் பான கிராமம்... இன்று அங் கொன்று இங்கொன்றாக வீடுகள் அதுவும் தகரத்தாலும், தட்டிகளாலும் அடைக்கப்பட்ட குடிசைகள் என்றே சொல்லலாம்... ஒரு சில வீடுகள்தான் கற்களால் கட்டுப் பட்டுக்கொண்டிருந்தது. இன்னும் முடிக்கப்படாமல் பல வீடுகள் காணப்பட்டது... கார் சத்தம் கேட்டு குழந்தைப் பிள்ளைகளும், சில பெரியவர்களும் வீட்டிற்குள் இருந்து வெளியே வந்து பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்கள்... நாங்கள் சென்று கொண்டிருந்தோம்.

உடலிலும், மனதிலும் இனம் புரியாத மகிழ்ச்சி... எமது கார்

உலக பிரசித்தி பெற்ற சம்பூர் கிராமத்தினுள் நுழைந்தது. அந்த வளைவில் சிதைவடைந்த நிலையில் ராசரத்தினம் அண்ணனின் கடை... சம்பூர் ராசா கடை என்றால் அவ் வூரில் தெரியாதவர்களே இல்லை என்றுதான் சொல்லவேண்டும். கார் பாதை வழியே விரைந்தது... எனது கண்கள் அந்தக் கடையையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தன. இனிப்பு மிட்டாய் வாங்குவதற்கு அடிக்கடி இந்தக்கடைக்கு வந்து போனது ரூபகத்திற்கு வந்தது.

அப்போதெல்லாம் ஒரு ரூபாய்க்கு பத்து இனிப்பு மிட்டாய்கள் தருவார் கடைமுதலாளி, மஞ்சள், பச்சை, சிகப்பு, ஆரேஞ்சு மிட்டாய்கள். வயலுக்குச் சென்று வந்த அயதியில் திண்ணையில் படுத்து தூங்கிவிடுவார் அப்பா. அம்மாவிடம் கெஞ்சிக்கூடாது ஒரு ரூபாய் வாங்கிக்கொண்டு வேப்ப மரத்தில் சாத்திவைத்திருக்கும் அப்பாவின் துவிச்சக்கர வண்டியை மெல்ல நகர்த்தி படலைக்கு வெளியே கொண்டுவந்து, எட்டாத அந்த சைக் கிளை ஒருவாறு ஓட்டிக்கொண்டு இந்தக்கடைக்கு வந்து மிட்டாய் வாங்கி அதை ஒரு பேப்பரில் மடித்து அரைக்காற்சட்டைப் பொக்கற்றுக் குள் திணித்துக்கொண்டு வீடுவந்து சேருவேன். காசு தந்ததால் அம்மாக்கு இரண்டு மிட்டாய்கள் கொடுத்து விட்டு மிகுதியை ஒன்றொன்றாக ருசித்துச் சாப்பிடுவேன்.. அந்த கவை நாக்கில் எச்சிலை ஊறவைத்தது...

அதிலிருந்து சற்று தூரம் சென்றதும் இடப்பக்கம் மனதைக் கவரும் ரம்யம் நிறைந்த வில்லுக் குளம் அழகாய் காட்சியளித்தது. சூரியக்கதிர்கள் பட்டுத்தெறித்து தாமரை இதழின் மேல் தேங்கிநின்ற நீர்த்துளிகளை தங்கக்கட்டி போன்று ஜொலிக்கச் செய்தது... சற்றுத்

தொலைவில், நீரிற்குள் மூழ்கிக் கிடக்கும் எருமை மாடுகளின் முதுகுத் தண்டில் அமர்ந்து கொண்டு பறவைகள் அதன் அலகுகளால் பூச்சிகளை கொத்தித்தின்றன... இதையெல்லம் பார்ப்பதற்கென்றே பல கொக்குகள் ஒற்றைக்காலில் தவம் கிடந்தது... காரைவிட்டு இறங்கி ஓடிப்போய் குளத்தில் குதித்து விளையாட வேண்டும் என்று என்மனமும் பரபரத்தது.

அது எங்களுக்கு வாலிபப் பருவம்.

வயது பதினைந்தைக் கடந்து பதினாறு ஆரம்பித்த காலம்... புதிய புதிய ஓமோன்களின் உற்பத்தியினால் உடலிலும் உள்ளத்திலும் மாற்றம் ஏற்படுவதை உணர்ந்த காலம்... மீசை அரும் புகள் துளிர்ந்த காலம்... அரைக்காற் சட்டை முழுக்காற் சட்டையாக மாறிய காலம்... இளம் பெண்களை நேராக பார்க்க அஞ்சி ஓரக் கண்ணால் பார்த்து இரசித்த காலம்...

நானும் நிமலனும், மோகனும் நல்ல நண்பர்கள்... பாடசாலை விட்டதும் அனேகமான நாட்களில் நேரே இந்த வில்லுக்குளத்துக்கு வந்து விடுவோம். நிமலனின் சைக்கிளின் முன் இருக்கையில் நானும் பின் கரியலில் மோகனும் அமர்ந்துகொள்வோம். குளத்துக் கரையில் அமர்ந்துகொண்டு பல தரப்பட்ட கதைகளை பேசி மகிழ்வோம். சிறிது நேரத்தில் மேற் சட்டையைக் கழற்றி போக்குக் குள்ளே வைத்து விட்டு பாரத்திற்கு புத்தகப் பையை அதன் மேல் போட்டுவிட்டு குளத்தில் குதித்தோமானால் நேரம் போவதே தெரிவதில்லை... எனக்கு கரையை விட்டு தூரம்போவதென்றால் பயம், ஆனால் நிமலனும், மோகனும் குளத்திற்கு நடுவில் இருக்கும் கொக்குத்திக்கல் வரை நீந்திச் சென்று திரும்பி வருவார்கள்... தண்ணீருக்குள் மூச்சுடக்கி யார் நீண்ட நேரம்நிற்பது என்று பந்தயம் கட்டுவார்கள்... நான் கவுண்டர்... ஒன்று, இரண்டு, மூன்று எண்ணுவேன்...

நேரம் செல்லச் செல்ல எனக்கு பயம் பிடித்துவிடும்... ஐந்து மணியளவில் அப்பா வயலால் வந்து விடுவார்... அந்த நேரம் நான் வீட்டில் இல்லையென்றால் தோல் உரிந்துவிடும். சரியாக நான்கு

நாற்பதைந்து மணிக்கு அம்மன் கோயில் மணி அடிக்கும். அதுதான் எங்கள் நேர எல்லை அதற்கு முன் அவரவர் அவரவர் வீட்டுக்குச் சென்று விடுவோம்.

மோசமான ஒரு பள்ளத்தில் வாகனம் வீழ்ந்து எழும்பியதில் எனது நினைவுகளும் கலைந்தது... பின் இருக்கையில் அமர்ந்திருந்த மனைவியும் மகளும் விழித்துக் கொண்டார்கள்.

“அப்பா... எங்க போறம்...” இது மகள்.

அப்பாட ஊருக்குத்தான்... “என்னங்க சம்பூர் காளி கோவில்வந்திட்டா...” இது மனைவி.

“கோயில் தாண்டித்தான் போய்கொண்டிருக்கிறம்...”

“ஏனப்பா இறங்கி கோயிலும் பிட்டுட்டு வருவமே...”

வீட்ட போய்ட்டு வருவ மெண்டு பார்த்தன்... சரி பரவாயில்லை... இறங்கி கும்பிட்டு போவம்...” என்று கூறிக்கொண்டே “டி ரைவருக்கு சமிஞ்சை செய்தேன்

“நிறுத்தப்பா...” என்று, எனது எண்ணத்தையும் தமிழையும் புரிந்துகொண்ட அவன் வாகனத்தை “ரிவேஸ்” செய்து கோயில் வேப்பமர நிழலில் கொண்டுசென்று நிறுத்தினான்.

காரைவிட்டு இறங்கினேன் நீண்ட பல வருடங்களுக்கு பின் நான் பிறந்து வளர்ந்த மண்ணில் கால் பதித்தது மேனியை சிலிரக்க வைத்தது. அதுவும் எமது ஊரின் பெருமைபேசும், எம்மை வாழ வைத்துக்கொண்டிருக்கும் சம்பூர் பத்திரகாளி அம்மன் சந்நிதியில் கால் பதிப்பதற்கு கொடுத்துவைத்திருக்க வேண்டும். ஏற்கனவே பாதணிகளை கழற்றி வாகனத்தினுள் வைத்திருந்த தனால் இரண்டடி எடுத்து வைத்து கோயிலை நிமிர்ந்து நோக்கினேன், கைகள் தானாகக் கூப்பிக் கொண்டன. கண்களால் கண்ணீர் வழிந்தது... எப்படிப்பட்ட ஒரு கோயில் அது... என்ன அழகான கட்டடம்... உக்கிரமான ஆனால் இரக்கமுள்ள அம்மன். கேட்டவர்க்கு கேட்டவரத்தை கொடுப்பவன்... ஊரிலுள்ள எவர்க்கும் எந்தக்குறையும் இல்லாமல் வைத்திருந்தான்... ஒரு காலத்தில் எல்லோரும் அவளையே நம்பியிருந்தோம்... இன்று...

மோசமான அந்த யுத்தம்

துப்பாக்கிக்கு, செல்வீச்சு, பொம்மர் அடி, மோட்டார்குண்டு போதாக்குறைக்கு மல்டிபரல்... ஊரையும் அவள் கட்டடத்தையும் நாசமாக்கி விட்டது. ஆனாலும் ஒரு ஆறுதல்... அத்தனை தாக்குதலிலும் மூலஸ்தன அம்மனுக்கு மட்டும் எதுவும் நேரவில்லை. காட்டுத்தேங்காய் மரத்து அருகில் கட்டப்பட்டிருந்த அவள் இருக்கைமட்டும் அசையவேயில்லை. ஊரில் நடந்த அனைத்துக் கொடுமைகளையும் பார்த்துக் கொண்டு அவள் அங்கேயே அமர்ந்து விட்டால் போலும்... அம்மன் சிலையின் கண்களிருந்து இன்னும் கண்ணீர் வழிவதாக சிலர் சொல் கிறார்கள்.

புனரமைப்பு வேலைகள் நடந்துகொண்டிருக்கும் கோயிலின் உள்ளே காலடி எடுத்து வைத்தேன்... காதுகளில் மந்திர ஒலிகளும், அம்மன் பாட்டும், உடுக்கைச் சத்தமும், பறைஓசையும் கேட்டது.

உடுக்கை அடுத்துக் கொண்டு அதன் சந்தத்திற்கேற்ப மாரியம்மன் பாடலைப் பாடிக்கொண்டிருப்பார் ஒருவர்... மறுபக்கம் “டண்டணணா டணா... டண்டணணா டணா...” என பறை இசை முழங்கிக்கொண்டிருக்கும். கூட்டத்திற்கு உள்ளேயும், வெளியேயும் ஒரு சிலர் செம்பு நிறைய தண்ணீரையும், வேப்பிலையை யும், பூக்களையும் வைத்துக் கொண்டு வாய்க்குள் மந்திரங்களை முணு முணுத்துக்கொண்டிருப்பார்கள்.

“ஹாய்... ஹாய்...”

“ஹே... ஹே...”

“ஊ...”

“உஸ்... உஸ்...”

பலவிதமான ஒலிகளை எழுப்பிய வண்ணம் ஆக்ரோசமாக கூட்டத்தை விலத்திக் கொண்டு நான்கு திசைகளிலிருந்தும் ஒருவர் பின் ஒருவராக அல்லது ஒருவரோடு ஒருவராக ஓடிவந்து! அம்மன் சன்னிதி வாசலின் முன் மண்டியிடுவார்கள்... அவர்களது உடல் விறைத்தது போல் இருக்கும்... கண்கள் சிவந்து போயிருக்கும்... முகபாவனையில் மாற்றம் ஏற்படும்... விழிகள் அங்கும் இங்கும் அலைந்து திரியும், கைகளையும், சிலர் கால்களையும் உயர்த்தி ஆடுவார்கள்... தலையை அடிக்கடி தடவிக்கொள்வார்கள்... கத்துவார்கள், கூச்சலிடுவார்கள்... ஏற்கனவே தயார்படுத்திவைத்திருந்த மஞ்சள் கலந்த நீரை குடத்தினுள் எடுத்து

வந்த சிலர் அதனை ஆடியவர்கள் தலையில் ஊற்று வார்கள்... உக்கிரம் கொண்டு ஆடும் சாமியை சாந்தப்படுத்துவதற்காகவே அதற்கு மஞ்சள் நீர் ஊற்றப்படுவதாக அருகில் நின்றவர்கள் பேசிக் கொள்வார்கள்.

சாமியாடுவதைப் பார்ப்பதற்கு எனக்கு சரியான பயம். சிறுவயதில் அப்பாவின் பின்னால் ஒளிந்து விடுவேன்... இல்லையேல் கூட்டத்தைவிட்டு விலத்திச் சென்று விடுவேன்... வயது வரவர பயம் சற்று குறைந்திருந்தது. ஆனாலும் கூட்டத்திலே பின்வரிசையில் நின்று கொண்டு தலையை மட்டும் நீட்டி நடப்பவற்றைப் பார்ப்பேன்... எங்கே முன்னால் நின்றால் சாமி என்னைக் கூப்பிட்டுவிடுமோ என்ற பயம் தான்... எங்கள் "கேங்கில்" நிமலன் எதற்கும் பயப்பட மாட்டான்... சிலவேளைகளில் அவனுக்கும் கலை வருவதுண்டு. அம்மன் சாமிதான் அவனுள் வந்து இறங்குவான்... அவனும் நன்றாக ஆடுவான்... சிலரை அழைத்து அவர்கள் காதுகளில் இரகசியம் கூறுவான்... அவர்கள் பக்திப் பரவசத்தில் செல்வார்கள். பலர் தம்மையும் அம்மன் அழைத்து வாக்குச் சொல்ல மாட்டாளா என்று வாய் பொத்திகைகட்டி நிற்பார்கள். ஆடிமுடித்து வருபவனை நாங்கள் தான் கைத் தாங்கலாக வீட்டிற்கு அழைத்துச் செல்வோம்.

திருவிழா நாட்களில் இரவு பகல் என்று கோயிலிலேயே கிடப்போம் பாடசாலைக்கு ஒழுங்காகச் செல்வதில்லை... சிலவேளைகளில் வீட்டிற்கேகூடச் செல்வதில்லை... நான் அடிக்கடி கோயிலுக்குச் செல்வதற்கு அவளும் ஒரு காரணம், அவள்தான் வெண்ணிலா, பூமிக்கு ஒரு நிலவு போல எனக்கு அவள்... நான் பத்தாம்வகுப்பு படிக்கும்போது அவள் எங்கள் வகுப்பிலே வந்து சேர்ந்தாள். பார்த்தவுடனேயே எனக்கு அவளைப் பிடித்துப் போய் விட்டது. அவளை முதல் முதலாக நான் சந்தித்ததும் இந்த கோயிலில்தான்...

"என்னங்க அப்படியே இருந்திட்டங்க போவம்.. வெய்யில் ஏறுது" என்ற மனைவியின் கட்டளைக்கு "ம்... புறப்படுவோம்" என்று கூறினேனே ஒழிய அவ்விடத்தை விட்டு எழுந்து வர மனது இடம்தரவில்லை முடிக்க

வேண்டிய வேலைகள் இருப்பதனால் எழுந்து சென்று திருநீறு சந்தனத்தை பூசிக்கொண்டு காரில் ஏறிப்புறப்பட்டேன்வல்லுக்குளத்தில் அழகை இரசித்துக் கொண்டே...

கார்சம்பூரைத்தாண்டி கூனித்தீவினுள் நுழைந்தது... பாதை சற்று கரடுமுரடாகக்காணப்பட்டது. வாகனம் வலப்பக்கமும், இடப்பக்கமும் அசைந்து அசைந்து ஓடியது. கார்க்கதவுக் கண்ணாடியை இறக்கிவிட்டு ஆவலாக எதிர்நோக்கிக் கொண்டிருந்தேன், நான் பிறந்து வளர்ந்த வீடு வருகிறதா என்று... எனது வரவை அறிந்து எனது ஒன்றுவிட்ட பெரியப்பா சிதிலமடைந்த எங்கள் வீட்டை துப்பரவாக்கி சில திருத்த வேலைகளையும் செய்து வைத்திருப்பதாக அறிவித்திருந்தார். அதை நோக்கியே எனது பயணம் சென்று கொண்டிருக்கிறது.

அதோ... ஒருசில வீடுகள் தென்படுகின்றன... மனம் குதூகலித்தது... அதிகளவான சந்தோஷம்... இளநீல வர்ணம் பூசப்பட்ட ஆங்காங்கே உடைவுகளும், வெடிப்புகளும் பரவிக் காணப்பட்ட பழைய சுவர் கண்ணில் பட்டது... அது... ஆம்... வெண்ணிலாவுடைய வீடு, அவளுடைய வீட்டிற்கு அடுத்த தெருவில்தான் எங்களுடைய வீடு. நிமலனுடைய வீட்டிற்கு பக்கத்து வீடுதான் எனது வீடு... ஆவலாக அவளுடைய வீட்டை கண்களால் ஆராய்ந்து கொண்டு வந்தேன்... வீடு அதிமாக சேதப்பட்டிருப்பது தெரிந்தது... ஆட்கள் ஒரு சிலரின் நடமாட்டமும் தென்பட்டது... ஆனால் அது யாரென்று மட்டும் தெரியவில்லை. வெண்ணிலா இன்னும் அங்கேதான் இருக்கிறாளா? எத்தனை வருடங்கள்... பிரச்சினைக்குப்பின் வேறு எங்காவது சென்றிருப்பார்கள். அப்படியானால் நிமலன்... என் பாலிய சினேகிதன்... நான் இன்றும் அவனை நண்பனாகத்தான் கருதுகிறேன். ஆனால் அவள்தான் என்னை எதிரியாக எண்ணிக் கொண்டு சென்று விட்டாள்.

அந்தத்தெருவைக் கடந்து இடது பக்கமாக திரும்பி அடுத்த தெருவில் நுழைந்தோம். எமது வீடு தென்பட்டது... எனது வருகையை அறிந்திருந்ததால் பெரியப்பாவும், ஒரு சில உறவினர்களும், ஊர் பெரியவர்கள் சிலரும் அங்கே காத்து நின்றார்கள். நிமலனது காணியையும்

எனது காணியையும் பிரிக்கும் எல்லையும் வெண்ணிலா மீதான எனது காதலும் தான் எமது நடப்புக்கும் எல்லையாயமைந்தது... பாவம் எல்லைக்கும் அவளுக்கும் அது தெரிந்திருக்க நியாயமில்லைத்தான்.

காரைவிட்டு இறங்கியதும் அங்குநின்ற அனைவரும் சூழ்ந்து கொண்டு வரவேற்றார்கள்... "வாங்க மகன், வாங்க பிள்ளைகள்... பார்த்து எவ்வளவு காலமாச்ச..." இது பெரியப்பா "வாங்க தம்பி... நான் உங்கட அப்பாட நண்பன்... உங்களுக்கு ஞாபகம் இருக்கோ தெரியாது..." என்று ஒரு பெரியவர் அருகில் வந்து அணைத்துக் கொண்டார்.

மனைவியும், மகளும் இறங்கி வந்தார்கள். ஒன்றுவிட்ட பெரியம்மா என் மனைவிக்கு நெற்றியில் குங்குமம் இட்டு விட்டாள், பின் மகளையும் அழைத்துக்கொண்டு உள்ளே சென்றார்கள்.

மகிழ்ச்சி பிரவாகத்தில் நான் பிறந்து வளர்ந்த, ஓடித்திரிந்து விளையாடிய வீட்டினுள், அந்த வளவினுள் காலடி எடுத்து வைத்தேன்... ஏனோ வலதுகால் முன்னோக்கிச் சென்றது. பூப்போன்ற மென்மையான மண் மெத்தைபோன்று என்னைத் தாங்கிக்கொண்டது. சுற்றும் முற்றும் பார்த்தேன்... எமது வீட்டையும், நிமலனின் வீட்டையும் பிரிக்கும் எல்லைப்பகுதியில் நீண்ட சுவர் கட்டப்பட்டிருந்தது... என்மையறியாமலே கண்கள் கலங்கின, துடைத்துக்கொண்டேன்.

சுவரோரமாக நெல்லிக்கனி ஒன்று கிடப்பது கண்டு விரைந்து சென்று அதை எடுத்தேன்... மதில் மேல் இருந்த காகம் கரைந்தது... எத்தனை நாட்கள் நானும் நிமலனும் அந்த வேலியோரம் நின்ற நெல்லி மரத்தில் ஏறி நெல்லிக்கனிகள் பறித்து சுவைத்திருப்போம். அவன் வீட்டிலிருந்து உப்பும் மிளகாய்த் தூளும் எடுத்து வருவான் நான் நெல்லிக்கனியை பறித்து வருவேன்... வீட்டிலிருந்து பாடசாலை செல்லும் வரை அதை தின்று கொண்டே செல்வோம்... அதை நினைத்தால் இன்றும் நாக்கில் எச்சில் ஊறுகிறது.

அப்பா எனக்கு அடிக்கும் போதெல்லாம் நான் ஓடிச்சென்று அவர்கள் வீட்டிற்குள் புகுந்து விடு

வேன்... அப்பா அந்த வேலி யோரம் வந்து நின்று ஏசுவார்... அவர் கோபம் அடங்கியபின்னரே நான் வீடு செல்வேன்.

சத்தியமாக எனக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை... நிமலனும் வெண்ணிலாவை விரும்புவது... அதுபோல் நான் வெண்ணிலா மேல் காதல் கொண்டது அவனுக்கு தெரிந்திருக்க வாய்ப்பில்லைத் தான்... எல்லா விடயத்தையும் நான் அவனுக்கும், அவன் எனக்கும் சொல்லியிருக்கிறோம்... என்றாலும் இந்த ஒன்றை மட்டும் இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் சொல்லிக் கொள்ளவில்லை. இரு காணிகளுக்கும் இடையில் எல்லையில் வளர்ந்த மதிற்சுவரைப்போல் அவள் மீதான காதல் எம் இருவருக்கு மிடையிலான நட்பில் ஓர் எல்லைச் சுவரை எழுப்பிவிட்டது.

அன்று அவள் மீதான என் அன்பை அவளுக்கு தெரியப்படுத்த பல முயற்சிகளை மேற்கொண்டிருந்தேன். ஆனால் அவை எதுவும் நிமலனுக்கு தெரிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. ஒருவேளை அது எனது சுயநலமாகக்கூட இருந்திருக்கலாம்.

சம்பூர் பத்திரகாளி அம்மன் கோயில் திருநாள்தான் எனக்கும் திருநாள்... பத்து நாட்கள் அவள் தவறாது கோயிலுக்கு வருவாள்... நானும் கட்டாயம் சென்று விடுவேன் நிமலனும், மோகனும் கூட இருப்பார்கள். கண்களால் ஜாடை காட்டுவதும், சைகைகள் செய்வதுமாக எனது காதலை அவளுக்கு தெரியப்படுத்த பல முயற்சிகளை செய்திருக்கிறேன்... அவளும் என்னைப் பார்க்கிறாள் ஜாடை காட்டுகிறாள் என்றே எண்ணியிருந்தேன். ஆனால் பின்னாளில்தான் தெரிந்தது அவள் பார்த்தும் ஜாடை காட்டியதும்

எனக்கல்ல என் பாலிய சினேகிதன் நிமலனுக்குத்தான் என்று.

மீண்டும் சத்தியமாகச் சொல்கிறேன்... நிமலன் வெண்ணிலாவை விரும்புவது தெரிந்திருந்தால் நான் நிச்சயமாக ஒதுங்கியிருப்பேன்.

“என்னதம்பி... இங்க வந்து நின்னுட்டிங்க... அப்பாட ரூபகம் வந்திட்டிடுதோ... வாங்க உள்ளே போகலாம்... நீங்க சந்திக்கவேணும் என்று சொன்னவங்கள்ள அனேக மானவங்க வந்திருக்காங்க... இன்னும் சில இடங்களையும் போய் பார்க்க வேண்டியிருக்கு...” என்று அந்த ஊர் பெரியவர் சொல்லிக் கொண்டு பின்னால் வந்து நின்றார்.

மௌனமாக அவருடன் வீட்டிற்குள் சென்றேன்... வீட்டின் ஒவ்வொரு மூலையும் பழைய ரூபகங்களை நினைவுபடுத்தின.

சாதாரண தரத்தில் சிறப்பான சித்திகளைப் பெற்று உயர்தரம் படிக்க திருகோணமலை நகருக்கு புறப்பட்டு சென்ற எனக்கு அதன் பின் ஊரிற்கே செல்ல முடியாத நிலை ஏற்பட்டு விட்டது. ஆண்டுகள் பல உருண்டோடி விட்டன... ஊரிற்கு வந்ததிலிருந்து இரண்டு நாட்கள் கடுமையான ஓட்டம்... ஊர்பெரியவர்கள், உத்தியோகத்தர்கள், விவசாயிகள், மீன் பிடித்தொழிலாளர்கள், இராணுவ உயரதிகாரிகள் என்று பலரை சந்தித்ததிலும், பிரயாணப்பட்டதிலும் உடலும் அசதியாயிருந்தது... அதை விட உள்ளம் மிகவும் சோர்வாய்க் காணப்பட்டது... வேலைகள் முடித்து ஊரை விட்டு புறப்பட்டுச் செல்லும் போது காருக்குள் அசந்து தூங்கி விட்டேன்... அப்பொழுது மனைவி அழைத்தாள்.

“என்னங்க... ஒன்று சொல் மறந்திட்டன்...”

“ம்... என்ன...”

“நேற்று பின்னேரம் உங்களப் பார்க்க இரண்டு பேர் வந்திருந்தாங்க... கனைவன் மனைவியா இருக்க வேணும்... அவரட பேர்... ம்... நிமலன் என்று நினைக்கிறன்... அவட பேர் கூட...” மனைவி முடிக்கும் முன்... “வெண்ணிலா...” என்று ஆர்வக் கோளாறில் உளறிவிட்டேன் போலும். மனைவி அதை கவனித்தாற்போல் தெரியவில்லை. எனக்கு அலுப்பு, களைப்பு, நித்திரை எல்லாம் பறந்து விட்டது... இருக்கையில் நிமிர்ந்து அமர்ந்து கொண்டேன். வண்டியை திருப்பி ஊருக்குப் போவோமா என்ற எண்ணம் கூட ஏற்பட்டது... என் மகள் வெண்ணிலா தாயின் மடியில் நிம்மதியாகத் தூங்கிகொண்டிருந்தாள்.

***

“குட்மார்னிங் சேர்...”

“குட்மார்னிங்... வாங்க சதா... டேக்யுவர் சீட்”

“தங்க்யு சேர்...”

“போனகாரியம் என்னாச்சு”

“இதோ... என்னுடைய “ரிப்போட்”, சம்பூர் அனல்மின் நிலையம் அமைக்கிறதுக்கு மக்களிடையே எதிர்ப்பு ஏற்பட்ட தால அது பற்றி ஆராய்ந்து அறிக்கை சமர்ப்பிக்கச் சொன்னீங்க... இந்தாங்க சார்...” என்று எனது அறிக்கைக் கோவையை அவரிடம் நீட்டினேன்.

“குட்... நான் இதப்படிச்சுப் பார்த்திட்டு உங்கள கூப்பிடுறன்... அதுவரைக்கும் ஒரு கிழமை நீங்க கேட்ட விடுமுறையை எடுத்துக் கொள்ளுங்க...”

“ஓகே சேர்... தங்க்யு சேர்...”

“பைதபை... விடுமுறைக்கு எங்க போறதா உத்தேசம் சதா...”

“நான் பிறந்து வளர்ந்த ஊருக்குதான் சேர்...”

நூல் : சான்றிதழ்க் கவியதிகாரம்
ஆசிரியர் : வேதா.இலங்காதிலகம்
விலை : 400/-
வெளியீடு : ஜீவநதி

நூல் : மனக்கடல் வலம்புரிகள்
ஆசிரியர் : வேதா.இலங்காதிலகம்
விலை : 400/-
வெளியீடு : ஜீவநதி

நூல் : கொரோனாக்கவிதைகள்
கவிதைத்தொகுப்பு
விலை : 150/-
வெளியீடு : ஜீவநதி

சங்கம் வைத்துத் தமிழ் வளர்த்த சரித்திரப் பூமி மதுரை. இத் தமிழ் மண்ணிலே முடத்திருமாறன் என்னும் தமிழ் மன்னனால் மூன்றாவது தமிழ்ச் சங்கம் முகிழ்த்தது. “வைகை என்னும் பொய்யாக்குலக் கொடி” என்று இளங்கோ அடிகளால் வாயாரப் புகழப்பட்ட வான் நதி பல்லாண்டு காலமாக ஓர் இளந்தமிழ் மங்கை போல் எழில் நடை பயின்று கொண்டிருக்கிறது.

இந்நதிக்குச் சற்றுத் தூரத்தில் அதன் தென் கரையில் தமிழரின் தொன்மைமிக்க வரலாற்றைப் பறைசாற்றும் “கீழடி” என்னும் சிற்றூர் அமைந்திருந்து அண்மைக் காலமாக பெரும் பரபரப்பை ஏற்படுத்தி வருகின்றது. இந்தப் பரபரப்பையும் அதனை நோக்கி மக்கள் அணி அணியாகப் படை எடுப்பதையும் விரும்பாதவர்களே இது தமிழியமா, ஆரியமா, திராவிடமா என்று தமிழரிடையே வேண்டாத கேள்விகளை வீசி வீண் ஐயங்களையும் குழப்பங்களையும் ஏற்படுத்த முயற்சிக்கின்றார்கள் என்பதை நன்கு தெரிந்து கொண்ட நங்கை பூங்குழலியின் உள்ளமும் உதடுகளும் துடியாய்த் துடிக்கின்றன. அது தமிழ் மீதும் தமிழ் மண் மீதும் கைவைப்பவர்களுக்குத் தன்மானம் உடைய தமிழர்கள் ஒருபோதும் தாலாட்டுப் பாடமாட்டார்கள் என்னும் ஓர் எச்சரிக்கையாகவே எழுந்து நிற்கின்றது.

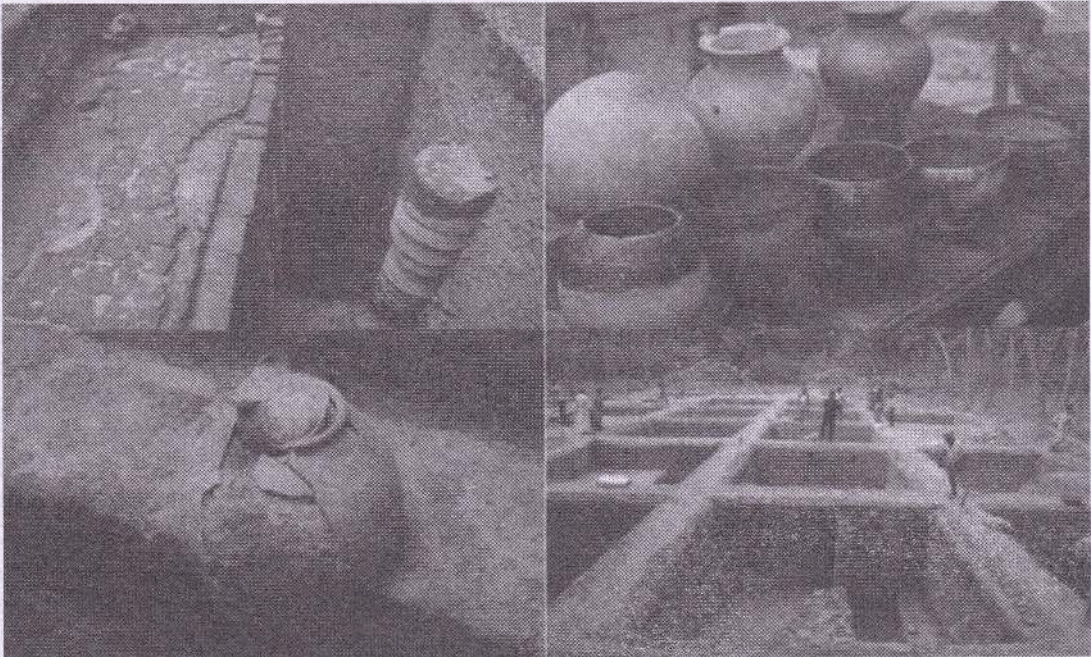
தொன்மைமிக்க தமிழரின் வரலாற்றைத் தோண்டிப் புதைப்பதிலும் அவர்களின் வளர்ச்சிக்குத் தடுப்பணை கட்டுவதிலும் தளர்ந்திடாத ஆரியர்கள் அம் மக்களின் தோற்றத்தையும் ஆண்மையையும் ஏதுக்களாக வைத்து அவர்களை அரக்கர், அசுரர், இராட்சதர் என இழித்துப் பேசி அவமதித்ததோடு அருந்தமிழ் மொழியை “நீச பாஷை” என்று நிந்தித்தும் தம் மொழி சம்ஸ்கிருதத்தை “தேவ பாஷை” என்று வந்தித்தும் வந்ததை நினைவில் ஏந்தியிருக்கும் பூங்குழலி, “கீழடி” வெளிப்படுத்தும் தமிழரின் பெருமைக்குரிய வரலாற்றை அவ்வாரியரின் “இன்றைய வாரிசுகள் எப்படி எதிர் கொள்ளப் போகின்றார்கள் என்று எண்ணலானாள்.

ஆரியரின் அவ்விழி செயலை மட்டுமன்றித் தமிழ் எழுத்துக்களின் எண்ணிக்கை ஐந்து மட்டுந்தான் என்று திருவுளம் பற்றிய வடமொழிவாணர் சுவாமி நாததேசிகர் அதற்கென ஒரு துத்திரத்தையும் செய்து தமிழ் மொழியைக் கேவலப்படுத்தியது போல அவர் வழியில் வேறு சிலர் தொல்காப்பியர், திருவள்ளுவர் ஆகிய பேரறிவாளர்களை வம்புக்கிழுத்து அவர்களின் தனித்துவத்தையும் தலைசிறந்த ஞானத்தையும் கேள்விக்குள்ளாக்கியதை உணர்ந்து கொண்ட பூங்குழலி கொதித்தெழுந்தாள். தமிழ் என்றால் போதும் அதை ஆரியரால் மட்டுமன்றி வேறு சில இனத்தவராலும் தாங்கிக் கொள்ள இயலவில்லை என்று தனக்குள்ளே புழுங்கிய அந்தத் தமிழ்ப் பூவை இந்த உலகம் முழுவதுமே தமிழ்த் தாயை வீழ்ந்து வணங்கும் காலம் வெகுதூரத்தில் இல்லை என முழுமையாக நம்பினாள்.

தமிழ்மொழி தன்னிகரற்றது. தனித்துவம் உடையது. தானாக இயங்கவல்லது. வடமொழியை விட வரலாற்றின்படி அத்தென்மொழி வயதில் மூத்தது. இதனைத் தமிழ் அறிஞர்கள் நன்கறிந்திருந்தும் அன்று வாய்ப்பேசா ஊமைகளாய் இருந்ததைத் தமக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்ட ஆரியர்கள் தமிழின் மாண்பை அழித்து விடும் நோக்கில் அதனோடு தம் வடமொழிச் சொற்களை வலுக்கட்டாயமாகக் கலந்துவிட்டு அதற்கு

“கீழடி” தமிழர் வரலாற்றின் கொடிமுடி (வரலாறு சொல்லும் சிறுகதை)

வாகரைவாணன்

“மணிப்பிரவாளம்” என்று மகுடம் சூட்டியதை பூங்குழலியால் மறக்கவோ மணிக்கவோ முடியவில்லை.

அதேநேரம், அவ்வாரியரும் அதிர்ச்சி அடையும் வண்ணம் தமது “பல்லுயிரும் பல உலகம்” என்ற பாடல் மூலம் தமிழைத் தெய்வமாகக் கொண்டாடிய பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளையையும் அவரது அளவு கடந்த தமிழ்க் காதலால் ஈர்க்கப்பட்ட மறைமலை அடிகளின் தனித்தமிழ்ப்பற்றையும் நினைத்து நெஞ்சம் குளிர்ந்த பூங்குழலியின் இரண்டு கைகளும் தானாகவே அவளது வீட்டில் மரியாதை யோடு வைக்கப்பட்டிருக்கும் அந்த மாமனிதர்களின் நிழல் படங்களை நோக்கிப் பக்தியோடு குவிந்தன.

தமிழர் தன்மானமிக்கவர்கள். போரில் தன் மகன் புறமுதுகிட்டிருந்தால் அவனுக்குப் பாலூட்டிய கொங்கையை அறுத்தெறிவேன் என்று கொதித்தெழுந்த தாயை ஒப்பற்ற தெய்வமாகவே கொண்டாடியவர்கள். இந்த உலகம் “யாரோ” கடவுளால் அல்ல ஐம் பூதங்களால் ஆனது எனும் உண்மையை இரண்டாயிரத்து அறுநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பே அறிவுபூர்வமாக ஏற்று இயற்கையைத் தெய்வமாக வழிபட்டவர்கள். ஆனால், ஆரியர்கள் அப்படிப்பட்டவர்களா, என்ன?... இல்லையே... மூக்கும் முழியுமாக முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள் அவர்களுக்கு. அந்த “அற்புதப்” பிறவிகளுக்கு திருக்கல்யாணங்களும் அமர்க்களமாக நடந்தேறினவாம். இது சிந்திக்கத் தெரிந்த யாராலுமே விளங்கிக்கொள்ள இயலாத செப்படி வித்தைதான் என்று தனக்குள்ளே “புறபுறத்து”க் கொண்ட பூங்குழலி, அதனால் ஏற்பட்ட அவமானத்தைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாமல் அப்படியே தலை கவிழ்ந்தபடி இருந்தான்.

வித்தைகளைப் புரிந்த ஆரியர்கள் அவற்றின் விபரம் அறியாத தமிழரின் வாழ்வோடு சங்கமருவிய காலத்திற்கு முன்பே விளையாடத் தொடங்கிவிட்டார்கள் என்று உளம் கொதித்த பூங்குழலியின் முகம் முழுவதும் சினம் பொங்கி விளையாடியது. அதேவேளை, தமிழ்நாடு “கீழடி”யில் இருந்து கிடைத்துவரும் அதிசயங்களை நினைத்து அவற்றில் தன்னையே இழந்துவிட்ட அத்தையலின் முகத்தில் படர்ந்திருந்த கோபக்கனல் சட்டென மறைந்து அது பால் நிலவாக ஒளி வீசத் தொடங்கியது. “கீழடி” என்றதும் மூவேந்தரில் ஒருவனான பாண்டியன் மூன்றாவது சங்கம் வைத்துத் தமிழ் வளர்த்த மதுரை என்னும் நான் மாடக்கூடல் மாநகரமும், வகையும் பூங்குழலியின் மனக்கண் முன் தோன்றி அவளைப் பூரிக்கச் செய்தன. தமிழாய்ந்த கணியன் பூங்குன்றனார் முதலான புலவர் பெருமக்கள் படைத்த புறநானூறு, அகநானூறு, மதுரைக்காஞ்சி ஆகிய சங்க இலக்கியங்களும் அவள் மனத்தோடு அப்படியே சங்கமமாயின.

அச்சங்க இலக்கியங்களில் குறிப்பாக, “மதுரைக் காஞ்சி”யில் சொல்லப்பட்ட இரத்தினங்கள் முத்துக்கள், தங்க அணிகலன்கள் எல்லாம் கீழடியில் கிடைத்திருப்பதை அறிந்த பூங்குழலி அவ்விலக்கிய ஏடு சொன்னதெல்லாம் அசைக்க முடியாத மெய் என்பதால் அவற்றைத் தமிழர் தம் வரலாற்றுக்

கருவுலங்களாகவே கொள்ள வேண்டுமென்று உறுதி எடுத்தாள். ஆயினும் ஒரு பெரும் வரலாற்றுப் புயலைக் கிளப்பிவிட்டுள்ள கீழடியைத்தான் தமிழ்த்தாயின் கோயிலாகவே மதித்து மரியாதை செய்தும் ஈழத்தவளாக இருப்பதால் அதனை நேரில் சென்று தரிசிக்க முடியவில்லையே என்ற ஆதங்கமும் அவளை ஆட்கொள்ளவே செய்தது.

“கீழடி” உலகத் தமிழரைப் பொறுத்தவரையில் அவர்களுக்குக் கிடைத்த அரும்பெரும் கொடை என்று உறுதியாக நம்பிய பூங்குழலி அது தொடர்பான நூல்கள், இதழ்கள், வெளியீடுகள் என்பனவற்றை அங்கும் இங்கும் தேடி அலைந்து வாங்கிப் படித்தபோது அவள் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு அளவே இல்லை. அதனால் அவற்றைத் தனிமையில் இருந்து மீண்டும் மீண்டும் வாசித்து “அசை” போட்ட அம்மங்கையின் மனத்தில் உலகத்தின் முதல் மனிதன் ஆபிரிக்கனா அல்லது அவனை ஒத்த வேறு மனிதனா என்ற கேள்வியும் தற்செயலாக எழவே அதனோடு ஒன்றன் பின் ஒன்றாக பல ஆய்வு முடிவுகள் பின்னிப்பிணைந்து வெளி வரலாயின.

உலகின் முதல் மனிதன் தோன்றிய இடம் தென்னாபிரிக்கா என்று ஆய்வுகள் உறுதிப்படுத்தினாலும் ஒருகாலம் ஆபிரிக்காவும் அவுஸ்திரேலியாவும் தென்னிந்தியாவோடு ஒன்றித்திருந்தன என்னும் கண்டங்கள் நகர்வுக் கோட்பாடு, தமிழருக்கும் அவுஸ்திரேலியப் பழங்குடியினருக்குமிடையே உள்ள மொழி, பழக்க வழக்கங்களில் காணப்படும் ஒற்றுமைகளை ஊர்சிதம் செய்வதைக் கவனித்த பூங்குழலி இதே உறவு தமிழருக்கும் ஆபிரிக்கருக்குமிடையே இருப்பதை அவர்களின் உடல் தோற்றம், கரிய நிறம், நைஜீரியாவில் வழக்கில் உள்ள சங்ககாலத் தமிழ்ச் சொற்கள் மட்டுமன்றி உடற்கூறு மானிடவியலாளரின் ஆய்வும் வெளிப்படுத்துவதையும் அறிந்து கொள்ளலானாள்.

அவ்வாய்வின்படி, மானிடரிடையே உள்ள மூன்று பிரிவுகளில் இந்தியாவில் தற்போது வாழ்பவர்களில் “காகேசிய” இனத்தைச் சார்ந்த இந்தோ ஆரியர்கள், வட இந்தியாவில் கூட்டமாக இருப்பது போல தென்னிந்தியாவில் “நீக்கிரோ” கூட்டத்தைச் சார்ந்த திராவிடர்களும் வாழ்கிறார்கள் (அம்ருதா அக்டோபர், 2019) என்னும் தெளிவான கூற்றைக் கவனித்த பூங்குழலி, இக்கூற்றின்படி உலகின் முதல் மனிதன் ஆபிரிக்கனாக அன்றி சில சமயம் திராவிடன் என்னும் தமிழனாகவும் இருக்கலாம் என்பதற்கு “கடல் கொண்ட தென்னாடு” அல்லது குமரிக்கண்டம் பற்றிய வரலாற்றுப் பதிவுகள், அண்மைக் காலத்தில் நோர்வே நாட்டு நிலவியலாளர்களால் இந்து சமுத்திரத்தில் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட மிகப் பெரிய கண்டம் தொடர்பான கண்டுபிடிப்பும் துணை நிற்குமென நம்பினாள். அதேநேரம் மேற்படி இனத்தவர்களில் யார் இந்திய மண்ணின் பூர்வீகக்குடி என்ற வினாவிற்கு “கீழடி”யில் தற்போது கிடைத்திருக்கும் வரலாற்று ஆதாரங்கள் தக்கதாக இருப்பதையிடும் பெரிதும் புளகிதம் அடைந்த பூங்குழலி இது ஈழத் தமிழருக்கும் நன்கு பொருந்தும் என்று எண்ணியவளாய் அதே கீழடியின் பக்கம் தனது பார்வையை மீண்டும் திருப்பினாள்.

நாலாயிரத்து ஐந்நூறு ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டதும் பாகிஸ்தான், ஆப்கானிஸ்தான், கிழக்கு பாரசிகம் (ஈரான்) ஆகிய நாடுகள் வரை பரந்திருந்ததும் சுமார் ஐந்தரை இலட்சம் சதுர மைல் பரப்பளவைக் கொண்டதுமான சிந்து சமவெளியின் பண்டைய மக்கள் தமிழரே என்பதற்கான சான்றுகள் பல இன்று கிடைத்திருக்கும் நிலையில் கீழடியில் இருந்து வரும் தமிழர் வரலாற்றை மெய்ப்பிக்கும் மேலும் பல ஆதாரங்கள் இனிமேல் தமிழர் வரலாற்றினை சிந்து சமவெளி, கீழடி என்றே மாற்றி எழுத வைத்துவிடும் என்னும் வரலாற்றுப் பேரறிஞர்களின் மகிழ்வு தரும் எதிர்வு கூறலை பூங்குழலி வணங்கி வரவேற்றான்.

“கீழடி” கூறுகின்றபடி கி.மு. ஆறாம் நூற்றாண்டிலேயே தமிழர்கள் எழுதப்பட்டிருக்கத் தெரிந்தவர்களாக இருந்தார்கள். எனவே, முதல், இடை, கடைச் சங்கங்களில் வீற்றிருந்த புலவர் பெருமக்களின் எண்ணிக்கை ஏற்கனவே சொல்லப்பட்டது போல் ஏன் ஆயிரக்கணக்கில் இருந்திருக்கக்கூடாது என்று தன்னைத்தானே கேட்டுக்கொண்ட பூங்குழலி இந்தச் சங்க காலங்களுக்கும் நக்கீரர் முன் சிவன் தனது நெற்றிக் கண்ணைத் திறந்து காட்டியதாகச் சொல்லப்படும் ஆரியர்களின் பிற்காலப் புராணக் கதைகளுக்கும் இடையே எவ்வித ஒட்டோ உறவோ இல்லையெனும் முடிவுக்குவந்த அந்த சுயமரியாதைத் தமிழ்ப் பெண் “கீழடி” தமிழரின் உண்மையான வரலாற்றின் உறைவிடம் என்பதால் இன்னும் பல புதிய அறிவிக்கைகள் அங்கிருந்து வெளிப்படும் என்று முன்கூட்டியே எதிர் பார்க்கலானான்.

சிந்து சமவெளியில் காணப்பட்டது போன்றே கீழடியிலும் மிகச் சிறந்த கட்டமைப்புகள் இருந்தமையை வெளிப்படுத்தும் நகரக்கட்டுமானங்கள், வரிசை வரிசையாக அமைக்கப்பட்ட வீடுகள், கனமான கட்டோடுகள் பதிக்கப்பட்ட தரைத்தளம், மேற்கூரையில் ஆணி அறையப்பட்ட செம்மணல் ஓடுகள், வீடுகளை ஒட்டியுள்ள பெருஞ்சுவர்கள், வடிகால்கள், உறைகிணறுகள், இரும்பு ஆயுதங்கள், வேட்டையாடப் பயன்படுத்தப்பட்ட ஈட்டி முனைகள் முதலானவை கிடைத்துள்ளமை பற்றி அறிந்த பூங்குழலி பத்தாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழர் வேட்டைத் தொழிலை மேற்கொண்டு காடுகளிலும் மலைக் குகைகளிலும் வாழ்ந்து வந்தார்கள் என்ற சரியான வரலாற்றையும் அப்போது நினைவு கூர்ந்தான். வேட்டைத் தொழிலோடு வேளாண்மைத் தொழிலையும் தமிழர் மேற்கொண்டிருந்த அதே காலத்தில் தொழிலை அடிப்படையாகக் கொண்ட சாதி வேறுபாடோ, கடவுள் நம்பிக்கை கொண்ட சமயங்களோ இருக்கவில்லை என்ற மறைமலை அடிகள் போன்ற அறிஞர்களின் கருத்துக்களையும் நன்கு உள்வாங்கியிருந்த பூங்குழலி, அந்த பயங்கரப்பாடு சங்கமருவிய காலத்திற்குப் பின்பே, குறிப்பாக ஒன்பதாம், பத்தாம் நூற்றாண்டுகளிலேயே ஆரிய வம்சத்தினரால் தமிழரிடையே புகுத்தப்பட்ட போது அன்றையப் பேரரசன் முதலாம் இராஜ இராஜ சோழன் அதற்கு ஆதரவு நல்கினான் என்ற கசப்பான

வரலாற்றையும் தெரிந்து வைத்திருந்தான்.

“கீழடி”யில் கிடைத்த பதினைந்தாயிரத்திற்கும் அதிகமான அரிய பொருட்களில் “தமிழ்” எழுத்துப் பெற்றித்த பாணை ஓட்டில் எழுதப்பட்டிருக்கும் “ஆதன்” என்னும் பெயரும் பூங்குழலியை அதிகமாகக் கவர்ந்ததில் ஆச்சரியம் இல்லை. உலகப் பேரறிஞர்களில் ஒருவரான சோக்கிரட்டிஸ் வாழ்ந்த கிரேக்கத்தின் ஏதன்ஸிலும் தமிழர்கள் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்ததன் அடையாளங்களில் ஒன்றாகவே அப்பெயர் விளங்குகின்றது என்னும் அறிஞர்களின் கருத்தை அப்படியே ஏற்றுக்கொண்ட பூங்குழலி, அப்பெயரே பிற்காலத்தில் துரியனைக் குறிக்கும் “ஆதவன்” என்னும் பெயராகவும் திரிந்திருக்கலாம் எனக் கருதினான்.

இது போன்றே “ஆதன்” என்னும் சொல் சங்க காலத்துச் சேர மன்னர்களின் பெயரிலும் இருப்பதைச் “சேரலாதன்” என்னும் பெயர் காட்டுவதைக் கவனித்த அத்தமிழ் நங்கை தனித் தமிழ்க் கோலோச்சிய சங்க காலத்திலேயே இப்பெயர் வழக்கில் இருந்ததால் இது ஒரு தாய் தமிழ்ப் பெயராகவே இருக்க வேண்டுமென்று கருதினான். மேலும், தமிழர்கள் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே கிரேக்கம், சிரியா, யோர்தான், எகிப்து, பபிலோன், சுமேரியா ஆகிய நாடுகளில் வாழ்ந்தபோதே தோகை, அப்பா, அம்மா, நாவாய், கான், தந்தை, அரிசி, இல் முதலான பல தமிழ்ச் சொற்கள் லத்தீன், கிரிக் ஆகிய மொழிகளில் கலந்து திரிந்தமையை அறிந்த பூங்குழலியின் நெஞ்சம் மகிழ்ச்சியில் நிறைந்து வழிந்தது. ஆரியரின் முதல் நூல் என்று சொல்லப்படும் நான்கு வேதங்களிலும் முத்து எனும் சொல் உட்பட வேறு சில தமிழ்ச் சொற்களும் கலந்துள்ளதால் அவ்வாரியர் என்னும் அந்நியர் இந்தியாவில் அடி எடுத்து வைக்கும் முன்பே அது “தமிழ் இந்தியா”வாகவே இருந்தது என்னும் வரலாற்று இறுமாப்பும் பூங்குழலியை ஆட்டிப்படைக்கவே செய்தது.

“கிணறு வெட்டப்பூதம் வெளிப்பட்டது போல்” என்பார்களே அப்படிக்கீழடி ஆய்வின் போது கிடைத்து வரும் அரிய பொருட்கள் தமிழ், தமிழர் மாண்பை, தொன்மையை உலகமெங்கும் பறைசாற்றிக் கொண்டிருப்பதை ஊன்றிக் கவனித்த பூங்குழலி இது “தமிழர் வரலாற்றின் கொடுமுடி” என்று குதூகலித்தான்.

இமயத்தின் உச்சியில் அன்றொருநாள் ஏற்றப்பட்ட தமிழனின் வெற்றிக்கொடி விண்முட்டப் பறந்தது போல இன்று கீழடியில் மீண்டும் அதே தமிழனின் முக்கொடி உயரப் பறப்பதைத்தன் அகக் கண்ணால் கண்டுகளித்த பச்சைத் தமிழ்ச்சி பூங்குழலி தன்னை முற்றிலும் மறந்தவளாய் இலங்கை வரலாற்று அறிஞர்கள் மெண்டிஸ், போல்பீரிஸ் ஆகியோரால் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட அன்றையக் குமரிக்கண்டத்தின் ஒரு பகுதியான ஈழத்தில் இருந்தவாறு “கீழடி”யை நோக்கிப் பக்திப் பரவசத்தோடு கைகுவித்தான். அப்போது பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளையின் “நீராடும் கடலுடுத்த” என்னும் இனிய தமிழ்த் தாய் வணக்கப்படால் எங்கிருந்தோ காற்றின் அலைகளில் தவழ்ந்து வந்து அவள் காதுகளில் புகுந்துகேனாக இனித்தது.

உங்கள் குழந்தையின் நலமான வளர்ச்சியும் சில பிரச்சினைகளும் - நூல் அறிமுகம்

■ வசந்தி தயாபரன்

நூல் ஒன்றினை வெளியிடல் தலபமான விடயமன்று. எழுதுதல், அச்சிடுதல், வெளியிடுதல் எனும் பல படிமுறைகள் அதற்குள் அடங்கியுள்ளன. அதன்பின்பும், அது வாசகரிடையே எத்தகைய வரவேற்பைப் பெறவுள்ளது என்பது ஒரு புதிராகவே இருக்கக் காண்கின்றோம். டாக்டர் எம். கே. முருகானந்தன் எழுதி பெப்ரவரி 2020 இல் வெளிவந்த “உங்கள் குழந்தையின் நலமான வளர்ச்சியும் சில பிரச்சினைகளும்” என்ற நூலின் முன்னுரையில், அவர், வாசிப்பு முறைமைகள் நவீனமாகி விட்ட இன்றைய காலத்தில், அச்சப் பிரதிகளை வாசிப்போர் எத்தனை பேர், என்ற ஐயப்பாட்டின் காரணமாகவே, இந்நூலின் வருகை தாமதமாகியது என்று கூறுகின்றார். நூல் ஒன்று பேசுகின்ற விடயம், மக்களின் நாளாந்த வாழ்வியலுடன் அவ்விடயம் கொண்டுள்ள நெருக்கம், அவ்விடய அறிவுக்கான சமூகத்தின் தேவை, அதன்பால் மக்களின் நாட்டம் என்பவை இவ்வாறான ஐயங்களைக் களையவல்லன.

எந்த ஒரு பெற்றோருக்கும் தமது குழந்தை, “வாராது வந்த மாமணி”யேதான். அங்ஙனமிருக்க, அக்குழந்தையின் வளர்ச்சி சார்ந்த விடயங்கள் அவர்தம் மனதிற்கு உவப்பாகவே இருக்கும் என்பது உண்மை. எனவேதான், “உங்கள் குழந்தையின்...” என்ற தலைப்பு, அவர்களைக் கவர்வதாய் பெற்றோருக்கும் உற்றோருக்கும் “கைகண்ட துணையாய்” அமைந்து விடுகின்றது. குடும்ப மருத்துவராக நீண்டகால அனுபவம் கொண்டவராக நம் மக்களிடையே திகழும் டாக்டர் எம். கே. முருகானந்தன் இந்நூலை ஆக்க, நீண்ட பாரம்பரியத்தைக் கொண்ட லங்கா புகழ்ப்போ நிறுவனத்தினர் இதனை வெளியிட்டுள்ளனர்.

பிறந்த குழந்தையைக் கையில் ஏந்துகின்ற அத்தருணத்தில் இருந்து, வளர்ந்துவிட்ட குழந்தையின் கைகளில் ஸ்மார்ட் போனைக் கொடுக்கலாமா என்று குழம்புகின்ற கணம் வரை, பல காலப்பள்ளிகளில், பெற்றோர் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகளைப் பற்றி இந்நூல் பேசுகின்றது. பச்சிளங்குழந்தையும் தாயும் ஒருவருக்கொருவர் புதியவர்கள். அவர்களுக்கிடையில் நடக்கின்ற அறிமுகம் என்ற பாணியில் ஆரம்பிக்கின்ற முதலாம் அத்தியாயம், குழந்தை தான் இதுகாறும் வாழ்ந்த, இதமான கருப்பை பற்றிக் கூறி, “இந்தப் புதிய

வெளி உலகைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக பரிச்சயப் படுத்திக் கொள்கின்றேன் அம்மா” என்று கூறுவதாக, குழந்தையின் உணர்வுப் பரிமாற்றமாக நெகிழ்ச்சி தருகின்றது. பின்னர், படிப்படியாக நூற்பு அத்தியாயங்களாக, குழந்தையின் வளர்ச்சியுடன் நூலும் வளர்கின்றது.

மூன்றாம் அத்தியாயத்திலிருந்து டாக்டர் பேசத்தொடங்குகிறார். “பாலகர்” என்ற நெஞ்சை வருடும் வார்த்தைப் பயன்பாட்டுடன் அவர்களது உணவு, உணவு ஒவ்வாமை, குடிக்கக் கொடுப்பது என்ன, போதுமடா அம்மாவின் சாப்பாடு, தத்தித் தத்தி நடை பயில்தல் என்று 13ஆம் அத்தியாயங்கள் விரிகின்றன. 14ஆம் அத்தியாயத்திலிருந்து 34ஆம் அத்தியாயம் வரை, குழந்தைகளுக்கு அடிக்கடி ஏற்படும் நோய்கள் பேசப்படுகின்றன. அதன்பின்னரான அத்தியாயங்கள், குழந்தையின் உளவியலோடு தொடர்பு பட்டனவாகவும், பெற்றோரின் சில பொறுப்புகளைச் சுட்டுவனவாகவும் எழுதப்பட்டுள்ளன. முக்கியமாக, “குறுநடை போடும் காலத்திலேயே வாசிக்க ஊக்குவியுங்கள்”, “குழந்தைகளுக்கு ஸ்மார்ட்போன்” என்ற தலைப்பிலானவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

இளம்பெற்றோரின் உள்ளத்திலே எழுகின்ற பல கேள்விகளுக்கான பதில்கள் நூலில் பொதிந்துள்ளன. குழந்தை ஏன் அழுகிறது, ஏன் வயிற்றுப்போக்கு ஏற்பட்டுள்ளது, ஏன் நடக்கத் தாமதமாகிறது, ஏன் பால் குடிக்க மறுக்கிறது, என்ற பல “ஏன்”களுக்கான விடைகள்! என்ன சாப்பாடு கொடுப்பது, எப்படி வளர்த்து வது, எப்படிச் சாப்பிடவைப்பது என்று இன்னும் பல கேள்விகளுக்கான விடைகள்! பாரம்பரிய முறைகள், நவீன மருத்துவ முறைகள், அண்மைக்கால மருத்துவச் சஞ்சிகைகளின் ஆதாரங்கள் என்பவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு இவ்விடைகள் அமைந்திருக்கக் காண்கின்றோம். அவ்வாறே, கல்வியியலாளரும் சிறுவர் உளவியலாளரும் பரிந்துரைக்கின்ற முக்கியமான விடயங்கள், எளிய மொழிநடையில் - வாசகருடன் உரை யாடுவது போன்று எழுதப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத் தக்கது.

குழந்தையின் வளர்ச்சியில் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகள் பல இருப்பினும் பக்கம் 27இல் டாக்டர் கூறுமாற்போல, “திடமான, கேள்விக்கு உட்படுத்த முடியாத கருத்துக்கள்” இளம்தாயின் மனதில் ஆழமாகப் பதிந்துவிட்டிருப்பதால், “உணவு” தொடர்பான சில

நடைமுறைப் பிரச்சினைகளை அத்தாய் எதிர்நோக்குகிறார். மூன்றாவது தொடங்கி ஒன்பதாம் அத்தியாயம் வரையிலானவை, அவற்றை அணுகி, அலசி ஆராய்ந்து, தக்க ஆலோசனைகள் மூலமாக அத்தகைய தவறான நம்பிக்கைகளைக் களையவும் முற்படுகின்றன. இவற்றுள், “உணவு ஒவ்வாமை” பற்றி ஒரு தனி அத்தியாயமே பேசுகிறது. முட்டை ஒவ்வாமை, போத்தலில் அடைக்கப்பட்ட மென்பானம் ஒவ்வாமை என்பவற்றுக்காக குழந்தைகளை மருத்துவரிடம் கொண்டு திரிந்த அனுபவம் எனக்கும் உண்டு.

12ஆம் அத்தியாயத்தில் “குழந்தை விடாமல் அழுகிறதா” என்று டொக்டர் ஒரு கேள்வியைக் கேட்கிறார். குழந்தையின் தொடர்அழுகை, அதனால் தாய்க்கு ஏற்படும் குற்ற உணர்வு, என்ன செய்வது என்ற தவிப்பும் பதற்றமும், தூக்கமின்மையால் ஏற்படும் அலுப்பு என்பன அங்கு ஆராயப்படுகின்றன. குழந்தையை அமைதிப்படுத்துவதாக அல்லது பராக்குக் காட்டுவதாக எண்ணிக்கொண்டு “வேகமாக ஆட்டவோ உலுப்பவோ தூக்கிப்போடவோ வேண்டாம்” என்று டொக்டர் எச்சரிக்கின்றார். இவை அடிக் கோடிடப்பட வேண்டிய வரிகள். ஏறத்தாழ அரை நூற்றாண்டுக்கு முன்னர், சில உறவினர்களுக்கு எனது தந்தை இவ்வாறு அறிவுறுத்துவதை நான் கேட்டிருக்கின்றேன்.

“தத்தித் தத்தி நடை பயில்தல்” எனும் விடயம், குழந்தையின் நடப்பதற்கான முயற்சியின் படிநிலைகளை அவசரப்படாமல் ஒரு எழிலார்ந்த காட்சியாக எம்முன் விரிக்கின்றது. “நிற்க ஆரம்பிக்கும் குழந்தைக்கு அந்நிலையில் இருந்து கீழே உட்காரத் தெரியாது, பொத்தென்று விழுந்து விடும். முழங்கால்களை மடித்து உட்காரக் கற்றுக்கொடுங்கள்” முதலிய இணக்கமான வார்த்தைகளால் டொக்டர் எமக்கு வழிகாட்டுகிறார் அதேவேளை, “தொட்டில் மரணம்” என்ற விடயத்தின் கீழ், பெற்றோர் எடுக்கக்கூடிய முன்னெச்சரிக்கை நடவடிக்கைகள் பற்றியும் விரிவாகப் பேசுகிறார். பல தாய்மார் குழந்தையைக் குப்புற வளர்த்தினால்தான் நல்லது என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கையில், “ஒருபோதும் குப்புறப் படுக்க அனுமதிக்கக் கூடாது” என்று டாக்டர் சொல்கிறார். “சோபா செற்றி முதலிய வற்றில் குழந்தைகளை வைத்துக்கொண்டு தூங்கக் கூடாது” என்றும் கூறுகிறார். அவை நாம் அசட்டை செய்யக்கூடிய அறிவுரைகள் அல்ல. குழந்தைக்குக் காய்ச்சல் அதிகரிக்கையில் ஐஸ் தண்ணீரால் அல்லாமல் வெதுவெதுப்பான நீரால்தான் ஸ்பொஞ்செய்யவேண்டும் என்ற குறிப்பும் மிக முக்கியமானது.

குழந்தை வளர்ந்து பாடசாலைக்குச் செல்கையில் புதிய சூழலில், பல்வேறு மனஅழுத்தங்களுக்கு உள்ளாகிறது. “அடிக்கடி தலைவலிக்கும் குழந்தை” எனும் அத்தியாயம் அவை குறித்து ஆராய்கிறது. இன்றைய கல்விமுறைமை விளைவிக்கும் போட்டி மனப்பான்மையும் பதகளிப்பும் பிள்ளையில் இவற்றைத் தூண்டுக்கின்றன. சுலபமாகக் கையாளக் கூடிய விடயங்களை அத்தீதமாகக் கற்பனை செய்யும் நாங்கள், வளர்ந்தோரின் மனவிகாரங்கள் பிள்ளையில் உள்பதற்றத்தை ஏற்படுத்துவதைக் கூர்ந்து கவனிக்கத் தவறிவிடுகிறோம் எனவும் சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

“வெருட்டப்படும் பிள்ளைகள் வருத்தம் சொல்லலாம்” என்ற அத்தியாயம் இது குறித்து விபரமாக ஆராய்கிறது.

“பேசாத குழந்தை” என்ற அத்தியாயம் இன்றைய உலகில் அதிகரித்துவரும் பிரச்சினை ஒன்றைப் பற்றியது. அது இன்னும் விரிவாக எழுதப் பட்டிருக்கலாம் என்று எண்ணத்தோன்றுகிறது. வெளிநாடுகளில் குழந்தைகள் பல மெளன உலகுக்குள் புதைந்து கிடப்பதும், அவை பேச மறுப்பதும், பேசினாலும் சில வார்த்தைகளுடன் நிறுத்தவதும் ஒரு பெரிய பிரச்சினையாக உருவெடுத்துள்ளதை நாமறிவோம். நூலின் இறுதி அத்தியாயங்கள் கூறும் செய்தி, இவ்வகையில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. குழந்தைகளுடன் அடிக்கடி பேசங்கள் - அவர்களுக்கு நூல்களை வாசித்துக் காட்டுங்கள் - ஸ்மார்ட் போனைக் கொடுத்து அவர்களது பேச்சு ஆற்றலையும் எழுத்து ஆற்றலையும் மழுங்கடிக்காதீர்கள் என்று டாக்டர் மீண்டும் மீண்டும் எம்மை வேண்டுகிறார். இவை உரத்தும் அழுத்தியும் சொல்லப்பட வேண்டிய பொன்னான கருத்துக்கள் என்பதில் ஐயமில்லை.

இந்நூலின் ஆசிரியரான டாக்டர் எம்.கே.முருகானந்தன், நாடறிந்த எழுத்தாளர், திறமையாளர். அவர் குழந்தையின் மனதைப் படிக்கும் துட்கமம் அறிந்தவர். “ஏழு வயது மதிக்கத்தக்க அக்குழந்தையிடம் திடீரென ஏற்பட்ட மாற்றம் என் மனதை அரித்தது” என்றும், “எட்டு வயதுக் குட்டிப் பேரழகிக்கு முகத்தில் கொப்புளங்கள்” என்றும் பேசுகையில் ஒரு பெரியவரின் வாஞ்சை வெளிப்படுகிறது. குழந்தைக்கு வலுவான உடல், சிறந்த உளநிலை, நெருக்கமான சமூக உறவுகள் அவசியம் - அதற்கு பெற்றோரும் ஆசிரியரும் உதவவேண்டும் என்று சொல்லும்போது டாக்டரின் முகம் முன்னால் வருகிறது. “எல்லாம் வாய்ப்பேச்சுடன் நின்றுவிடக்கூடாது, செயலில் இறங்கவேண்டும்” என்று அதட்டும்போது சமூகஅக்கறை கொண்ட ஒரு மனிதர் எம்முன் நிற்கிறார். “நேரம் இல்லை, தலைக்குமேல் வேலை என்று சொல்லி, ‘ஏதாவது மெசின் அல்லது மருந்து தமக்குக் கைகொடுக்குமா என்று பேயாய் அலைகின்றனர்’ என்று சலித்துக்கொள்ளும்போது நாளாந்தம் மனிதர்களைப் படிக்கின்ற ஒரு டாக்டரின் குரல் கேட்கிறது. சுருங்கக்கூறின், இந்நூல் டாக்டர் ஏற்கனவே எழுதி வெளியிட்ட பதின்மூன்று நூல்களுடன் இணைந்துகொண்டு எமக்குப் பயன்தரவுள்ளது. இது, ஒரு குடும்ப மருத்துவரின் அனுபவத்தின் பிழிவு! இளம்பெற்றோருக்கு ஒரு கையேடு!

நூல் :
மூன்று நவீன காவியங்கள்

ஆசிரியர் :
பாலமுனை பாறாக்

விலை : 400/-

வெளியீடு : ஜீவநதி

“தேனை சொரியும் இசைஞானியின் வீணை” இளையராஜா பாடல்களில் வீணை ஒரு நயத்தல் வலம்

இந்த பூமிப் பந்தில் வாழ்கின்ற அத்தனை ஜீவராசிகளையும் இசைய வைக்கக் கூடியதும் பணிய வைக்கக் கூடியதுமான தனிச்சிறப்பு அது என்றைக்கும் நல்லதொரு இசைக்கான சிறப்புக்களில் மிகப் பிரதானமானது. நல்லதொரு கலா ரசிக மனிதனின் சிறப்புத் தன்மை ஒரு நல்ல இசையின் அத்தனை நுணுக்கங்களையும் சுக்குநூறாகப் பிரித்து உள்ளீர் கின்ற தன்மையைக் கொண்டிருக்கும். இப்படியான தழுவில் தமிழ் இசை என்று வருகின்ற போது அதன் ஆழ அகலம் என்பது ஒரு குறுகிய வடிவத்திற்குள் கொண்டு வர முடியாதது. தமிழ் சினிமாவின் நீண்ட நெடிய வரலாற்றுப் பின்னணியோடு நெருங்கிப்போன நம் வாழ்தலில் தென்னிந்திய சினிமாவின் தாக்கம் தவிர்க்கப்பட முடியாத ஒன்று. இந்த நீட்சியில் இசை என்று அந்த சொல்லாடலை பாடல்களை மையப் படுத்தி நோக்குகின்ற போது அவ்வளவு எளிதில் இசைஞானி இளையராஜாவையும் அவரது பாடல்களையும் தவிர்த்து விட்டு தமிழ் இசை மரபை எழுதுதல் எக்காலமும் சாத்தியப்பட முடியாத ஒன்று.

கடந்த இரு மாசிகைகளிலும் வெளியான ஜீவநதி சஞ்சிகையில் இளையராஜாவின் பாடல்களில் தாக்கம் செலுத்தும் வாத்தியங்களின் பங்களிப்பு என்கின்ற ஆசான் இ.சு. முரளிதரன் அவர்களின் தொடக்கப்புள்ளி இம்முறை எனக்கான களமாக மருவியிருக்கின்றது. இந்த நிலையில் இளையராஜாவின் பாடல்களில் வீணை வாத்தியத்தின் பங்களிப்பு என்கின்ற இசைத்துவ தேடலில் கிடைத்தவற்றை வைத்துக் கொண்டு ஒரு நயத்தல் பிரதியாக விரிவடையப்போகின்றது.

இசைஞானி இளைய ராஜாவைப் பொறுத்தவரை அவரது ஆரம்ப காலம் தொட்டு இறுதியாக வெளிவந்த “சைக்கோ” திரைப்படப் பாடல்கள் வரை அனைத்து வாத்தியப் பயன்பாடுகளையும் இயற்கையான ஒலிச் சேர்ப்பு முறையையும் மிக நீண்டகாலமாக பயன்படுத்தி வரக்கூடிய ஒருபெரு வல்லமை ஆவர். நேரடி வாத்திய ஒலிப்பு முறைக்கு ஊடாக இசையில் புது மரபை கட்டமைத்தவர்களில் இசைஞானி பிரதானமானவர்.

குறிப்பாக இந்த நரம்புக் கருவிகளில் ஒரு மங்களகரத்தையும் கூடவே துன்பியல் சார்ந்த அனைத்து உணர்வுகளையும் தாங்கி வரக்கூடிய வாத்தியச் சிறப்பு வீணைக்கு உரியது. பக்தி பாடல்களாக இருந்தாலும் சினிமாப் பாடல்களாக இருந்தாலும் கேட்போரை மயக்க வைக்கக் கூடிய சிறப்பு வீணைக்கு உரியது. அதிலும் அந்த வாத்தியத்தை பல்லாயிரம் பாடல்களில் இளையராஜா பயன்படுத்தியிருக்கும் விதம் மிகரசனை பூர்வமானது.

குறிப்பாக இளையராஜாவின் திரையிசைப் பாடல்களில் திரையில் வந்த சில பக்திமயமான பாடல்களில் அந்த சேர்க்கை மிக அழகானதாக இருக்கும். குறிப்பாக கல்யாணி, இராகத்தில் அமைந்த “ஜனனி ஜனனி” பாடல் உண்மையிலேயே மிக அருமையான தொரு பாடல், அந்தப் பாடலின் பல்லவி முடிவில் வருகின்ற வீணை இசைச் சேர்க்கை மிக அழகாக இருக்கும். அடுத்து “சலங்கையொலி” திரைப்படத்தில் வரும் ஓம் நமசிவாய என்னும்படி அமையப்பெற்ற கர்நாடக இசைப்பாடலிலும் சின்ன சின்ன இடங்களில் வீணையை மிக அழகாகப் பயன்படுத்தியிருப்பார். இவற்றைத் திரையிசை தெய்வீகப் பாடல்கள் வகைமைக்குள் அடக்க முடியும்.

காதல் உணர்வை தத்ரூபமாக கொண்டு வரும் வீணை இசையை, தனது பல காதல் பாடல்களில் இளையராஜா மிகச் சிறப்பாக கையாண்டு அதில் வெற்றியும் அடைந்திருக்கிறார். இந்த மாதிரியான கட்டுருவாக்கத்தை தனது காதல் பாடல்களின் கர்நாடக இசைச் சாயல் பாடல்களில் கணிசமாக அழகாக பாவித்திருப்பார். அதிலும் வைதேகி காத்திருந்தாள் திரைப்படத்தில் ஆபோதி இராகத்தில் இடம்பெற்ற “இன்றைக்கு ஏன் இந்த ஆனந்தம்” பாடலில் மிகச் சிறப்பாக வீணையைச் சேர்த்திருப்பார். குறிப்பாக “இன்றலாட” எனப்படும் பாடலின் இடை இசையில் மிருதங்கத் தோடு இணைந்து ஒரு வித்தியாசமான உணர்வைத்தந்திருப்பார். இப்படியான வகையறாக்களில் தொடர்ச்சியாக சலங்கை ஒலி திரைப்படத்தில் “வேதம் அணுவினில் நாதம்” பாடலிலும் சின்ன சின்ன அசைவுகளிலும் மற்றும்

“கண்ணே கனியமுதே” திரைப் படத்தில் இடம் பெற்ற பாரதியார் பாடலான “நின்னையே ரதி என்று” பாடலிலும் பிரயோகித்திருப்பார். இவற்றை கர்நாடக வகை இசையறாக்களில் உள்ளடக்கலாம்.

மேலும் “இளையவன்” திரைப்படத்தில் இடம் பெற்றிருக்கக் கூடிய “என் இதயம் முழுதும் நீயே நீயே ராசாத்தி” பாடலின் ஆரம்பத்தை விணையோடு சேர்த்து மிருதங்கத்தையும் இணைத்து மிக ரசனை பூர்வமான ஒன்றாக ஆக்கியிருப்பார் இசைஞானி. மேலும் “மீண்டும் கோகிலா” திரைப்படத்தில் “சின்னஞ்சிறு வயத்தில் எனக்கோர்” என்ற பாடல் காட்சி விணையோடு அமர்ந்து ஸ்ரீதேவி பாடுவதாகவே இருக்கும். அப்பாடலில் விணையை மிக அழகாகச் சேர்த்திருப்பார். தர்மத்தின் தலைவன் திரைப்படத்தில் “முத்தமிழ் கவியே வருக” பாடலில் மிக மென்மையாக நுணுக்கமாக அழகாகவும் பயன்படுத்தியிருப்பார்.

பரதநாட்டியப் பாடல்களுக்கு கர்நாடக இசைச் சாரலில் விணையை பிரதான வாத்தியமாக சேர்த்திருப்பார். “மனதில் உறுதி வேண்டும்” திரைப்படத்தில் “சங்கத் தமிழ் கவியே” என்ற பாடலை விணையின் பல சேர்க்கைகளோடு அமைந்திருப்பார். அடுத்து இதே திரைப்படத்தில் இடம் பெற்ற மற்றொரு பரதநாட்டிய பாடலான “கண்ணா வருவாயா” பாடலிலும் விணையைப் பயன்படுத்தியிருப்பார். “காதல் ஓவியம்” திரைப்படத்தில் “சங்கீத ஜாதி முல்லை” பாடலில் சரணத்தில்

“விழியில்லை எனும் போது விழி கொடுத்தாய்” என்கின்ற வரிகள் தொடங்கி முடிய அந்த மெட்டுக் கட்டில் விணையை விணையாடவிட்டு தாக்க முறச் செய்த அந்த கலைத்துவ கட்டமைப்பு அவருக்கானது.

“பாசப்பறவைகள்” திரைப்படத்தில் யேசுதாஸ் சித்திராவின் குரலில் அமையப்பெற்ற “தென்பாண்டித் தமிழே” என்ற பாடலின் ஆரம்பத்தை விணையோடு தொடங்கி பாடலை அழகுபடுத்தியிருப்பார். வாத்தியார் வீட்டு பின்னை திரைப்படத்தில் இடம் பெற்ற “மணமாலையும் மஞ்சளும் சூடி புது கோலத்தில்” என்ற பாடலின் முழுமையிலும் பல இடங்களில் விணையை பல்வேறு கோணங்களில் இசைத்திருப்பார். எழுத எழுத திளைத்துக் கொண்டிருக்கும் அவர் இசைசார் பதிவுக்கு எல்லைகள் கிடையாது. இசைசார் குறிப்பை எழுதுவதே அலாதிபிரியமான தென்றால் இசைஞானியின் பாடல்களில் அதுவும் விணை வாத்திய சேர்க்கையை எழுதுவது கடலின் ஆழ அகலங்களை அறியும் முயற்சியே. இப்படி இப்படி பல பாடல்களில் விணையை போன்று பலவாத்தியங்களையும் இணைத்து இசையச் செய்த பெருமை அவருக்கானது. இந்த வகையில் சிந்தனைக்கு உடன் துளிர்ந்த பாடல்களை வைத்து இசைஞானியின் பாடல்களில் விணைஇசை என்ற சாராம்சத்தில் எழுதியிருக்கின்றேன். எனது இரசனையும் உங்கள் இரசனையும் இதன் நிறைவில் ஒன்றித்து நிற்குமாயின் அதுவே இந்த பதிவின் நோக்கச் சிந்தனையை சரி செய்யும். ●

ஓய்வெடுத்த தூர்கை

யாழ் மண் கண்ட கலைஞன்
ஆழ்மனம் தொட்ட பிரமன்
வியக்க வைத்தது கட்டிலக்கலை
அதற்கு என்றும் இங்கேது விலை
எவர் காலிலும் விழவில்லை உன் தலை
உன் திறமைக்கு சாய்க்கிறோம்
நம் தலை
உன்னை அறிந்தோர் நிறுவட்டும்
உனக்குச் சிலை
தாகம் கொண்ட பார்வை வழியே
வேகம் கொண்டு வேர்விட்டது
இயற்பண்புவாதக் கலைகளின் நீட்சி
ஓவியம் ஒளி பெற உனை எரித்தாய் மாட்சி
அச்சவேலியில் 1946 இல்
ஆசை செல்லம்மா தம்பதிகளின்
தலைமகன்
அப்பு வைத்த பெயர் இராசையா
கலை மகன்
அச்சவேலி மத்திய கல்லூரி
கல்விக்காய் கதவைத்திறந்தது
வழிசூறி
கல்வியில் பெறுபேறோ சிறந்தது
துறைசூறி
1966 இல்
கொழும்பு நுண்கலைக்கல்லூரிக்கு
அடியெடுத்து வைப்பு
சித்திரத்தின் அடிச்சுவடி அறிந்து
ஆர்வமுடன் அங்கு நீ பயின்றாய்
ஓய்வுநேரம் கலாபவனம் நுழைந்தாய்
காட்சிக்கு மாட்டியதில்சூட
கற்றறிந்து மகிழ்ந்தாய்
ஸ்ரான்லி அபேசிங்கவின்
வழிகாட்டலில் மலர்ந்தாய்
அமரசேகரவின் ஆக்கமதில்
உனை மறந்தாய்
கலை உனக்குக் கரும்பு

மன உறுதி இரும்பு
1966 இல் கலண்டறில்
ஜொலித்தது உன் ஓவியம்
உன்சிறப்பைக் கூறிய காவியம்
வேலணையில் உன் முதல் நியமனம்
அடுத்து கொழும்பு ரோயலோ தரிசனம்
வாழ்க்கை கண்டது
புதிய சூரிய உதயம்
தபால் அமைச்சரின்
தயையன்களுக்கு போதித்தாய்
தபால் அமைச்சரின்
நட்பால் சாதித்தாய்
தபால் தலைகள் எட்டு வரைந்தது
தேசமதில் கைவண்ணம் பதிந்தது
உறவினர் ஞானாம்பிகை
கை தொட்டாய்
காயத்திரி மகள் ஈன்று
மடி வைத்தாய்
1983 கறுப்பு யூலை
உன் வாழ்விலும் இருள் தந்தது
நொந்த மனதுடன்
சொந்த ஊர் திரும்பினாய்
உன் மெய்த்திறனை நம்பினாய்
சுயமாய் ஓவியத்தில் இறங்கினாய்
சினிமாக்கட்டவுட் தான்
சிறந்த ஓவியம் என்றவர்கள்
இன்னும் எம்மண்ணில்
திருந்தவேயில்லை
ஆனால் என்ன
மண்ணையும் வாழ்வையும்
அடையாளம் காட்டியது உன் ஓவியம்
நிலக்காட்சிகள் பாடியது காவியம்
கிராமியம், இருள், ஒளி, நிழல்,
உன் ஓவியங்களில்

சிறப்போடு உலா வந்தன
டச்சு ஓவியர் ரெம் பிராண்ட்
உன் சிந்தனைக்குள் நுழைந்து
தாள்களில் வெளிப்பட்டார்
நீ பிறந்த ஊர் உன்னைக் கௌரவித்தது
தனிநபர் கண்காட்சி சென்டெரேசாவில்
தாங்கி நின்றாய் மகுடம் சிரகதன்னில்
திறமை வளர துணிவு கிடைத்தது
அச்சூர் குரிசில் பட்டம்
தந்து மகிழ்ந்தது உன்மண்
ஆளுநர் விருதும் அணைத்தது உன்னை
கலைமுகம் சஞ்சிகை கைகொடுத்தது
அதன் முன் அட்டைப்படங்கள்
நீ வரைந்து கொடுத்தது
யாழ் நுண்கலைப்பீடம்
கற்பித்தாய் சித்திர பாடம்
கால்ச்சக்கரமோ சுழன்றது
நோயினால் கைதடியில் உழன்றது
கால் நோய் கொடுத்தது துன்பம்
அங்கிருந்தபேது கண்டோம்
உன் இன்னொரு பிரமாணம்
கவிதைகள் வடித்தாய் வலியை கரைக்க
வரிகளாய்த் தொகுத்தாய்
உன் கலை நினைவின் புனித யாத்திரை
கைதடியில் முகிழ்ந்தது காவியமாய்
2019 சாவகச்சேரியில் கண்காட்சி
உன் சாதனை அறிய ஒரு சாட்சி
விம்பம் என்ற மலர் ஒன்று மலர்ந்தது
மண்ணில் உன்புகழ் சுமந்து நின்றது
மீண்டும் நோயின் வரவு
தெல்லிப்பழையிலோ மறைவு
காலன் கயிறு எறித்திட்டான்
கலைவடித்த தூரிகையை எரித்திட்டான்
தமிழர் கலைவானில் ஒளி தந்த நிலவு
வரும் காலம் போற்றிடும் உந்தனின்
நினைவு

ஏ.எஸ்.சற்குணராஜா

உருவமும் குணமும்

வீட்டுப்படியிறங்கி வெளியே வந்து வீதியில் கால்வைத்து நடக்கத் தொடங்கிவிட்டால் அடுத்த கணம் என்ன நடக்கும் என்பது யாருக்குத் தான் தெரியும். சிந்தனையை அது போக்கிலேயே விட்டு விட்டு கவன மில்லாமல் வீதியில் நடந்தால்,

“கடவுளே! இப்படி ஒடுக்கமான வீதியிலே கண் மண் தெரியாமலாக ஓடி வரும் வாகனங்களல்லவா மோதி ஆளையே பிறகு குளோஸ் பண்ணியதாக்கி விடும்” இந்த கவன விழிப்பு, அவனுக்கு வீதியிலே நடக்கும்போது எப்போதும் இருக்கின்றது போல இப்போது கூட இருந்தது. இந்த வீதி வழியாக அவன் எப்போதுமே போகும் போதும் பக்கத்தாலே அவனைத் தாண்டி வாகனம் போகின்ற போது அவனுக்கு அதிர்ச்சியாக இருக்கும்.

வாகனங்களை ஓட்டி வருகிறவர்கள் நடை சாரிகளுக்கு ஒருபாடம்புகட்டி விடுவது போலத்தானே பக்கத்தாலே இடிப்பது போல வீச்சாக போகின்றார்கள். “ஏழு குதிரைகள் பூட்டிய தேர்களில் பயணிக்கும் அரசர்கள் போலத்தான் சில வாகன ஓட்டுனர்களது எசமான் நினைப்பு!” என்கிற இதைப்பற்றிய தான சிந்தனையே ஒரு பாதுகாப்பான நடை பாதையில் அவன் போய்ச் சேர மட்டும் அவனுக்கு அக்கறையாக தொடர்ந்து இருந்தது.

மிக மோசமாக கூட்டுரித்து விடும் இந்த நடுப்பகல் வெயிலிலே தார்ச்சாலைகளில் நடப்பதென்னவோ இவனுக்கு கஷ்டம் தான். இந்த வெயில் சூட்டை உடலிலே ஏற்று “நீ ஜெயிக்கிறாயா? இல்லை தோற்கிறாயா?” என்ற நிலைமையிலே அவனுக்கும் இது

நீ.பி. அருளானந்தம்

ஒரு போராட்டமே தான்! இப்படியெல்லாம் நடந்து போகும் போது தட்டுத்தடுமாறி வேர்த்து விறுவிறுத்தால் மற்றவர்கள் கண்பார்வைக்கு தன்னை வெளிக் காட்டிக் கொள்வதற்கும் அவனுக்கு விருப்பமில்லை.

“எந்தப் பிரச்சினையும் எனக்குள்ளேதான் இருக்க வேண்டும் அதை எவருக்கும் தெரிய வெளிக் காட்டி நான்கொள்ளக்கூடாது” என்ற குணம் அவனுக்கு சீவியத்திலேயே பிரித்திருக்காததொன்று. தனக்குள் இப்படியொரு சுவர் போன்றதையும் வைத்திருப்பதாகத்தான் அவனும் இருந்து கொண்டிருக்கிறான்.

இப்படி மனத்தினுள் எதிர்த்த திசையில் வளர்ந்து கொண்டிருக்கும் எண்ணங்களுடனான அதன் பழக்கங்கள் அவனுக்கு எந்த செயல்காரியங்களிலும் அவனை விட்டு போவதே இல்லை. பிரதான வீதியை கடந்து நிம்மதியாக இப்போது நடந்து போக கூடிய நடைபாதைக்கு அவன் வந்து சேர்ந்து விட்டான். நடக்கும் போது நடைபாதை பக்கவாட்டில் உள்ள கோயிலை அவன் பார்த்தான்.

அந்த கோயில் வாசல் பூராகவும் மலராடை பூண்டிருந்ததில் மிக அழகாக அவனுக்கு தெரிந்தது. அதை பார்க்கவும் சின்னஞ் சிறு குழந்தைகளுக்கு ஏற்படும் சந்தோஷம் போன்று இவனுக்கு ஏற்பட்டது.

“இனிமேல் உள்ளது பாதுகாப்பான இடம், என்ற எண்ணம் மனதில் ஏற்பட்டதும் சிறு பிள்ளைத் தனமான விளையாட்டு நடையாக நடை இப்போது அவனுக்கு மாறி விட்டது. குதிரையை தட்டி விட்டு ஓடிக் கொண்டிருப்பதுபோல நடையும் வீச்சாக அவனுக்கு ஆரம்பித்ததாய் விட்டது. அந்த நடைபாதையில் நடப்பவர்களது நடைவீச்சை விட தன் நடை வீச்சு அயன்மைப்பட்டது என்பதாக மனதுக்குள்ளே இப்போது அவனுக்கு பெருமிதம்.

நாளாந்தம் காலையில் எழுந்து உடற்பயிற்சி செய்து வருகிற படியினாலே இப்போதைய இந்த சுதந்திரமான நடையிலே கையை வீசி நடக்கும் போது தோள்கள் இரண்டுமே அவனுக்கு இரும்பு போல இறுக்கமாக இருந்தது. சுகமான இந்த இறுக்கத்திலிருந்து விடுபடுவது அவனுக்கு கஷ்டம். அதனாலே எதிராக நடந்து வந்து கொண்டிருப்பவர்களில் தான் முட்டி மோதிவிடக் கூடாது என்ற எச்சரிக்கையில் அவன் கரையொதுங்கியது மாதிரியாகத்தான் அவதானமாக நடந்து கொண்டிருந்தான். இந்த உணர்வோடு அவன் இருக்கும் போது தனக்கு நவீன உடற்பயிற்சிகளை கற்றுக் கொடுத்த ஆசானது உபதேசம் ஞாபகத்துக்குள் வந்தது.

“உன் உடலை நல்ல முறையில் எப்படிக்க கவனிக்க வேண்டுமோ அப்படியெல்லாம் நீ கவனித்துக்

கொள்ள வேண்டும்...! எங்கள் உடல் ஒரு அழகான கருவி..! இது கடவுள் எங்களுக்குத்தந்திருக்கிற அருமையான கொடை! எனவே எங்கள் உடலை நாங்கள் வாழும் வீடு என்பதாக தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்... அதனாலே வீட்டை கவனித்திருப்பதைப் போல நாங்கள் வாழும் இந்த உடலையும் நன்றாக கவனித்து வாழப் பழகவேண்டும்... உடற்பலமுள்ளவர்களாக நாங்கள் இருக்கலாம்... ஆனாலும் இந்த பலத்தை மற்றவர்களிலே மோதிப் பார்த்து சந்தோஷப்படுவது தவிர்க்கப்பட வேண்டியது" என்று அதையெல்லாம் அவன் இப்போது நினைத்தாலும் நடையில் உள்ள கவனத்தை விட்டு மனம் தானாக ஓடிக் கொண்டிருக்கிறதே என்ற எண்ணமும் அவனுக்கு உடனே தோன்றியது.

இந்நேரம் திடீரென்று ஒரு நிகழ்வு..

பசுமையான செழிப்பாக நல்ல ஆடைகள் உடுத்தியிருந்த மனிதர் அவர்! நடையில் மனம் சலித்து நடக்காத அளவிற்கு, நல்ல சப்பாத்தும் கால்களில் அவர் போட்டிருந்தார். அவர் எதையோ ஒரு யோசனையை மனதில் திணித்து வைத்தப்படி எங்கேயோ பாராக்கும் பார்த்துக் கொண்டு வந்தார். அப்படியாக வந்தவர் இவனிலே வந்து தானே வலிந்ததாக மோதிக் கொண்டார். இந்த மோதுதலோடு அவரால் நிலைத்து நின்று கொள்ள முடியாது போய் விட்டது.

ஆளுக்கு வயது போன பல வீனமான உடல் நிலை என்பதாலே, அந்த இடித்தலை ஏற்று, சமாளித்து நின்று கொள்வது கஷ்டமாக அவருக்கு ஆகிவிட்டது. இடிபட்ட மறுகணம் அவர் அப்படியே சழுன்றார், அந்த நிலையில் ஒவென்று திறந்த வாயுடன் மல்லாக்காக அவர் கீழே பிற்பாடு விழுந்தார். அப்படி விழுந்த இடத்தில் அவர் பிடரிப் பாகம் தலை மோதிய பக்கம் அங்கிருந்த கடையினது ஏறுபடியாக இருந்தது.

அவரது தலை அந்தபடியிலே அடிபட்டதோடு "தக்"

என்றதாய் ஒரு சத்தம் வந்தது. அதை பார்த்துத் துடிக்கும் பயத்தில் அவன் சில கணம் உறைந்து அப்படியே நின்றான். அப்படி விழுந்தவரை போய் உடனே தூக்கி உதவி செய்வதற்குக் கூட அப்போது அவனது கை கால்கள் ஏவவில்லை. அப்படி ஒரு மன அதிர்ச்சி அவனுக்கு அவ்வேளையில் ஏற்பட்டிருந்தது.

அப்படி கிலி பிடித்து அவன் நிற்கும்போது அடிபட்டு விழுந்தவருக்கு பக்கத்தாலே நடந்து வந்தவர் உடனே விழுந்து கிடந்தவரை பிடித்து தூக்கி நிற்க செய்தார். அடிபட்டவருக்கு பிடரிக் காயத்தி லிருந்து அப்போது உதிரச் சொட்டுக் கள் விழுந்து கொண்டிருந்தன. காயப்பட்டவர் அதிர்ச்சிலேதான் உறைந்து போயிருந்தார். இந்நேரம் அந்த இடத்தாலே நடந்து போய்க் கொண்டிருந்த பலர் அவ்விடத்தைச் சுற்றி அவருக்கு பக்கத்திலே வந்து நின்று கொண்டனர்.

காயப்பட்டவரை எழச் செய்து, அவரின் கையைப் பிடித்த படி தாக்குப் பிடித்துக் கொண்டவர், தனது கைக்குட்டையை எடுத்துக் காயத்திலிருந்து வழிந்த அவரது இரத்தத்தைத் துடைத்தார். "ஐயா இப்படியே நாங்கள் ஆஸ்பத்திரிக்கு போவோமய்யா" என்று அவரைப் பார்த்து அவரை தாக்கலாய் பிடித்துக் கொண்டிருந்தவர் கேட்டார்.

அவருக்கு பக்கத்தில் நின்ற இன்னொருவர் இந்நேரம், "ஆட்டோ ஆட்டோ" என்று அருகில் நிறுத்திய தாய் இருந்த ஆட்டோவின் சாரதிக்கு சைகையும் காட்டி வரும்படி கூப்பிட்டார். உதவி செய்ய சிறந்தவர் களாக பலர் இப்போது அவ்விடத்தில் காயப்பட்டவருக்கு உதவிட மூச்சாக செயல்பட்டார்கள். அவரை ஆட்டோவில் ஏற்றி ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பி வைக்கும்படிமாக அந்த எல்லோரினதும் உதவி செய்பங்களிப்பானது இருந்தது.

இவ்வளவற்றையும் அந்த இடத்தில் நின்றபடி கவலைக் குற்றத்தோடு பார்த்தபடி இருந்த அவனுக்கு, இனி இந்தப்பிரச்சினை தன்னை விட்டு விடுதலையாகிப் போய் விட்டது என்றதான எண்ணம்

மனதில் ஏற்படவில்லை. வெறுப்பை விதைப்பது போல அங்கே நின்றவர்கள் அப்போது அவனை பார்க்காமல் இருந்தாலும், அவனுக்கு மனதில் ஏதோ விதத்தில் தன்னுடைய தவறான செயலின் குற்ற உணர்வு இருந்தது. அதனால் அவனுக்கு இன்னமும் கவலைச் சுவைப் பெருக்கு முகம் முழுக்கவும் பரவிப் பாய்ந்தப்படிதான் இருந்தது.

அவனின் இந்த நிலைமையை புரிந்து கொண்ட ஒருவர் மனம் இளகிப் போன அளவில் அவனருகில் அவ்வேளை வந்தார். "தேங்கிப் போன குளம் போல கவலை உங்கள் முகம் முழுக்கவாய் இருக்கிறதே" என்று முதலில் சொல்லி விட்டு, அவரும் பிறகு அவனுடன் கதையை தொடங்கினார்.

"இல்லை இப்படி ஒரு கெடுதி அவருக்கு என்னால் நடந்து விட்டதே என்று நினைக்கையில் தான் என் மனம் பழைய நிலைமைக்கு உயிரக்கவே முடியாத மாதிரித்தான் இருக்கு. இதன் காரணமாக எனக்கு மிகவும் தான் பெரிய கவலை"

என்று அவருக்கு தன் நிலைமையை அவன் சொன்னான்.

"நீங்கள் வந்து எந்தத் துன்பக் கீறலையும் மனதில் போட்டுக் கொள்ளாதீர்கள். அவர் உங்கள் மீது மோதியதையும் கீழே விழுந்தமையும் நானும் தான் கண்டேன். இப்படி நடக்குமென்று அவரும் எதிர் பார்த்திருக்க மாட்டார். நீங்களும் இதை அப்படித்தான் எதிர்பார்க்கவில்லை. அதுதானே நடந்தது."

"என்றாலும் எனக்கு ஒன்றும் இல்லாமல் அவருக்கு அப்படி நடந்து விட்டதே என்று நினைக்கும் போதுதான் மன வருத்தமாக இருக்கிறது" என்று அவன் சொல்லவும், அவனது கதைக் குறிப்பை அறிந்த அளவில் அவர் ஒரு கேள்வி அவனைக் கேட்டார்.

"நீங்கள் கிறிஸ்தவரா?"

"ம்..."

"ஆ... நானும் கிறிஸ்தவன் தான்...! அதனால்தான் மனம் கலங்கி நீங்களும் இரங்கியிருக்கிறீர்கள்,

என்றதுமாதிரியாகத்தான் எனக்குள் னாக ஒரு நினைப்பு! நான் ஒன்று உங்களுக்கு சொல்கிறேன்... நீங்கள் காயப்பட்டவரை வேணுமென்றால் ஆஸ்பத்திரியிலும் போய் அவரை சந்தித்து ஆறுதல் வார்த்தைகள் கூறிகதைத்து கொள்ளலாம்.. அப்படி இல்லாமல் அவருக்காக நீங்கள் கடவுளிடமும் மன்றாடலாம். ஆனதினாலே உங்கள் மனதை தேற்றிக்கொண்டு இனி நீங்கள் அப்படியென்றும் கவலைப்படாமல் இருங்கள் சகோதரர்” என்று பழைய மளக் கட்டமைப்புக்குள் அவனைத் திரும்பிப் போய் விடக் கூடிய அளவுக்கு அவனுக்குச் சொல்லிவிட்டு அவர் நடையைக் கட்டி விட்டார். அவர் அப்படி சொன்னதை தானும் பின்பற்றுவதாக மனதில் எடுத்துக் கொண்டு, பழைய நிலைமைக்கு பிறப்பெடுத்தது போல அவனும் மனம் ஆறி பிறகு நடையைத் தொடங்கினான்.

இந்நிலைமையில் வீட்டுக்கு வாங்கி போக வேண்டிய பொருட்களது பட்டியல் அவனுக்கு ஞாபகம் வந்தது. முன்னம் முன்னம் பூரித்ததாக காணப்படும் நல்ல புழுங்கல் அரிசி பார்த்து வாங்க வேண்டும் என்பது அவனுக்கு முக்கிய தேவையாக இருந்தது.

அதற் காக நடை பாதையில் செல்லுகையிலேயே அவன் அதை எங்கு அது உள்ளது அதை தேடிச் செல்லலாம். இந்நிலைமையிலே சிரமமில்லாமல் ஒரு கடையின் வாசற்புறத்து அரிசி மூடையில் இப்போது அவன் தேடியவாறு வந்த அந்த அரிசிகாணப்பட்டது.

அப்படியாக வாய்திறந்திருந்த அந்த அரிசி மூடையிலே சிறிதளவு அரிசி கையில் அள்ளிப் பார்த்தால் மனம் திருப்திப் படுமே என்பதாகவும் அவனுக்கு உணர்வாக இருந்தது. திறந்திருந்த அரிசி மூடையிலே வாய் பக்கத்தில் குவியலாக தெரிந்த அரிசியை பார்த்தப்படி அவன் அதன் அருகே பிறகு போனான். அந்த இடத்தில் அவன் கால் வைத்ததும் தன் வலது காலில் ஏதோதனக்கென்று மிதிபட்டது போல இருந்தது. அந்த உணர்விலே உடனே தன்னை அவனுக்கு நிலைநிறுத்திக் கொண்டு நிற்கமுடியாததாய்சமநிலை பாதிக்கப் பட்டு விட்டது. உடனே தன்னை சுதாரித்துக் கொண்டு கீழே பார்த்தான்.

அப்படி அங்கே அவன் காலால் மிதித்தது, அதிலே படுத்திக் கிடந்த நாயிலேதான் என்பதாக அவனுக்கு இப்போது தெரிந்தது. அவன் அறியாத அளவிலேதான்

இப்படியெல்லாமே நடந்தது. ஆனாலும் நாயை காலால் மிதித்த வேளை அந்த நாய் நோவிலே தலையை தூக்கி அவனைப் பார்த்து “வாஆவ்” என கத்தியது. அந்த தருணம் வேறு நாய் ஒன்று அதிலே படுத்திருந்து அப்படி அவன் காலாலே மிதித்த வேளை, அது அவனை கடித்தே விட்டிருக்கும். ஆனாலும் அது போல இந்த நாய் அவனை அப்படி ஒன்றும் செய்யவில்லை. அதற்கு மாறாக அந்த நாய் அவனை அவ்வேளை, அவனின் முகத்தை தன் நோவோடு பரிதாபமாக பார்த்து விட்டு, பழையபடி தலையை சரித்து அப்படியே கண்களை மூடியபடி படுத்துவிட்டது.

அதை பார்த்ததும் பிறகு அவனது மனதின் அடியாழத்தில், அந்த நாயின் செய்கை மிகவும் உணர்வாக புரையோடியது. அது எட்டிக் கடிக்காமல் அமைதிப்பட்ட சாந்தி நிலையை நினைத்து அவன் மிகவும் அப்போது ஆச்சரியப்பட்டும் போனான்.

வெகு நேரம் அவன் அந்த இடத்திலே எல்லாவற்றையும் மறந்தபடி, அந்த நாயின் சகிப்புத் தன்மையையே திரும்ப திரும்ப மனதிற்குள்ளே அசைப்போட்ட படியாகவே நின்றபடியிருந்தான். ●

உன்னால் சொல்ல முடிவது...

த.கதுர்ஜன்

நாவை கடித்து

நடனங்கள் பல ஆடி

தன்னை நாதனாக ஒருவன் காட்ட...

பசிப்பிணிப் பேய்கள் கூட்டம்

எச்சில் நதி சுரந்து

காத்திருக்க...

மனதினுள் கற்புதையலை மறைத்து

கோசங்கள் பல எழுப்பிய குழு

கண்காணிக்க...

உயிர் ஒன்று

மகிழ்ச்சியிலுள்ளது

மறுநொடி

நடக்கவிருக்கும் மாயம் அறியாது

மேடையின் மேல் ஒருவன்

மோகினியைப் போல்

ஆசை வார்த்தைகள் பல

சிதறடிக்க...

தந்திர மந்திரங்கள் உச்சரிக்கும்

அடியார்கள்

கைத்தாளங்கள் போட...

சுவரில்லுள்ள சிலரது முகங்களில்

நாய்கள் சிறுநீர் மழை பொழிய...

உயிர்கள் சில மகிழ்ச்சியிலுள்ளன

முடிவுகள் வர

முடியவிருக்கும் புராணங்கள் அறியாது

என்ன சொல்வது?

யாரிடம் கேட்பது?

புரியாப் புதிர்...

பேசினால் கிறுக்கர்கள்

பேதையாக மாறினால் செவிடர்கள்

ஆனால்

ஒன்று சொல்லாம்...

அதை மட்டும் தான் சொல்லலாம்...

“நமச்சிவாய...”

கிருஷ்ணபிள்ளை நடராசா அவர்கள் ஆசிரியராக, கல்லூரி அதிபராக(யா/உடுப்பிட்டி அமெரிக்க மிசன் கல்லூரி) யாழ்ப்பல்கலைக்கழக கல்வியியல்துறை வருகை விழிவுரையாளராக, எழுத்தாளராக, பேச்சாளராக, சமூகச்செயற்படுநராகத் திகழ்கின்றார். கரவெட்டி பிரதேச செயலகத்தால் வெளியிடப்படும் திருவுடையாள இதழின் இணையாசிரியராவும் செயற்படுகின்றார். க.பொ.த.உயரதரப்பிரிவில் தமிழ் பயில்கின்ற மாணவர்களுக்காக எண்ணற்ற துணைநூல்களை எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். ஐந்து தசாப்தங்களுக்கு மேலான கற்பித்தலால் பெருவாரியான மாணவக் குழுமங்களை உயர்வடையச் செய்தவர். ஜீவநதி சிற்றிதழின் மதியுரைஞராகவும் அமைந்து கனதியான செயற்பாடுகளுக்கு பின்புலமாகவுள்ளார். பிரமாதங்களை விட பிரமாதமான கார்கழியாத மார்கழியிலே பலவளியூக்கானும் அருந்தமிழ்ப் புதல்வரைக் கௌரவிக்கும் நோக்கிலே இந்நேர்காணல் வெளியாகின்றது.

இ.சு.முரளிதரன்

உங்கள் ஆரம்பகாலச் சூழல் மொழியோடு உங்களைப் பிணைத்த பின்புலத்தினைப் பகிர்ந்து கொள்ளுங்கள்.

கி.நடராசா:

எமது ஆரம்ப பாடசாலையில் கல்வி கற்பித்த திருமதி சரஸ்வதி தம்பிப்பிள்ளை அவர்களை இலகுவில் மறந்து விட முடியாது. (இன்றும் அவர் வாழ்ந்து கொண்டு இருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.) மொழியில் நா நெகிழ்ச்சியூடாக அறுத்து உறுத்துப் பேசப் பழக்கியவர். இதனைத் தொடர்ந்து அயல் வீட்டு உறவினரான தேவராசா மாஸ்டர் மு.வரதராசன், கல்கி போன்றோரின் நாவல்களை வாசிக்கத் தருவார். இது எனது மொழியறிவைத் தாய்மைப்படுத்தியது. அடுத்து எனது உடன் பிறப்பு, எங்கள் குடும்பத்தில் மூத்தவர். அவரது வழிகாட்டல் எம் சகோதர்களை நன்றாகப் படிக்க வைத்தது. அவரை எல்லோரும் குல்லா (குணசிங்கராஜா) என்றே அழைப்பர். அரசியல் மேடைப் பேச்சாளராக இருந்தமையால் அடுக்குமொழி வசனங்களை அவரிடம் நிறையப் பெறலாம். அவரது ஆங்கிலப் புலமையால் பிறநாட்டறிஞர்கள் பற்றிய செய்திகளையும் அறியலாம். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக எனது தந்தையார் சொல்லிய நன்னெறிப்பாடல்கள் கூடிய ஆர்வத்தை ஏற்படுத்தின.

இ.சு.முரளிதரன்:

நீங்கள் பயின்ற காலத்தில் தமிழ்ப்பாடத்திலிருந்த கனதி தற்போதும் உள்ளதாகக் கருதுகிறீர்களா?

கி.நடராசா:

நாங்கள் படித்த கால தமிழ்மொழிப் பாடத்திட்டம் ஒப்பீட்டளவில் கனதியானது. கற்பதற்கு இலகுவானது. காரணம் நல்ல மொழியறிவோடுதான் உயர்தர வகுப்பிற்கு நாம் வந்தோம். தற்போதைய பாடத்திட்டம் எளிமையானது. கற்பதற்குக் கடினமானது. காரணம் உயர்தரத்திற்கு தமிழ் மொழியில் அடிப்படை அறிவின்றியே வருகின்றனர். உதாரணமாக அக்காலத்தில் க.பொ.த. (சாதாரண) வகுப்பிற்கு தமிழ் இலக்கி பாடம் கட்டாயமானது. கம்பராமாயணத்தில் சுந்தரகாண்டம், மந்தரை சூழ்ச்சிப் படலம், கைகேயி சூழ்வினைப்படலம், சும்பகர்ணன் வதைப்படலம். இவை முற்று மொழிதாகக் கற்க வேண்டும். தற்போது இது நிகழ்கின்றதா? எமது காலத்தில் க.பொ.த(உயர்தர) தமிழ்மொழி தொடர்பான விடைத்தான் திருத்தும் கூட்டத்தில் ஆசிரியரின் கருத்து களுக்கே முதன்மையளிக்கப்பட்டது. பேராசிரியர் வித்தி யானந்தன் கூட்டத்தில் சொல்லும் கருத்து என்ன வென்றால், "பாடங்களைக் கற்பிப்பது நீங்கள். ஆகவே எங்களை விட உங்களுக்குத்தான் பாடப் புலத்தில் அறிவு கூட" என்று கூறுவார். நாங்களும் நிரம்பக் கதைப்போம். ஏற்றுக்கொள்ளுவார்கள்.

நிராகரிக் கமாட்டார்கள். தற்போது கதைப்பதற்கு துணிவுள்ள ஆசிரியர்களும் இல்லை. பரீட்சைப் பெறுபெறு தமிழ் பாடத்தில் குறைந்து வருவதை நீங்கள் அவதானிக்க முடியும்.

இ.சு.முரளிதரன்:

ஆசிரியர் - அதிபர் என்னும் இருதளங்களிலும் பணியாற்றி யுள்ளீர்கள். இவற்றில் எந்தத் தளம் அதிகம் திருப்தி தருவதாக அமைந்திருந்தது?

கி.நடராசா:

இரண்டு தளங்களும் எனக்கு இரு கண்கள். பல பரீட்சைகள் எழுதி சித்தியடைந்த வேளையிலும் சில காரணங்களுக்காக நான் கொழும்பு செல்வதை விரும்பவில்லை. ஆசிரியரின் ஒரு சில தவறுகள் அவரது வகுப்பறை மாணவரை மட்டுமே பாதிக்கும், ஆனால் அதிபர் விடும் தவறு முழுமாணவர் சமுதாயத்தையே பாதிக்கும். அதிபர் தளம் கடினமான தல்ல. பொறுப்பு வாய்ந்தது. நெல்லியடி மத்திய கல்லூரியில் நீண்ட காலம் பிரதி அதிபராக இருந்தமையால் நிர்வாகத்துறை அனுபவங்களைப் பெற முடிந்தது. வட்டாரக் கல்வி அதிகாரி அலுவலகமும் அங்கேயே இருந்தது. அதன் கல்வி அதிகாரி வி.கே. ஈஸ்வரபாதம் மிகச் சிறந்த நிர்வாகி. சுற்று நிரும்ப அத்தனையும் எனக்கு மனப்பாடம். இவை தொடர்பான கோப்புகளை புத்தக வடிவத்தில் தயாரித்து வைத்திருந்தேன். இதனால் அதிபர் தளம் திருப்தியாகவே இருந்தது. நேசித்தது ஆசிரியர் தளத்தையே. காரணம் எனக்கென்று

மிகப்பெரிய மாணவர் கூட்டத்தையே சேர்த்து வைத்திருக்கிறேன். அதுவே போதும். எனது மாணவர்களை உயர்ந்த நிலையில் காணும்போது நான் அடையும் மகிழ்ச்சிக்கு நிகராக எதுவுமேயில்லை.

இ.சு.முரளிதரன்:

உடுப்பிட்டி அமெரிக்கமிசன் கல்லூரியின் பௌதிக வளத்துறையின் விருத்திக்கு நீங்கள் ஆற்றிய பங்களிப்புகள் குறித்து...

கி.நடராசா:

சடுகாடாகக் காட்சி அளித்த பள்ளிக்கூடம், இதனை வடமராட்சியில் மிகச் சிறந்த பாடசாலை ஆக்க வேண்டும் என்ற ஒரு இலட்சிய வெறி ஏற்பட்டது. வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்கள் ஒன்றிணைந்து செயற்பட்ட காலம் அது. வடக்கு கிழக்கு மாகாணக் கல்விப் பணிப்பாளரை கரவெட்டியில் உள்ள அவரது வீட்டில் சந்தித்தேன். நல்ல அறிமுகம் இருந்ததனால் அவரது சிபாரிசின் பெயரில் G.T.Z. நிறுவனம் 70 இலட்சம் ரூபாவை எமக்காக ஒதுக்கியது. இவ்வாறு தொடங்கிய பயணம் எனக்கு நேரடியாக அறிமுகமானவர்கள், நண்பர்களினூடாக அறிமுகமானவர்கள் என பலரின் உதவியுடன் கல்லூரியின் பௌதிகவளத் தேவை பூர்த்தி செய்யப்பட்டது. (ஏறக்குறைய 80% எனலாம்) சமாதான ஒப்பந்தம் செய்யப்பட்ட காலத்தில் G.E.P.II பணிப்பாளர் பசுநாயக்கா தலைமையில் விசேட குழு எமது கல்லூரிக்கு வந்து மூன்று நாட்கள் தொடர்ச்சியாக தங்கியிருந்தனர். எனது சொந்த வீட்டையும் மறந்து மூன்று நாட்கள் அவர்களுடன் தங்கி நல்லமுறையில் உபசரித்தேன். அப்போது வலயம் இரண்டின் பணிப்பாளர் திரு.சி.சிவராசா அவர்களும் ஒருநாள் தங்கியிருந்தார். அவர்கள் கொழும்பு செல்லு முன் கல்லூரிக்கு வேண்டியது என்ன என்று கேட்டனர். உடனே நூலகம் என்றேன். கிடைத்தது. நூலக விருத்தியில் கனடாவில் எம் கல்லூரி பழைய மாணவர்களான சொர்ணலிங்கமும் உள்ளூரில் எனது பிரதிஅதிபரும் விதந்து குறிப்பிடக் கூடியவர்கள். நூலகம் மட்டுமன்றி எங்களுக்கு வந்த சில நிதி உதவிகள் வேறு பாடசாலைக்கு மாற்றப்பட்ட சம்பவங்களையும் நான் அறிவேன். எனது கடின உழைப்பு முழு நிறைவான பயனைத் தந்தது.

பாடசாலை அபிவிருத்திச் சங்கமே கட்டட ஒப்பந்தக்காரராக விளங்கியது. எமது கஷ்டத்தை உணர்ந்த மதுஷன் ஹாட்வெயர் உரிமையாளருக்கு கோடி நன்றிகள் என்னை நம்பித்தான் லட்சோப லட்சம் என கடனாகத் தந்தார். பௌதிக வள விருத்தியில் கணிசமான பங்கு அவருக்குரியதே. எனக்கு ஒத்தாசை புரிந்ததில் நண்பர் திரு.தவேஸ்வரனையும் குறிப்பிட வேண்டும்.

இ.சு.முரளிதரன்

உடுப்பிட்டி அமெரிக்கமிசன் கல்லூரியின் அபிவிருத்திக்கான செயற்திட்டங்களை முன்னெடுத்தபோது, அன்றை காலத்தின் வடமராட்சிக் கல்விப்பணிப்பாளரோடு கல்லூரி நலன் கருதித் துணிச்சலோடு முரண்பட்டு கல்லூரி விழாக்களுக்கான அழைப்பி தழைக் கூட அனுப்பாமல் தந்துணியோடு திகழ்ந்தீர்கள்... இத்தகைய போக்கு இன்றைய கால அதிபர்களிடம் அருகியே காணப்படுகிறது. இவைபற்றி...

கி.நடராசா

பாடசாலை அதிபர் ஒருவருக்கான வகிப்பை முழுமையாக உணர்ந்து நேர்மையாக, மடியில் பாரமில்லாமல்,

அர்ப்பணிப்புடன் செயற்பட்டால் துணிச்சல் தானாக வரும். இன்றைய அதிபர்கள் தம் பதவி பறிபோய்விடும் என்றோ இடமாற்றம் கிடைத்து விடுமோ என்று பயந்து அஞ்சி அஞ்சி சாகிறார்கள். வடமராட்சிக் கல்விப் பணிப்பாளர் பலரோடு எனது பதவிக் காலத்தில் பல பணிப்போர் நடந்தது. ஒரு முறை என்னில் எவ்வாறாயினும் பிழை பிடிக்கும் எண்ணத்தில் வடக்கு கிழக்கு மாகாண ஒன்றிணைந்த கணக்காளர்நாயகம் அவர்களை அழைத்து வந்தார். முடிவு என்னவென்றால் பாடசாலை அபிவிருத்திச் சங்க கணக்கு எவ்வாறு பேணப்பட வேண்டும் என்பதை பிற பாடசாலை அதிபர்களுக்கு காட்சிப்படுத்த அவர் எடுத்துச் சென்று விட்டார். இவ்வாறாகச் செயற்பட்டதால் தான் துணிச்சல் தானாக வந்தது.

இ.சு.முரளிதரன்

தனியார் கல்வி நிலையங்களில் வெற்றிகரமான ஆசிரியராக இன்று வரை நின்று நிலைத்திருக்கிறீர்கள்! வாழ்த்துக்கள்...!! சக ஆசிரியர்களின் "புறம்பேசல்" சக போட்டியாளர்களின் "வக்கிரமான வசைபாடல்" என்பன நிறைந்த தனியார் கல்வி நிறுவன உள்ளரசியல் உங்களை உள்ளீதியாகப் பாதிக்கவில்லையா?

கி.நடராசா:

தனியார் கல்வி நிலையங்களில் ஏறக்குறைய ஐம்பது வருடங்களாகப் பணியாற்றி வருகின்றேன். கலை, வர்த்தகத் துறையில் நாங்கள் தான் முன்னோடி. ஆசிரியன் ஒருவன் வாசிப்பினைக் கைவிடக்கூடாது. எந்த ஆசிரியனாயினும் தொடர்ந்து வாசிக்கவில்லையோ அவன் கற்பித்தலையும் நிறுத்தி விட வேண்டும். இந்த வாசிப்புக் கலைதான் இன்று வரை நான் நீடித்து நிலைப்பதற்கு காரணமாகும். அத்துடன் எனது குரல்வளம், பேச்சுத்திறன் என்றும் மங்கியதில்லை. எனது உயிர் நண்பர் அமரர் நவம் அவர்களையும் (அளவையியலின் தந்தை) என்னையும் மாணவர் இரட்டையர் என்றே அழைப்பர். எங்கள் இருவரது கூட்டு முயற்சிக்கு சக போட்டியாளரின் "புறம்பேசல்" எடுபடவில்லை. கணக்கில் மன்னர் கணகரத்தினம் தொடர்ந்து சரவணபவன் போன்றோரால் எம் நிலையத்திற்கு எவ்வித குறைபாடும் வரவில்லை.

இ.சு.முரளிதரன்:

புதிய கலைத்திட்டத்திற்குமைய ஒவ்வொரு காலத்திலும் உங்களை இற்றைப்படுத்திக் கற்பித்து வருகிறீர்கள். "Expiry Date" முடிந்தவர் என்று இளையவர் சிலர் சின்னத்தனமாக விமர்சித்து நிகழ்த்திய விசம்பிரசாரத்தை எப்படிப் பார்க்கிறீர்கள்?

கி.நடராசா:

வாசிப்பு சுகமானது. சுமையானதல்ல. எனது வாசிப்புத் திறன்தான் புதியபுதிய பாடநூல்களை எழுதத் தூண்டியது. நீங்கள் குறிப்பிடும் "Expiry Date" என்ற முத்திரை உணவுப் பண்டங்களுக்கும், மருந்து மாத்திரைகளுக்கும் தான் உலகளாவிய ரீதியில் பொருந்தும். பொருத்தமான இடத்தில் பொருத்தமான உவமை உருவகங்களைப் பயன்படுத்தத் தெரியாதவன் தமிழாசிரியராக பணியாற்றக் கூடாது. ஒருவரது அனுபவத்திற்கு கால முடிவு திறன் என ஒன்றில்லை. இக்கருத்தை முன்மொழிந்தவரின் உண்மையான வயதைவிட எனது கற்பித்தல் அனுபவம் இரண்டு மடங்காக இருக்கலாமோ என எண்ணுகின்றேன். எனவே

“அடக்கம் அமரருள் உய்க்கும்” என்ற வள்ளுவர் கூற்றினை அவர் அறிய வேண்டும். “போற்றுபவர் போற்றட்டும்; புழுதி வாரி தூற்றுபவர் தூற்றட்டும்” இதுவே என் வாழ்வின் இலட்சியம்.

இ.ச.முரளிதரன்:

எண்பதுகளின் இறுதியில் முதுகலைமாணிப்பட்டத்தினைப் பெற்றுள்ளீர்கள். தற்போது அதிகளவான ஆசிரியர்கள் முதுகலை மாணியாக உள்ளார்கள். எண்ணிக்கையில் இருக்கும் உயர்வு தரத்திலும் உள்ளதாகக் கருதுகிறீர்களா?

கி.நடராசா:

நீங்கள் கேட்ட கேள்விக்கு எனது மிகப்பெரிய நன்றிகள். நிரம்ப வித்தியாசம் உண்டு. எண்பதுக்கு முன் பாடசாலை கல்லூரிகளில் வெளியிடப்படும் வருடாந்த அறிக்கை தொடர்பான சஞ்சிகையின் இறுதியில் ஆசிரியர் பட்டியல் ஒன்று வெளியிடப்படும். அதில் ஒருவரின் பெயருக்கு பின்னே B.A.Dip.in Ed. என்றோ B.Sc.Dip.in Ed என்றோ மட்டும் தான் இருக்கும். ஆனால் அவர்கள் கற்பித்த மாணவரின் பரீட்சை அடைவு மட்டமோ மிக உயர்வாக இருந்தது. வட பகுதிதான் மிக உயர்ந்த நிலையில் தேசிய மட்டத்தில் இருந்தது. ஆனால் தற்போது ஒவ்வொரு ஆசிரியரது பெயருக்கும் பின்னே அவர்கள் பெற்ற பட்டங்கள் எழுத நான்கு வரிகள் வேண்டும். ஆனால் பரீட்சையின் அடைவு மட்டம்? இந்த வேறுபாடு ஒன்றே தரத்தின் உயர்வு, தாழ்வைக் காட்டப் போதுமானது.

முந்திய காலங்களில் முதுகலைமாணிப்பட்டம் பெறுவதாயின் முதலில் M.A.Q என்ற பரீட்சையில் சித்தி பெற வேண்டும். இப்போது அந்தப் பரீட்சை இல்லை. பல்கலைக்கழகமே வராத பலர் பயிற்சிக் கல்லூரிகளில் பயிற்சி பெற்று பின்னர் வெளிவாரிப்பட்டப் படிப்பிற்கு விண்ணப்பித்து வெளிவாரிப் பட்டதாரியாகி உடனே முதுகலைமாணிப் பட்டம் பெறும் நிலை இன்று காணப்படுகின்றது. எங்களது முதுகலைமாணிப்பட்டப் படிப்பு மூன்று வருட கால எல்லை கொண்டது. தற்போதய முதுகலைமாணிப்படிப்பு பத்து மாதங்கள் மட்டுமே அதன் எல்லை. இப்போது இது தவறோ நிஜமோ தெரியாது. உயர்கல்விப்பட்டங்கள் முன்னைய முதுகலைமாணிப் பட்டங்களுடன் ஒப்பிடும் போது மிகவும் தரம் குறைவானது என்பதை எவருக்கும் அஞ்சாது கூறிச்சாடுகின்றேன்.

இ.ச.முரளிதரன்:

மாணவர்களுக்காக பாடத்திட்டத்தினை மையமாகக் கொண்ட பலநூல்களை எழுதி வெளியிட்டுள்ளீர்கள். அத்தகைய முயற்சிகள் குறித்துப் பகிர்ந்து கொள்ளுங்கள்.

கி.நடராசா:

உங்களது இந்தக்கேள்விக்கு சற்று விளக்கமும் எனது ஆதங்கத்தையும் கூற விரும்புகின்றேன். 1970 ம் அண்டுவரை கிறிஸ்தவ மிஷனரிமாரின் தொண்டுகளால் தென்னிலங்கையிலும் பார்க்க வட இலங்கையின் கல்விக் கூடங்கள் சகல வசதிகளையும் பெற்றிருந்தன. தாய் மொழியில் உயர் கல்வி அமுல்படுத்தப்பட்டதும் தென்னிலங்கையில் உள்ள கல்லூரிகளும் பாடசாலை களும் அபரிவிதமான முன்னேற்றங்களைக் கண்டன. பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்கள் சிங்கள மாணவர்க்கு வேண்டிய நூல்களை சிங்கள மொழியில் சகல

துறைகளிலும் எழுதத் தொடங்கினர். சிங்கள மாணவர்கள் மிக இலகுவாக எளிமையாக கல்வியைப் பெறுவதற்கு தென்னிலங்கைப் பேராசிரியர்கள் செய்த அளவிற்கு எமது பேராசிரியர்கள் செய்தார்களா? கணித, விஞ்ஞான, மருத்துவத்துறை சார்ந்த எத்தனை நூல்களை தமிழ்மொழியில் எமது பேராசிரியர்கள் எழுதியுள்ளனர். யாழ்மாவட்டம் கல்வித்துறையில் இருந்தவாறே இருக்க தென்னிலங்கை மாணவர் உயர்வடையத் தொடங்கினர். இது பார்வைக்கு நாம் வீழ்ச்சியடைந்ததாக தெரிகின்றது. தென்னிலங்கையில் அரசும் பேராசிரியர்களும் செய்வது போன்ற நிலை ஏற்பட்டால் எமது கல்வியும் மேம்பாடடையும். இத்தகைய தொரு நிலையில் தான் எனது துறை சார்ந்த நூல்களை மாணவர் நலன் கருதி எழுதத் தொடங்கினேன். சேவை நோக்கே முதலிடம்.

இவற்றைவிட நீங்கள் குறிப்பிட்டது போல் “புறம்பேசல்” என்பதை போட்டியாளர்கள் கூறுவதை நான் கவனத்திற் கொள்வதில்லை. கல்வி இன்று சேவை நோக்கில் இருந்து விலகி வியாபாரப் பண்டமாக மாறி விட்டது. நடா சேருக்கு பழையபாடத்திட்டம் தான் தெரியும் புதியபாடத்திட்டம் எதுவுமே தெரியாது என்று போட்டியாளர் கூறியதாக எனக்கு மாணவர் கூறினர். அதன் விளைவுதான் எனது பாடநூல்கள். இதனைக் கூடுதலாக பயன்படுத்துவோரும் எனது போட்டியாளர்களே!

இ.ச.முரளிதரன்:

பட்டிமன்றங்களின் ஊடாக வெகுமக்களைக் கவர்ந்த காலத்தின் நினைவுகளையும் வாதத்திறன்மிகு நண்பர்களையும் குறித்துச் சொல்லுங்கள்.

கி.நடராசா:

எங்களுடைய காலத்தில் பட்டிமன்றங்கள் பொது சனத்தைக் கவர்ந்த ஒரு சிறந்த கலையாக கருதப்பட்டது. எமது கருத்துக்களைக் கேட்பதற்காக மக்கள் கூட்டம்

அலைமோதும். பெரும்பாலான பட்டிமன்றங்கள் இரவு எட்டுமணிக்குப் பின்னரே இடம்பெறும். வாசிப்பில் மிகுந்த ஆர்வத்தை தூண்டியதில் பட்டிமன்றங்களுக்குப் பெரும் பங்குண்டு. பட்டிமன்ற நிகழ்வுகளில் பங்கேற்றபின் மேடையிலிருந்து இறங்கும்போது பிறவிப் பயனை அடைந்தேன் என்ற பெருமீதம் என் உள்ளத்தில் ஏற்பட்ட சம்பவங்கள் பல உள. உதாரணத்திற்கு ஒரு சிலவற்றை குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

வடமராட்சியில் கற்கோவளம் என்ற இடத்தில் பேராசிரியர் ச. வித்தியானந்தன் தலைமையில் இடம்பெற்ற நிகழ்வினை மறக்கவே முடியாது. இதனை ஒழுங்கு செய்தவர் அமரர் தேவதாசன் என்பவராவார். நிகழ்வின் தலைப்பு “இளங்கோவின் சிலப்பதிகாரத்தில் மாண்புடைய பாத்திரம் கண்ணகியா? மாதவியா?” இந்த நிகழ்வில் கண்ணகி சார்பாக வாதிட்டவர்கள் பண்டிதர் பொன். கணேசன், ஏ.கே.குணசிங்கராசா, மூன்றாம் பேச்சாளர் நினைவிற்கு வரவில்லை. மாதவியின் சார்பாக வாதிட்டவர்கள் எஸ்.சிதம்பரப்பிள்ளை, கே.நடராசா, மெய்யரசன். எப்போதும் பெரும்பாலான நிகழ்வில் இரண்டாம் பேச்சாளராக இடம்பெறுவது நானும் என் மூத்த சகோதரருமேயாகும். இதுவும் பொதுமக்களை கவர்வதற்கு ஒரு காரணம். பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் தீர்ப்பு வழங்குகையில் “இருபக்கத்திலும் உள்ள அண்ணன் தம்பி இருவரும் என் மாணவர். ஆதலால் இத்தீர்ப்பினை வழங்க அவர்களைப் பெற்றவன் இங்கு இல்லையே என்று உணர்ச்சி வசப்பட்டவராக காணப்பட்டார்.

வடமராட்சியில் கம்பன் கழகத்தின் சார்பில் பட்டிமன்றங்களையும் வழக்காடு மன்றங்களையும் ஒழுங்கு செய்தவர் எனது மாணவன் தயாபரன். அவர் ஒழுங்கு செய்த வழக்காடு மன்றம் ஒன்றிற்கு தலைமை நீதிபதியாக பணியாற்றிவர் கம்பவாரிதி ஜெயராஜ் அவர்களாவர். இராமாயணத்தை நரம்பறிந்து கற்ற பெருமைக்கு உரியவர்.

வழக்கின் தலைப்பு “குற்றவாளிக் கூண்டில் இராவணன் தம்பி விபீஷணன்” வழக்கினை தாக்கல் செய்தவர்கள் கம்பன் கழகத்தைச் சார்ந்த நந்தகுமார். மற்றவர் பெயர் நினைவில் இல்லை. வழக்கை எதிர்த்து வாதிட்டவர்கள் நானும் தமிழருவி சிவகுமார் அவர்களும் ஆவர்.

வழக்கு விவாதத்திற்கு எடுக்கப்படுமுன்னர் வழக்கு தாக்கல் செய்த முறையில் தவறுள்ளது என ஆரம்ப ஆட்சேபணையைத் தெரிவித்துக் கொண்டேன். விபீடணன் இராமனால் சலீகரிக்கப்பட்ட பின்னர் அவன் இராவணனின் தம்பியாக இருக்க முடியாது. எனவே குற்றவாளிக் கூண்டில் விபீடணன் என வழக்கு தாக்கல் செய்யப்பட வேண்டும் என்ற ஆட்சேபணை ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. இதில் தமிழருவி சிவகுமார் என்னுடன் சேர்ந்து உழைத்தவர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இறுதியில் குற்றவாளி கூண்டிலிருந்து விபீடணன் விடுவிக்கப்பட்டான்.

அந்தக் காலத்தில் பட்டிமன்றங்கள் ஜனரஞ்சகமான நிகழ்வு என்பதில் மாற்றுக் கருத்துக்கு இடமேயில்லை. தெணியான், கலாமணி, நவரத்தினம், இராகவன், சிவா கிருஷ்ணமூர்த்தி, தங்கவடிவேல் போன்றோர் குறிப்பிடத்தக்க பேச்சாளர்களாவர். வி.கே.

எஸ்வரபாதம், வ.தங்கராசா இவர்கள் விவாதத்திற்கு தலைமைதாங்குபவர்கள் ஆவர்.

இ.ச.முரளிதரன்

நீங்கள் கற்ற மரபுவழி இலக்கணத்திலிருந்து தற்போது கற்பிக்கப் படும் நவீன இலக்கணம் எவ்வகையிலே வேறுபடுவதாகக் கருதுகின்றீர்கள்?

கி.நடராசா

தற்போதைய நிலையிலும் மரபு இலக்கணம் தான் கற்பிக்கப்படுகின்றது. சில மொழியியலாளர் காலமாற்றங்களுக்கு ஏற்ப இலக்கண அமைப்பும் மாற்றப்பட வேண்டும் என முனைந்து நிற்கின்றனர். தமிழ் இன்று உலகளாவிய மொழி என்றும் பிறமொழிகளின் நெருக்குதலுக்கும் செல்வாக் கிற்கும் ஈடு கொடுக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டதாகவும், காரணம் கூறி மொழியின் அமைப்பை மாற்ற முயல்கின்றனர். வெகுசன தொடர்பு சாதனங்கள், கணினி, இணையம் என்பன வாழ்க்கையில் ஊடுருவி யுள்ளன போல மொழிப்பயன்பாட்டிலும் மாற்றங்களை ஏற்படுத்த முயல்கின்றன. தமிழ் மொழியில் நேர்ந்துள்ளவை மாற்றங்கள் அல்ல. பழைய இலக்கியத் தமிழுக்குப் பொருந்திய இலக்கண விதிகளின் இன்றைய நடைமுறைக்கு பொருந்தவில்லை என்பது தவறு. பொருத்திக் காட்டும் முயற்சிகள் இடம்பெறவில்லை என்பதே எனது நிலைப்பாடு. எனவே மொழியில் புதியன புகுதல் இயல்பாயினும் அப்புதியன மொழியை பெருமை பெறச் செய்ய வேண்டும். மரபு பிறழ்ந்து இலக்கண நெறி குன்றி எழுதப்படுவன அனைத்திற்கும் நன்னூல் நூற் பாவினைக் காட்டுதல் பொருந்தாது. மரபு வழுவது இலக்கண நெறி பிறழாது புகுவனவற்றையே நன்னூல் ஏற்கும். “மரபு நிலை திரியின் பிறிது பிறதாசும்” என்று தொல்காப்பியம் கூறுவதை நினைவிற்கொள்க.

மொழி, இலக்கியம், இலக்கணம் ஆகியவை ஒன்றையொன்று தழுவிடும் ஒன்றுக்கொன்று துணை நின்று வளர்வன. இந்த வளர்ச்சியில் இதுவரையில் எந்தப் பாதிப்பும் ஏற்படவில்லை. எனவே மொழியியல் கோட்பாட்டு வல்லுநர்களே நவீன இலக்கணம் என்று குழப்பாதீர்கள். குழப்பாதீர்கள்.

இ.ச.முரளிதரன்:

நீங்கள் ஒரு சிறந்த கல்வியியலாளர் என்று பலர் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். அவ்வாறாயின் இன்றைய மாணவர் நிலை பற்றி ஏதாவது கூறுவீர்களா?

கி.நடராசா

நாங்கள் படிக்கின்ற காலத்தில் க.பொ.த.சாதாரண தரமாயினும் உயர்தரமாயினும் எல்லாப்பாடங்களிலும் விசேட சித்தி பெறுவோரின் எண்ணிக்கை மிகக் குறைவானது. தற்போது நிலைமை மாறி எல்லாப்பாடங்களிலும் விசேட சித்தி பெறுவோர் எண்ணிக்கை அதிகரித்திருக்கின்றது. ஆகவே மாணவரின் பரீட்சை அடைவு மட்டம் உயர்ந்திருக்கின்றன. மாணவரின் கல்வி முன்னேற்றத்தை மூன்று சக்திகள் நிர்ணயிக்கின்றது. மாணவர், ஆசிரியர், பெற்றோர் இம்மூன்று சக்திகளும் எனது காலத்தில் நெருக்கமா இணைந்து காணப்பட்டது. மாணவனது தூண்டல் துலங்களில் வகுப்பறையும் பள்ளிக்கூட விளையாட்டு மைதானமுமே பாதிப்பை ஏற்படுத்தின. ஆசிரியருக்கு மாணவர் செயற்பாட்டை பூர்த்தி செய்வதும்

நூல்களை வாசிப்பதையும் தவிர வேறு தூண்டல்கள் இருக்கவில்லை. பெற்றோரைப் பொறுத்தவரை தம்பிள்ளையின் கல்வி நடவடிக்கையை விழிப்புணர்வோடு கண்காணித்து வந்தனர். இன்று இவையாவும் தலைகீழாக மாறிவிட்டன. குடிப்பழக்கம், போதைப்பொருள் பயன்பாடு, அடாவடித்தனம், சந்திகளில் நிறறல், வகுப்பறைகளில் கூட அறிதிறன் பேசியைப் பயன்படுத்தல், தனிப்பட்ட ரீதியில் பணப்புழக்கம் அதிகரித்தல், மோட்டார் சைக்கிள் பாவனை இவ்வாறான நிலைமையில் குடாநாட்டில் 10-20 வீதத்தினர் உள்ளனர். மாணவர் மத்தியில் இதுவொரு பெரும் சாபக்கேடு எனலாம். இதனால் எதிர்கால கல்வி வளர்ச்சி பாதிப்படைய இடமுண்டு எனவும் கூறலாம்.

இ.ச.முரளிதரன்:

சமகாலத்தில் வெளிவருகின்ற நவீன இலக்கியப் படைப்புகளை விரும்பிப் படிப்பதுண்டா?

கி.நடராசா

உயர்தர வகுப்புகளுக்கு தமிழ் கற்பித்த வேளையில் பலர் இருபதாம் நூற்றாண்டு இலக்கிய வரலாறு போதிப்பதில்லை. சிறுகதை, நாவல் போன்ற இலக்கியப் பகுதியைத் தொட்டுக்கூடப் பார்ப்பதில்லை. இதற்கு அடிப்படைக் காரணம் வாசிப்பு இன்மையாகும். எனக்கு நவீன இலக்கியங்களில் குறிப்பாக பாரதிக்கும் பின்னுள்ள கவிதை இலக்கியம் புதுமைப்பித்தனுக்கும் பின் வெளிவந்த சிறுகதைகள் போன்றவற்றில் ரொம்ப விருப்பம். பல சந்தர்ப்பங்களில் தமிழ்த்தின நாடகப் போட்டிகளில் கூட நடுவராக பணியாற்றியிருக்கின்றேன்.

இ.ச.முரளிதரன்:

தேர்ந்த இரசனையோடும் வசீகரமான பாடல்களோடும் தமிழ் வகுப்பினை முன்னெடுக்கும் போது, சந்திரபாபுவின் சினிமாப் பாடல்களைப்படி அங்கத்தினையும் சிந்தனைச் சிதறல்களையும் ஏற்படுத்துவீர்கள்... இன்றைய சினிமாப்பாடல்கள் பற்றிய உங்களின் கருத்துக்களை அறியலாமா?

கி.நடராசா:

கற்றல் கற்பித்தலில் பேராசிரியர் வித்தியானந்தனது கற்பித்தல் மறைகளைப் பின்பற்றி கற்பித்தற் பகுதியோடு தொடர்பான சிந்தனை சிதறல்கள், நகைச்சுவை, போன்றவற்றை வெளிப்படுத்தி மாணவர்களின் புலன்களை எனது கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருப்பேன். பழைய திரைப்படப் பாடல்கள் கதையோடு பொருந்தி கதைக்கு விளக்கம் அளிக்கும்.

கல்யாணப் பரிசு என்ற படத்தில் தலைவன் அடைந்த காதல் தோல்வியை கவிக்கூற்றாகத் தரும் பட்டுக்கோட்டையார்,

“அன்பு மயில் ஆடலுக்கு மேடை அமைத்தான்

துன்பமெனும் நாடகத்தைக் கண்டு ரசித்தான்”

என்ற பாடல் வரிகளை சிந்திக்கும் போது அதில் அமைந்துள்ள உணர்ச்சி அனுபவம், உள்ளே புதைந்து கிடக்கும் மனக்குமுறல் எல்லாமே வெளிவருகின்றன. படத்தின் முடிவையும் பாடல் வரிகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இன்றைய சினிமாப்பாடல்கள் சமூகச் சீரழிவிற்கு வழிகாட்டும் பாடல்களாகவே உள்ளன. இரட்டை அர்த்தத்தில் எழுதியோர் இப்போது நேரடியாகவே ஆபாச வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்துகின்றனர். கதைக்கும் படலுக்கும் சம்பந்தமே இல்லை. (கதை இருந்தால் தானே) பாடல் வரிகளில் ஒலிப்பது தமிழ் மொழியா? என்ற சந்தேகமும் பிறக்கின்றது. பணத்திற்காக எதிர்கால சமுதாயத்தை அழிக்க முற்படலாமா? இவர்கள் குறிப்பிடும் பாலியல் ரீதியான சொற்பிரயோகங்களை பழைய பாடலில்லும் காணலாம். ஆனால் அங்கு நாகரிகம் உள்ளது. உதாரணமாக,

“நான் காதலென்னும் கவிதை சொன்னேன்
கட்டிலின் மேலே அந்தக்
கவிதைக்கு நான் பரிசு தந்தேன்
தொட்டிலின் மேலே”

இப்ப இந்த வேறுபாடு உங்களுக்குப் புரிந்திருக்கும் என நினைக்கின்றேன்.

இ.ச.முரளிதரன்:

நிறைவாக, ஜீவநதி சிற்றிதழின் மதியுரைஞர்களில் நீங்களும் ஒருவர்... ஜீவநதி சிற்றிதழ் இலக்கியப் புலத்தில் எவ்வகையான தாக்கங்களை ஏற்படுத்தி வருவதாகக் கருதுகிறீர்கள்.

கி.நடராசா:

ஜீவநதிக்குடும்பத்தில் நானும் ஒருவன்.

“அறிஞர் தம் இதய ஒடை
ஆழநீர் தன்னை மொண்டு
செறிதரும் மக்கள் எண்ணம்
செழித்திட ஊற்றி ஊற்றி
புதியதோர் உலகம் செய்வோம்”

இதுதான் எங்கள் தூர நோக்கு. ஆதலினால் இதயஒடை வற்றாது வளம் கொழிக்க இறையாசியை முதலில் வேண்டுகின்றேன். ஜீவநதி அரசியல் சார்புடையதல்ல.

முழுமையான இலக்கியப் பணி ஆற்றுவதே அதன் நோக்கம். இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு சஞ்சிகைகள் தான் ஊன்று கோல் களாக விளங்குகின்றன. பேராசிரியர் கைலாச பதி தினகரன் பத்திரிகையின் பிரதம ஆசிரியராக பணியாற்றியவேளை பல இளம் இலக்கிய ஆர்வலர்கள் உள் வாங்கப்பட்டனர் அதுபோல ஜீவநதி படைப்பாளர்களை அறிமுகப்படுத்தி இலக்கியப் பணி ஆற்றி வருகின்றது. இலக்கிய வரலாறு என்ற துறை வளர்ச்சிக்கு வளம் அமைப்பது சிற்றிதழ்களே ஆகும். தொடர்ச்சியாக ஜீவநதி போல வெளிவரும் சிற்றிதழ்கள் மிகக் குறைவு. விடாமுயற்சியும் அர்ப்பணிப்பும் கொண்ட பரணீதரனின் பணி மேலும் தொடர் நெஞ்சார வாழ்த்துகின்றேன். பரணீதரனின் சாதனை ஒரு தனிமனிதன் சாதனை என்று கூடக் குறிப்பிடலாம். ●

பனைமீன் நாடன் பக்கம் - 13

இரண்டு அஞ்சலிகள்!

1. ஓவியர் ஆசை இராசையா

இவ்வாண்டின் முற்பகுதியில், மூத்த ஓவியர் மு. கனகசபையை இழந்தோம்; அடுத்து ஆவணி 29 இல், தனது 74 ஆவது வயதில், இன்னொரு மூத்த ஓவியர் ஆசை இராசையாவும் காலமானார். தமது படைப்பாளுமையால் எம்மை மகிமைப்படுத்தியவர்கள் இவர்கள்; ஆனால் அவர்கள் வாழ்ந்தபோது, “எமது சொத்து” என உரியவகையில் கொண்டாடாத நமது தமிழ்ச் சமூகம், இந்த இழப்புக்களை - அதன் பெறுமதி நிறைந்த பரிமாணத்தை உணர்ந்து கொள்ளுமா என்பதும், அவலமான கேள்விக்குரியதே! ஆயினும், கலை விழிப்புடையோர் - சமூகப் பொறுப்புணர்வுடன், துயர்மிகு அஞ்சலியை அவர்களுக்குச் செலுத்து கிறார்கள்!

***

அச்சுவேலியில் 1946 இல் பிறந்த ஆசை இராசையா, 1966 - 1969 காலப்பகுதியில், கொழும்பு நுண்கலைக் கல்லூரியில் ஓவியக் கற்கை நெறியை மேற்கொண்டார். அங்கு வணிகதுங்க, மொறிஸ் பெரேரா, திருமதி நாணயக்கார, சலீன், H. B. பெரேரா, கோவ்ஸி ஆகியோரிடம் பெற்ற பயிற்சியும், கொழும்பு கலாபவனம் போன்ற கலைக்கூடங்களில் பார்க்க நேர்ந்த முக்கிய ஓவியர்களது படைப்புகளின் நுட்பங்களும், அவரிடம் இயல்பாயிருந்த தேடல் முயற்சியும் இணைந்து அவரது படைப்பாளுமையைச் செழுமைப்

படுத்தின. கொழும்பில் ஓவிய ஆசிரியராக இருந்தபோது, பேரின வாதிகளால் திட்டமிடப்பட்டுத் தமிழர்மீது 1983 இல் மேற்கொள்ளப்பட்ட இனவன்முறைத் தாக்குதல்களில் பாதிக்கப்பட்டு, சொந்த ஊர் திரும்பியவர் - இனிமேல் பணிக்குத் திரும்புவதில்லை என்ற முடிவுடன், தனக்குரிய வாழ்வைத் தேர்ந்து, விவசாயியாகவும், ஒளிப்படக் கலைஞனாகவும், ஓவியராகவும் சிரமங்களுடன் இம்மண்ணில் வாழ்ந்தார். இந்த வாழ்க்கை நெருக்கடிகளுக்குள்ள்தான் அவரது பெருமைக்குரிய ஓவியங்கள் பலவும் உருவாக்கப்பட்டன.

தனி ஆள்களின் உருவ ஓவியங்கள், நிலக் காட்சிகள், சாதாரண மனிதர் பற்றிய ஓவியங்கள் அவருக்குப் புகழைச் சேர்த்தன.

யாழ். இந்துக் கல்லூரியிலுள்ள தாபகர் மற்றும் அதிபர்களது 18 உருவ ஓவியங்களும்; பேராசிரியர் க. வித்தியானந்தன், பேராசிரியர் அ. துரைராசா, பேராசிரியர் க. கைலாசபதி, கவிஞர் சோ. பத்மநாதன், அருட்பணி நீ. மரிய சேவியர், ஓவியர் அ. மாற்கு, திருமதி செல்வராணி ரமணி, யாழ். மத்திய கல்லூரி அதிபர் க. இராசதுரை முதலியோரின் உருவ ஓவியங்களும் சிறப்பானவை; அதுபோலவே ஓவியரின் தன்னுருவ ஓவியமும் மிகச் சிறப்பானது. தவிர, அவர் வடிவமைத்த ஒன்பது முத்திரைகளில் ஏழு, தனித்துவமான உருவ ஓவியங்களாகும்.

தான் பிறந்து வாழ்ந்த பிரதேசங்களினது

நிலக்காட்சிகளைத் தனியாகவும், அவற்றைப் பின்புலமாக்கி மனிதர்களை இணைத்தும் வரைந்தவை அவரது தனி அடையாளத்தைப் பதித்தவை; அவற்றைப் போன்றவையே சாதாரண மனிதர்களையும், இடப் பெயர்வு அவலம் போன்றவற்றையும் ஓவியங்களாய்ச் சித்திரிக்கும் காலப்பதிவுகளும்!

***

மூத்த ஓவியர் பலரிடம், படைப்புத்திறனும் ஓவியம் பற்றிய வாசிப்பு அறிவும் இருந்த அளவுக்கு, அவற்றை எழுத்திலோ பேச்சிலோ வெளிப்படுத்தும் ஆற்றல் இருக்கவில்லை. ஆனால், ஆசை இராசையா வீடம் படைப்புத் திறன் இருந்த மாதிரி, துறை சார்ந்த விடயங்களையும் அனுபவங்களையும் மட்டுமல்லாது, சமூகம் சார்ந்த ஏனையவை பற்றிய தனது கருத்துக்களையும் தெளிவாக வெளிப்படுத்தும் ஆற்றல் இருந்தது. அவர் தொகுத்து வெளியிட்ட விம்பம் பெரு நூலில், அவரின் படைப்போவியங்களைக் கண்டு கலை ஆர்வலர் யாரும் வியக்கலாம்! அதுபோலவே அதிலுள்ள அவரது கட்டுரைக் குறிப்புகளும் வியப்பூட்டுவன! பிறப்பு முதல் தனது வாழ்க்கை அனுபவங்கள்; நுண்கலைக் கல்லூரி, அங்கு அறிவூட்டிய விரிவுரையாளர்கள், கலாபவனம் முதலிய கலைக்கூடங்களில் பார்த்து வியந்த கலைப் படைப்புகள், வெவ்வேறு கலை வெளிப்பாடுகளை நிகழ்த்திய முக்கிய ஆளுமைகள், தனது கலை ஆளுமையில் இரசனையுடன் பாதிப்பை ஏற்படுத்திய கேட் முதலியார் அமரசேகர / ரெம்பிரான்ட் / ஜி. எஸ். பெர்னான்டோ / டொனால்ட் ராமநாயக்க முதலியோர்; தனது தாயார் தந்தை ஓவியம்/ சிற்பம் பற்றிய சிங்கள - தமிழ்ச் சமூகங்களின் வெவ்வேறு நோக்குநிலைகள்; எமது சூழலின் கசப்புப் பக்கங்கள் என எழுத்தில் அவர் பதித்துள்ளவை, முக்கியமானவை யாகும்.

***

அவரது எழுத்துக்களில் வெளிப்பட்ட

முக்கியமான கருத்துக்கள் சில :

“... கொழும்பு கலாபவனம் பல ஓவியர்களை எனக்கு அறிமுகமாக்கியது எனலாம். கலாபவனத்தில் பல ஓவிய விற்பன்னர்களின் படைப்புகள் காட்சிப் படுத்தப்பட்டிருந்தன. முதன்முறை அங்கு நுழைந்த போது பிரமிப்பிலாழ்ந்தேன். அங்கு காட்சிப்படுத்தப் பட்டிருந்த ஓவியங்களில் எனது இரசனைக்கேற்ற வகையில் அமைந்தவற்றுள் A. C. G. S. Amarasegara (gate muthaliyar) வின் படைப்புகள் என்னை வெகுவாக ஈர்த்தன. அவருடைய ‘தச்சன் வீடு’ ஓவியம் என் மனதை வருடிக் கொடுத்தது. வேலையால் வந்து ஆயாசத்துடன் அமர்ந்திருக்கும் குடும்பத் தலைவன், குழந்தையை இடுப்பில் தாங்கி ஆவிபறக்கும் தேநீர்க் கோப்பையுடன் நிற்கும் மனைவி, யன்னலூடாக வரும் வெளிச்சம் என மிகத் தத்ரூபமாக வடித்திருந்த முதலியார் அன்று முதல் எனது வணக்கத்துக்குரிய வரானார். பின்னர் இதன் பாதிப்பு, 1970 ம் ஆண்டு ‘வாழ்க்கை’ என்ற எனது ஓவியமாகப் பரிணமித்தது குறிப்பிடத்தக்கது. இருள் வர்ணமும் அதற்குள் ஊடுருவி நிற்கும் வெளிச்சமும் (High Lights) எனக்குப் பிடித்த யுக்தி. பின்னர் இதன் தொடர்ச்சியாக ஒளி நிலையில் புதுமையைப் புகுத்திய மேலைத்தேய ஓவியர்

Rembrandt என்னை ஆக்கிரமித்துநின்றார்.” -பக். 14

“நவீன ஓவியம் என்று கூறிக்கொண்டு அர்த்தம் இல்லாதமுறையில் படைப்பதும், அப்படி வரைபவர்கள் தான் ஓவியர்கள் என்று கருதப்படுவதும் தற்போது கலைஞர்களென்று தம்மை இனங்காட்டுபவர்களும், குறிப்பாகக் கலை பயிலும் மாணவர்களும் தாம் செல்லும் பாதை சரியா பிழையா என்று ஆராயாமல் பயணிப்பது மனதை உறுத்துவதாக உள்ளது. அழகியற் கலைகளில் ஒன்றான ஓவியத்தை அழகியலுக்குள் வைத்து நோக்க முடியாதபடி படைப்பதும் ஒரு முற்போக்குச் சிந்தனையாக இவர்கள் கருதுகிறார்களோ என்றும் எண்ணத்தோன்றுகிறது.” -பக். 70-71

“... ஏற்கனவே நான் குறிப்பிட்ட ‘சிங்களப் பாரம்பரியக் கலை’ அவர்களுக்கே உரித்தான ஒரு ஓவிய முறையாகவே கருதப்படுகிறது. எங்களுக்கென்று ஒரு ஓவிய முறைமையை இதுவரை நாம் உருவாக்கவில்லை என்பதை நாம் கருத்திற்கொள்ள வேண்டும்.” -பக். 18

“... இந்த மண்ணிலுள்ள சிற்பங்களின் நிலை பற்றிய பதிவு இங்கே வேண்டப்படுகிறது. வீதிக்கு வீதி அநேகமான சிலைகள் நிறுவப்பட்டுள்ளதைக் காண்கிறோம். அழகியலுணர்வும் உடற்கூற்றறிவும் கொண்ட வர்களாகப் படைப்பாளிகள் இருத்தல் வேண்டும். அந்தத் தகையை இல்லாதவர்கள் வேறு வேலை செய்து பிழைப்பதுதான் சமூகத்துக்கும் கலைக்கும் நல்லது. உடற்கூற்றறிவும் அழகியலுணர்வும் நண்பர் ரமணியின் படைப்புகளிலே காணக்கூடியதாக இருக்கிறது.” -பக். 20-21

“... கலைஞர்கள் ஒரு நாட்டின் சொத்தாகக் கருதப்பட வேண்டியவர்கள். ஒரு நாட்டின் மதிப்பும் கௌரவமும் அந்நாட்டின் கலை, கலாசாரத்தைப் பொறுத்த விடயமாகிறது. அப்படிப்பட்ட உன்னதமான கலையைப் படைப்பவர்கள் கௌரவமாகப் பேணப்பட வேண்டியவர்கள்.” -பக். 47

“... கலைப்படைப்பில் திருப்தியைக் காண்பது என்பது இயலாத காரியம் என்றே சொல்லலாம். எந்தக் கலைஞனுக்கும் அது சாத்தியமாகாத ஒன்றே எனத் துணிந்து கூறலாம்.

... என்னுடைய சாதனை என்று கூறக்கூடியதாக எதுவுமே இல்லை என்ற உணர்வே என்னுள் மேலோங்கி நிற்கிறது” -பக். 85

***

கொழும்பில் பணியாற்றுகையில் - 1969 ஆம் ஆண்டுக்குரிய நாட்காட்டியொன்று கிடைத்து, வெள்ள வத்தையில் நான் தங்கியிருந்த அறையில், கவரில் தொங்க விட்டிருந்தேன். ‘சிலோன் கோல்ட் ஸ்ரோல்’ நிறுவனத்தின் நாட்காட்டி அது. மூன்று மான்கள் காட்டில் தண்ணீர் குடிக்கும் காட்சியின் ஓவியம், அதில் அச்சிடப்பட்டிருந்தது. ஓவியத்தை வரைந்தவர் பெயர் A. Rasiah என்று ஆங்கிலத்தில் இருந்தது; அவர் யாரென எனக்குத் தெரியாது. ஆயினும், அக்காலத்தில் ஒரு தமிழ் ஓவியரின் பெயரைக் கேள்விப்பட்டதில் பெருமகிழ்ச்சியாக இருந்தது!

நான் யாழ்ப்பாணத்தில் வசித்தபோது, 1989 ஆம் ஆண்டளவில், ஓவியர் இராசையாவின் ஓவியக்காட்சி அச்சுவேலியில் நடைபெறுவதாகக் கூறி, ஓவியர் மாற்கு மாஸர்ர் என்னையும் அங்கு கூட்டிச் சென்றார்; அங்கே தான் ஓவியர் ஆசை இராசையாவை முதலில்

சந்தித்தேன். அந்த ஓவியக்காட்சி பற்றியும், அவரது நாட்காட்டி ஓவியம் பற்றியும், முன்பு கொழும்பில் பல காட்சிக்கூடங்களில் - சிங்கள ஓவியர்களின் ஓவியக் காட்சிகளைப் பார்த்த அனுபவங்கள் பற்றியும் உரையாடலின்போது தெரிவித்தேன்; ஒரு புதிய ஓவிய இரசிகனைக் கண்ட மகிழ்ச்சியுடன், தனது ஆச்சரியத்தை அவர் வெளிப்படுத்தினார்.

பிறகு பல தடவைகள் அவரைச் சந்திக்கும் வாய்ப்புகள் கிட்டின; அவரது ஓவியக் காட்சிகளையும் பார்க்க முடிந்தது. மாற்கு மாஸ்ரூம் அவரும் பரஸ்பர மதிப்புடன் பழகிக்கொண்டமையையும் உடனிருந்து பார்த்துள்ளேன். எனது வீட்டுக்கும் இடைக்கிடை வந்து கதைத்துச் செல்வார். இறுதிக்காலத்தில் யாழ்ப்பாணப் பொது மருத்துவமனையில் தங்கிச் சிகிச்சை பெறுவதைக் கேள்விப்பட்டு, அங்கு சென்று சந்தித்தேன். எல்லாம் திருப்தியாக இருப்பதாகவே சொன்னார். இரண்டு கிழமைகளின் பின்னர் ஒரு நாள் மாலை, அவரது நெருங்கிய நண்பரான கமலசேகரம் தொலை பேசியில் தொடர்பு கொண்டு - அவரின் மறைவைத் தெரிவித்தபோது, குழப்பமாயிருந்தது; “நீங்கள் என்ன சொல்லுறிங்க...?” என்று திரும்பக் கேட்டபோது, அவர் மறுபடியும் “அதே செய்தி”யைச் சொன்னபோது அதிர்ச்சிதான் ஏற்பட்டது!

***

தனது சாதனை என ஒன்றுமில்லை என்ற அவரது கருத்தை வாசிக்கையில், “முழுமையைத் தேடும் முழுமையற்ற புள்ளிகள்” என்ற தொடர் இயல்பாகவே நினைவுக்கு வந்தாலும் - பலவிதங்களில் மேன்மைத் தன்மைகளைக் கொண்டிருந்த அந்தத் தனித்துவக் கலைஞரின் / மனிதனின் பணி வடக்கத்தையே நான் உணர்ந்தேன்!

பேரிழப்பின் உணர்வுடன் -

என் இதய அஞ்சலியை அவருக்குச் செலுத்துகிறேன்!

2. கோவை ஞானி

தமிழ் இலக்கியச் சூழலில் முக்கிய ஆளுமைகளில் ஒருவரான பெரியவர் கோவை ஞானி அவர்கள், ஆடி 22 ஆம் திகதி, தனது 85 ஆவது வயதில் காலமானார்.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழைச் சிறப்பாகக் கற்று, தமிழாசிரியராகப் பணிபுரிந்தார்; நீரிழிவு நோயால் பாதிப்புற்றதில் 1988 இல் கண்பார்வையை இழந்தார். பணி ஓய்வு பெற்ற நிலையிலும் கண்பார்வை இழந்த நிலையிலும், முன்னரைப் போலவே - தமிழாய்வு, மார்க்சியம் சார்ந்த செயற்பாடுகள், நூல்கள் / இதழ்கள் வெளியீடு, கருத்தரங்குகள், தமிழ்த் தேசியக் கருத்துப் பரப்புதல் முதலியவற்றில் பற்றிடுபாட்டுடன் செயலாற்றினார். தனது எளிமையான தோற்றத்தாலும், அமைதியான பழகுமுறையாலும் பலரையும் அவர் வசீகரித்தார்.

அ) எழுத்தாளர் எம். ஜி. சுரேஷ் ஓரிடத்தில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார் : “கட்சிகளில் இருந்த கம்யூனிஸ்ட்கள் பாதிரியார்களைப் போலவே தோற்ற மளித்தார்கள். பாதிரியார்களின் கையில் பைபிள் இருக்கும். இவர்கள் கையில் மார்க்ஸ் எழுதிய

புத்தகங்கள் இருக்கும். இருபது வயதில் சொன்னதையே கிளிப்பிள்ளை போல் அறுபது வயதிலும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் கிறிஸ்தவப் பாதிரியார்களைப் போல இவர்களும் ‘பாட்டாளிவர்க்க சர்வாதிகாரம்’, ‘செம்பரப்பு’ என்றெல்லாம் வாய்ப்பாடு ஒப்பிப்பது போல் பேசிக் கொண்டிருப்பார்கள். மார்க்ஸ் பரிணாம வளர்ச்சியை நம்பியவர். மார்க்ஸ் காலத்திய மார்க்ஸ் ஸத்திற்கும் இன்றைய மார்க்ஸ்ஸத்திற்கும் இடைப்பட்ட பரிணாம வளர்ச்சி என்ன என்பது குறித்து இவர்கள் சிந்தித்ததில்லை.”

மார்க்சியக் கட்சிகளின் தேக்கமுற்ற நோக்கு நிலைகளிலிருந்து விலகியவராக ஞானி இருந்தார். மார்க்சியச் சிந்தனைபோக்கில் உலகில் நிகழ்ந்த பல மாற்றங்களை உள்வாங்கி, தனது தோழர்களான எஸ். என். நாகராசன், எஸ். வி. ஆர். முதலியோருடன் உரையாடி விவாதித்து, அப்புதிய கருத்துநிலைகளைத் தமிழில் பரப்புவதில் ஞானியின் பணி குறிக்கத் தக்கது. பரிமாணம், நிகழ் ஆகிய இதழ்களுடன் வேறு பல நூல்களும் இவற்றில் முக்கியமானவை. அரசியலில் மட்டுமல்லாது பழைய / நவீன தமிழ் இலக்கியங்களின் திறனாய்வினும், இத்தாக்கங்களை அவதானிக்கலாம்.

ஆ) இந்தியாவின் தேசிய இனச் சிக்கல் பற்றிய ஆய்வின் வழி, தமிழ்த் தேசிய இன விடுதலையை ஞானி வந்தடைகிறார்; தமிழ்த் தேசியக் கருத்து நிலை பற்றிய பரப்புரைகளில் பங்களிக்கிறார். “நம் காலச் சூழலில் வைத்து, நம்காலத் தேவைகளை முன்னிறுத்தித் தமிழ் வரலாற்றை நமக்கெனக் கட்டமைப்பதோடு அர்த்தப் படுத்தவும் செய்கிறோம்.” என்கிறார். ஆய்வறிவாளர் பலரை ஒருங்கிணைத்து நடத்திய அரங்கின் - உரைகளின் தொகுப்பாக, தமிழ்த் தேசியம் - பேருரைகள் நூலையும் வெளியிட்டார். அவர் ஆசிரியராயிருந்து வெளியிட்ட தமிழ் நேயம் இதழில் இதுபற்றிய பல கட்டுரைகள் / குறிப்பு களைத் தந்துள்ளார். இதனடியாக ஈழப் போராட்டம் பற்றிய ஆதரவுக் குறிப்புகளையும் எழுதியுள்ளார். ஈழத்தமிழர் பற்றி உயர்வான மனப்பதிவு கொண்டிருந்தவர் அவர். “ஒரு சராசரித் தமிழனைக் காட்டிலும் அறிவுக் கூர்மையும், செயல் திறனும் மிக்கவர் ஈழத்தமிழர். அரசியல் அறிவில் மட்டுமல்லாமல், இலக்கியப் படைப்பு மற்றும் திறனாய்வினும் அவர்களின் தேர்ச்சி அற்புதமானது.” என்று, தனது ‘தமிழ் நேயம்’ இதழில் குறிப்பிட்டுள்ளார். “வரலாற்றில் வாழ்தல்” படித்த பிறகு எஸ். பொ. குறித்த என் பார்வை மேலும் விரிவு பெற்றிருக்கிறது. இந்த நூல் ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு தேவையான அளவிற்கு உலகளவில் அறிமுகம் ஆகும் என்றால் தமிழில் நோபல் பரிசுக்குத்

தகுதியான ஒரு படைப்பாக இந்த நூல் இருக்க முடியும் என்று நான் எழுதியிருக்கிறேன்.” என்கிறார், தனது தமிழிலக்கியம் இன்றும் இனியும் நூலில்.

இ) 1982, 1983, 1998, 2014 ஆகிய ஆண்டுகளில் அவரை - முறையே சென்னை, கோவை, திருநெல்வேலி, கோவை ஆகிய இடங்களில் சந்தித்து உரையாடி உள்ளேன்.

1982 தை இல் சென்னையில் நடைபெற்ற, இலக்கு அமைப்பு ஒழுங்குசெய்திருந்த, 'எழுபதுகளில் கலை இலக்கியம்' கருத்தரங்கில், நாவல் பற்றிக் கட்டுரை வாசித்தார்; கலந்துரையாடலின் போது டானியலின் பஞ்சமர், போராஸிகள் காத்திருக்கின்றனர் மற்றும் செ. கணேசலிங்கனின் மண்ணும் மக்களும் நாவல்கள் பற்றி, மாற்றுக் கருத்துக்கள் சிலவற்றைத் தெரிவித்தேன்.

அவர் தனது பதிலுரையின்போது, நான் கூறியவற்றைக் கவனத்தில் எடுக்க வேண்டும் என்று குறிப்பிட்டது நினைவிலுள்ளது; 1983 இல் சந்தித்த வேளை, கணேசலிங்கனின் கொடுமைகள் தாமே அழிவதில்லை சிறுகதைத் தொகுப்பை நான் கொடுத்த போது, "மோசமாகச் சிறுகதை எழுதுவது எப்படி? என்பதை அறிய உதவும் நூல்" எனச் சொன்னேன்; அவர் வாய்விட்டுச் சிரித்தார்!

1998 இல், சந்தர ராமசாமியின் குழந்தைகள் பெண்கள் ஆண்கள், ஜெயமோகனின் விஷ்ணுபுரம், எஸ். ராமகிருஷ்ணனின் தாவரங்களின் உரையாடல் ஆகியவற்றுக்கான விமர்சனக் கூட்டம் திருநெல்வேலியில் நடைபெற்றது. கூட்டம் முடிந்தபின் இரவு, ஒரு

விடுதியில் தங்க நேர்ந்தது; பக்கத்து அறையில் ஞானி தங்கியிருந்தார்; அறைக்குச் சென்று அவரிடம் பெயரைச் சொன்னேன்; உடனே எனது கையைப் பற்றிக் கொண்டார்; மகிழ்ச்சி தெரிவித்தார் (அப்போது அவருக்குக் கண்பார்வை இல்லை!). நீண்டநேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தோம். ஈழத்து அரசியல்தலை, யுத்தச் சூழல், மக்களின் இன்னல்கள் பற்றியே தொடர்ந்து கேள்விகள் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார். நள்ளிரவின் பின், இராமேஸ் வரம் பேருந்தில் செல்வதற்காக விடைபெற்றேன்.

2014 தை இல், சென்னையில் எனது நூல் வெளியீடு இருந்தது; அங்கிருக்கும்போது, கோவையில் நடைபெறும் அயலகத் தமிழ் பற்றிய கருத்தரங்கில் பார்வையாளராகச் செல்லும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அங்கு இரண்டு நாள்களின் பின் எஸ். பொ., சேரன் இன்னும் சிலருடன் ஞானியின் வீட்டுக்குச் செல்ல முடிந்தது. மகிழ்ச்சியான சந்திப்பும் சிறிய உரையாடலும். தனது நூல்கள் சிலவற்றை எல்லோருக்கும் தந்தார். அவற்றுள் எனக்கு முக்கியமாகப்படுவது - நிகழ் கட்டுரைக் களஞ்சியம் (xvi + 975 பக்கங்கள்). அவரது கையெழுத்தை அதில் பெறத் தவறிவிட்டேன் என்ற ஆதங்கம், இப்போது இருக்கிறது; ஆயினும், பங்குனி 1988 இல் வெளியான தனது மார்ச்சியமும் தமிழ் இலக்கியமும் நூலை, அப்போதே அஞ்சல் வழி யாழ்ப்பாணத்துக்கு அனுப்பியிருந்தார்; அந்நூலின் முதல் பக்கத்தில், அவரது கையெழுத்தில் எனது பெயர் எழுதப்பட்டுள்ளது! தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் தடம்பதித்துள்ள அவருக்கு, என் இதய அஞ்சலி!

வழிப்போக்கர்களே

சற்று நில்லுங்கள்

இந்த நோஞ்சான் பூனையை

எப்பவாவது பார்த்து இருக்கிறீர்களா ?

குப்பைத் தொட்டி அருகில் நின்றிருக்குமது

ஆதாரவற்றது..

புறக்கணிக்கப்பட்டது..

ஒரு கைச் சோற்றுக்கு அல்லாடுவது..

கண்ணீர் மல்க

கருணையை இறைஞ்சுவது..

போக்கிடம் இல்லாதது..

இரவு அதன் கைவிலங்கு

பகல் அதைப் பூட்டி வைத்திருக்கும் கூண்டு

துயரங்களை ஆடையாக உடுத்தியிருக்கிறது

ரணங்கள் அதன் இதயத்தில் பூத்திருக்கும் மயானப் பூக்கள்

உடைந்த கண்ணாடிக் துகளில் நின்றிருக்கும் வலி

அதன் முகத்தில் துளிர்க்கும் வியர்வையாய் வழிகிறது

கசப்பை தாகத்திற்காய் அருந்துகிறது

நெருப்பை பசிநீக்க உண்கிறது

தன்னை அழுத்தும் உணர்வுகளை இசைகூட்டிப் பாட அது

வாத்தியமல்ல

துக்கம் அதன் இரத்த அணுக்களை புற்றுநோய்க்கு கிருமிகளை

அன்பு யாசகம்

வசந்ததீபன்(இந்தியா)

அரித்துத் தின்கிறது

இந்நொடியில்

அதன் இருப்பின் ஊடாக கடக்கும் நண்பர்களே...!

உங்கள் இரக்கத்தின் ஒரு சோற்றுப் பருக்கையை அதனிடம்

நீட்டாதீர்

ஆழ்ந்த தோழமையின் சிறு புன்னகையை அதன் முன் வீசி

விட்டுச் செல்லுங்கள்.

(நேர்காணல் ஒன்றின் மூலமாக கரவெட்டிக் கிராமத்தை ஓரளவு விளக்கிக் கொள்ளுதல் - பா.இரகுவரன்)

கரவெட்டி மத்தொளிப் பகுதியைச் சேர்ந்த திரு.முருகன் சீனியர் (வயது 92) அவர்களுடன் 2012.11.26 அன்று இந்த நேர்காணல் நடைபெற்றது. நேர்காணலை ஒழுங்கு படுத்தியவர் அவ்விடத்தை வசிப்பிடமாகக் கொண்ட பிரபல இரசாயனவியல் ஆசான் நண்பர் திரு.சின்னத்தம்பி தங்கராஜா ஆவார். 1919 ஆம் ஆண்டு பிறந்த திரு.முருகன் சீனியரின் நேர்காணல் மூலமாக 1900 ஆம் (20 ஆம்) நூற்றாண்டில் கரவெட்டிக் கிராமத்தின் சமூகநிலை பற்றி ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் குரலாகவும் பொது மனிதனாகவும் நின்று தமது கிராமம் பற்றிய பல தகவல்களை நோய்வாய்ப்பட்ட நிலையிலும் மிகுந்த ஆர்வத்துடன் என்னோடு பகிர்ந்து கொண்டதை நன்றியுடன் இங்கு பதிவு செய்துள்ளேன்.

பா.இரகுவரன்:

வணக்கம் ஐயா. இந்த வயதில் மிகவும் கஷ்டமான ஆரோக்கிய நிலையிலும் என்னோடு உரையாடச் சம்மதித்தமைக்கு எடுத்து மகிழ்ச்சியையும் நன்றியையும் முதலில் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

முருகன் சீனியர்:

ஓம் தம்பி எனக்கும் ஏலாப்பாடுதான். ஆனால் என்றை மனதுக்குள்ள கிடக்கிற கோபத்தை உம்மைப் போன்ற ஆட்களுக்குச் சொல்லி என்றை மனத்தை அமைதிப் படுத்த வேண்டுமென்று விரும்பியிருந்தனான். இன்றைக்கு கடவுள் தான் உங்களை என்னிடம் கொண்டு வந்து சேர்த்துள்ளார்.

பா.இரகுவரன்:

தாங்கள் ஆரம்பத்தில் என்ன தொழில் செய்தீர்கள்?

முருகன் சீனியர்:

சீவல் தொழில் செய்தேன். நான் நளவர் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவன் தம்பி.

பா.இரகுவரன்:

சீவலுக்கான பனை மரங்கள் யாருடைய காணிகளில் இருந்து பெற்றுக் கொண்டீர்கள்?

முருகன் சீனியர்:

வேளாளரின் காணிகளில் உள்ள பனை மரங்களில் தான் நானும் மற்ற நண்பர்களும் சீவல் தொழில் செய்து வந்தோம். எங்களுடைய சாதியினருக்கு காணிகள் பனைகள் என்று எதும் இருக்கவில்லை.

பா.இரகுவரன்:

சீவலைத் தவிர வேறு தொழில்களும் செய்தீர்களா?

முருகன் சீனியர்:

செய்யாமல் இருக்க முடியுமோ தம்பி. செய்யாவிட்டால் வேளாளரின் எடுபிடிகள் எங்களை கொண்டு போடுவார்கள் தம்பி. மணியகாரன், உடையார், முதலியார் முதல் மற்ற உயர் சாதியினரின் வயல்களில் நெல்லு விதைத்தல், நீர்ப்பாச்சுதல், அருவி வெட்டுதல்... எண்டு அவர்களுக்கு சேவகம் செய்ய வேணும்.

பா.இரகுவரன்:

சேவகம் என்றால் என்னவென்று விளக்கம் தருங்கோ?

முருகன் சீனியர்:

குடிமைகளான நாங்கள் உயர் சாதியினரின் வீடு, காணி,

வயல், தோட்டங்களில் கூலி ஏதும் இல்லாமல் தொண்டு செய்ய வேணும். இது தான் சேவகம். பிற்காலத்தில் இந்தக் கூலி விசயம் கொஞ்சம் மாற்றம் பெற்றது. அருவி வெட்டு முடிய ஓரளவு நெல் தந்தார்கள். பிறகு பணம் தந்தார்கள் இதெல்லாம் 1930-1940 களுக்குப் பிறகு தான் நடந்தது.

பா.இரகுவரன்:

கூலி ஏதும் தராமல் வேலை செய்த சேவகம் முறையில் ஓரளவு நெல், பணம் பின்னாளில் கொடுத்தார்கள். நெல், பணம் இவற்றில் எது உங்களுக்கு அதிக பயன் உள்ளதாக இருந்தது?

முருகன் சீனியர்:

பணம் தான் அதிக பயன் உள்ளதாக இருந்தது. நெல்லில் இருந்து வரும் அரிசியைக் கொண்டு சில மாதங்களுக்குச் சாப்பாட்டுக் கஷ்டம் இல்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால் பணம் என்றால் நெல்லு மற்றும் விரும்பிய பொருட்களை வாங்கலாம். அதேவேளை பண்டமாற்று முறையில் நெல்லைக் கொடுத்து எமக்குத் தேவையான பொருட்களை மற்றவர்களிடம் இருந்தும் பெற்றுக் கொண்டோம். ஆனால் கடைகளைப் போல் விரும்பிய பல்வேறு பொருட்களை இந்த பண்ட மாற்று முறையில் அந்த காலத்தில் பெற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை.

பா.இரகுவரன்:

சரி ஐயா நாங்கள் திரும்பவும் கூலி ஏதும் இல்லாமல் வேலை செய்த அதாவது சேவகம் செய்த காலத்துக்கு வருவோம். அவ்வேளை சாப்பாடு தந்தார்களா?

முருகன் சீனியர்:

ஓ...ஓ... மூன்று வேளையும் சாப்பாடு தந்து நல்லா வேலை வாங்கினார்கள்.

பா.இரகுவரன்:

சேவகம் செய்வோருக்கான பெருமளவு சமையலையார் செய்தார்கள்?

முருகன் சீனியர்:

கோவியப் பகுதியினர் சமையல் செய்தனர். ஆம்பிளை பொம்பிளை எல்லாரும் இணைந்து சமைப்பினம். பிறகு பந்தியில் இருத்தி இவர்கள் தான் சாப்பாடுபரிமாறுவினம்.

பா.இரகுவரன்:

என்ன வகையான உணவுகளைத் தந்தார்கள்?

முருகன் சீனியர்:

காலையில் பெரும் பாலும் பிட்டு தான் தருவினம். அரிசிப் பிட்டு அல்லது குரக்கன் பிட்டு தான் இருக்கும்.

பா.இரகுவரன்:

ஓடியல் பிட்டு தந்திருப்பினம் தானே?

முருகன் சீனியர்:

இல்லை தம்பி நாங்கள் தான் அவர்களின் பனங்காணி களுக்குள் பனங் கொட்டை பொறுக்கி கிழங்குப் பாத்தி போட்டு ஓடியல் மாவை வைத்திருந்தோம். தேவையான போது ஓடியல் பிட்டு ஓடியல் கூழ்... ஆக்கிச் சாப்பிட்டோம்.

பா.இரகுவரன்:

சரி... சேவகம் செய்த நாட்களில் மதியம் என்ன வகையான உணவுகள் தருவினம்?

முருகன் சீனியர்:

மத்தியானம் சோற்றுடன் ஒரு சில கறிகளும் தருவினம் பெரும்பாலும் வாழைக்காய், கத்தரிக்காய் கறிகளுடன் கீரைக் கறியும் தருவினம்.

பா.இரகுவரன்:

நீங்கள் சொந்தமாக கமம் செய்யவில்லையா?

முருகன் சீனியர்:

1950 களுக்குப் பிறகு வேளாளரின் வயல்களில் நாங்கள் உழுது விதைத்து கமம் செய்யும் நிலைமை உருவானது. (மற்றும் படி எழுது முன்னோர்கள் வருடம் முழுக்கச் சேவகம் செய்பவர்களாகவே இருந்தனர். தனியாக வயல்களில் கமம் செய்ய முடியாதிருந்தது.)

பா.இரகுவரன்:

வேளாளர் உங்கள் சமூகத்தவரை தமது வயல்களில் கமம் செய்ய அனுமதித்தமைக்குக் காரணம் என்ன?

முருகன் சீனியர்:

கல்வி கற்கும் தேவையும் தொழில் வசதிகளும் அதிகரித்த போது வேளாளரின் பிள்ளைகள் கமம் செய்வதைக் கைவிட்டனர். அரசு தொழில்கள் பெற்று சென்ற பின்னர் வயல் நிலங்கள் வீணாகக் கூடாது என்று எங்களை கமம் செய்ய அனுமதித்தனர்.

பா.இரகுவரன்:

1950 களுக்குப் பிறகு வேளாளரின் வயல்களை கமம் செய்வதற்காக எந்த அடிப்படையில் பெற்றுக் கொண்டீர்கள்?

முருகன் சீனியர்:

இரண்டு வகைகளில் பெற்றுக் கொண்டோம்

- 1.வாரத்துக்குக் கமம் செய்தல்
2. குத்தகைக்கு கமம் செய்தல்

பா.இரகுவரன்:

வாரத்துக்கு கமம் செய்தல் குத்தகைக்கு கமம் செய்தல் என்பவை பற்றி கொஞ்சம் விளக்கம் தருவீர்களா?

முருகன் சீனியர்:

வாரத்துக்குக் கமம் செய்தல் : வேளாளரின் காணிகளை எடுத்து நாங்கள் கமம் செய்து விளைச்சல் பெறப்படும் நெல்லின் அளவில் ஏற்கனவே பேசி முடித்தபடி அரை வாசி கால்வாசி... என்று அவர்களுக்குக் கொடுத்தல். குத்தகைக்கு கமம் செய்தல்: குறிப்பிட்ட அளவு பணத்தை வயல் சொந்தகாரருக்குக் கொடுத்து விட்டு நாங்கள் கமம் செய்து விளைச்சலையும் நாங்களே எடுத்துக் கொள்ளுதல்.

பா.இரகுவரன்:

மேற்படி இரண்டு முறைகளில் எது உங்களுக்க இலாபகரமாக அமைந்தது?

முருகன் சீனியர்:

குத்தகைக்கு எடுத்தல் இலாபகரமானது. ஆனால் எங்கட சமூக ஆட்களிடம் பணம் இருந்தால் தானே குத்தகைக்கு எடுக்கலாம். ஒரு சிலர் கஷ்டப்பட்டு உழைச்சு சேமித்து பத்தகைப்பணம் கொடுத்து வயல்களில் கமம் செய்தினம். நல்லா உழைச்சாலும் பலர் தேவையற்றுச் செலவழித்து கையில் காசில்லாமல் இருந்தினம்.

பா.இரகுவரன்:

வாரம் குத்தகை என்று கொடுக்காமல் வேளாளரும் தங்களின் வயல்களில் கமம் செய்தனரா?

முருகன் சீனியர்:

ஓம் தம்பி அது 1950 ம் ஆண்டுக்குப் பிறகு தொடங்கி இன்று வரை நடந்து கொண்டு வருகிறது. படிச்ச உத்தியோகம் பார்த்தாலும் எங்களை போன்றவர்களை கூலிகளாக வைத்து (சிலர் லீவெடுத்து நின்றும்) கமம் செய்து கொண்டு வருகின்றனர்.

பா.இரகுவரன்:

உங்களின் இளமை காலத்தில் (1925-1950) கரவெட்டியில் தோட்டச் செய்கை பற்றிக் கூறுங்கள்?

முருகன் சீனியர்:

வயல் வேலைகள் பெரும்பாலும் மாரியில் ஒரு போகம் தான் செய்யப்பட்டது. குளங்களை நம்பி இடைபோகமும் ஓரளவு நெற் செய்கை நடந்தது. மேட்டு நிலங்களில் மரக்கறிப்பயிர் செய்கை பண்ணப்பட்டது. மரக்கறி வகைகளுடன் மரவள்ளி வத்தாளை போன்ற கிழங்கு வகைகளும் செய்கை பண்ணப்பட்டன.

பா.இரகுவரன்:

நெல்லை தவிர வேறு தானிய வகைகள் பயிரிடப் படுவதில்லையா?

முருகன் சீனியர்:

ஏன் இல்லை குரக்கன் செய்கையும் முக்கியமானது. சோளம், சாமை போன்றன சிறிதளவில் பயிரிடப்பட்டன. குரக்கன் பிட்டு மத்தியானத்தில் முக்கியமான உணவாகும். இரவில் சோறு கறி காலையில் பழங்கஞ்சி தான் குடிப்பம்.

பா.இரகுவரன்:

உங்கள் காலத்தில் கரவெட்டியில் வெங்காயச் செய்கை பற்றி கூறுங்கள்?

முருகன் சீனியர்:

முன் நாளில் வெங்காயம் மேட்டுக் காணியில் 03 போகமும் பயிரிடப்பட்டது. 1.வைகாசிக்காய், 2. ஆடிக்காய், 3. மார் கழிக் காய் என மூன்று போக வெங்காயத்தைப் பிரித்துக் கூறுவர்.

பா.இரகுவரன்:

மூன்று போகம் வெங்காயம் பயிரிடுவதற்கான நீர்வளம் கரவெட்டியில் காணப்பட்டதா?

முருகன் சீனியர்:

அந்த காலத்தில் மழைக்குக் குறைவில்லை. மாரி காலத்தில் குளங்கள் தூரவுகளில் இருந்தும் நீர் பெறுவர். கோடையிலும் மழை பெய்தல் குளங்கள் தூரவுகள் தொடர்ந்து நீர்

வழங்கும் மற்றும் படி கோடையில் நல்ல தண்ணிக் கிணறுகளில் இருந்து நீர் கிடைத்தது.

பா.இரகுவரன்:

கரவெட்டியில் வெங்காயச் செய்கை பற்றி வேறு ஏதாவது?

முருகன் சீனியர்:

வேளாளர் சிலர் எமது சமூகத்தினரின் சேவகத்துக்காகவும் விசுவாசத்துக்காகவும் மகிழ்ந்தும் இரங்கியும் சிறிய மேட்டுக்காணிகளைக் கொடுத்துள்ளனர். இந்த காணிகளை எமது சமூகத்தவர்கள் சிறிய அளவில் வெங்காயச் செய்கையையும் மரக்கறி செய்கைகளையும் மேற்கொண்டு வருகின்றனர். ஊரி வெளியிலும் கிராய் பிள்ளையார் கோயிலுக்கு வடக்குப்பக்கமாகவும் எங்களுடைய சமூகத்தவருக்கு வழங்கப்பட்ட சிறிய மேட்டுக் காணிகள் உள்ளன.

பா.இரகுவரன்:

நீங்கள் பள்ளிக்கூடம் போய் படித்திருக்கிறீர்களா?

முருகன் சீனியர்:

ஓ... மாணிக்கவாசகர் வித்தியாலயத்தில் ஐந்தாம் வகுப்பு வரை படிச்சிருக்கன்.

பா.இரகுவரன்:

பிறகு...?

முருகன் சீனியர்:

பிறகென்ன ஐந்தாம் வகுப்புக்கு மேல் படிக்க உயர் சாதி ஆட்கள் விட மாட்டினம். நாங்கள் படிச்ச மேல் வந்து அரசாங்க உத்தியோகம் பார்க்க தொடங்கிவிட்டால் அவர்களுக்குச் சேவகம் செய்ய ஆட்கள் இல்லாமல் போய் விடுவர். இதனால் எங்களை கல்வியிலும் சரி பணரீதியிலும் சரி மேலே வராமல் அப்பிடியே வைத்திருப்பதில் கவனமாய் இருந்தினம்.

பா.இரகுவரன்:

கரவெட்டி மாணிக்கவாசகர் பள்ளிக்கூடத்தில் நீங்கள் படிச்ச காலத்தில் உங்களுடைய அனுபவங்கள் ஒரு சிலவற்றைச் சொல்லுங்களே?

முருகன் சீனியர்:

1925-1930 வரை அந்த பள்ளிக்கூடத்தில் ஐந்தாம் ஆண்டு வரை படித்தேன். தாழ்த்தப்பட்ட மக்களாகிய நாங்கள் வாங்கிலிருந்து படிக்க முடியாது. நிலத்தில் இருந்து தான் படிக்க வேண்டும். உயர் சாதிப் பெரியலோட சரி சமமாக வாங்கிலில் இருக்க எங்களுக்கு அனுமதியில்லை. இருப்பில் ஒரு வெள்ளைத் துணி கட்டிக்கொண்டு தான் பள்ளிக் கூடத்துக்கு போவம். நான் இந்த பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்கும் போது ஒரு நாள் இராசேந்திரம் என்ற கல்வி அதிகாரி பள்ளிக்கூடப் பரிசோதனைக்கு வந்தார். அவரைத் தூரத்தில் கண்டதும் எங்கட வாத்தியார் எங்களை நிலத்தில் இருந்து எழுப்பி ஓடிப்போய் ஒழிந்து நில்லுங்கோடா என்று கலைத்து விட்டார். நாங்கள் பள்ளிக்கூடத்தின் பின் பக்கம் இருந்த பற்றைக் காட்டுக்குள் போய் ஒழித்திருந்தோம். கல்வி அதிகாரி போன பிறகு தான் வாத்தியார் வந்து எங்களை வந்து நிலத்தில் அமரும்படி அழைத்தார்.

பா.இரகுவரன்:

கல்வி அதிகாரி பள்ளிக்கூடத்துக்கு திடீரென்று வந்த போது உங்களை ஏன் வகுப்பில் இருந்து கலைச்ச ஓடிப்போய் ஒழியுங்கோடா என்று கூறினார்?

முருகன் சீனியர்:

சரியான காரணம் எனக்கு தெரியாது தம்பி. ஒரு வேளை தாழ்த்தப்பட்ட சமூகப் பெரியள் இங்கு படிக்கிறாங்க என்பதை கல்வி அதிகாரிக்குக் காட்ட விரும்பவில்லாமல் இருந்திருக்கலாம். அதோட நாங்கள் நிலத்தில் இருந்து படிக்கிறதைக் கல்வி அதிகாரி தெரிந்து கொள்வதை விரும்பாமல் இருந்திருக்கலாம். வந்த கல்வி அதிகாரி உயர் சாதியினர் மட்டும் இந்த பள்ளிக்கூடத்தில் படிப்பதை விரும்பு பவராக இருந்திருக்கலாம். அல்லது சாதிக்கொடுமைக்கு எதிரானவராக அந்த கல்வி அதிகாரி இருந்திருக்கலாம்.

பா.இரகுவரன்:

கரவெட்டியில் "விநாயகர் வித்தியாலயம்" என்றொரு பள்ளிக்கூடம் 1900 ஆம் ஆண்டுகளின் முற்பகுதியில் நிறுவப்பட்டது. அது பற்றி சிறிது கூறுங்கள்.

முருகன் சீனியர்:

இந்த பள்ளிக்கூடம் ஆரம்பித்த ஆண்டு சரியாக நினைவில்லை தம்பி ஆனால் நான் 1925 ஆம் ஆண்டு கரவெட்டி மாணிக்கவாசகர் பள்ளிக்கூடத்திற்குப் படிக்கப் போனாப் பிறகு தான் விநாயகர் வித்தியாலயம் உருவானது என்று நினைவு வருகிறது. சாதிகளையும் (சைவ) இந்து சமயத்தையும் நிலைக்க வைக்க வேண்டும் என்ற இரண்டு பட்ட மனநிலை கரவெட்டி பெரியோர்களிடம் காணப் பட்டது. எங்கட ஆட்கள் சிலர் கிறிஸ்தவ சமயத்துக்கு மாறி படிக்க தொடங்க விநாயகர் வித்தியாலயத்தைக் கட்டித் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களைத் தங்களோடு ஒன்றாகப் படிக்காமலும் அதேவேளை ஆரம்பக்கல்வியை மட்டும் படிக்க அனுமதித்தும் அவர்கள் (பெரியவர்கள்) விரும்பிய படி கரவெட்டியை நிலைத்து இருக்கச் செய்தினம்.

பா.இரகுவரன்:

சித்தமணியம் என்ற மணியகாரன் உங்களின் சமூகத்துக்கு ஒரு உதவியும் செய்யவில்லையா?

முருகன் சீனியர்:

அவர்தான் விநாயகர் வித்தியாலயத்தை நிறுவ முன்னின்று உழைத்தவர். ஆரம்பக்கல்வியைப் படிக்க வைத்து சான்றிதழும் தந்தினம்.

பா.இரகுவரன்:

"விநாயகர் வித்தியால" பள்ளிக்கூட நிர்வாகம் (1930களில்) எவ்வாறு அமைந்திருந்தது?

முருகன் சீனியர்:

எல்லன்வெளி விநாயகர் வித்தியாலயத்தில் தாழ்த்தப் பட்டவரையே மனேஜராக இருத்தி வேறு பாடசாலைக்குத் தாழ்த்தப்பட்ட பிள்ளைகள் போய் படிக்காமல் தந்திரமாக தடுத்தனர். மனேஜர் அவரின் விசுவாசி எடு பிடியான் என்றமையால் பெரியவர்களுக்கு அறிவிச்ச போடுவார். அவரை மனேஜர் அப்பா எண்டு தான் சொல்லுவம். இவர் ஒரு வகையில் எங்கட சமூக வளர்ச்சிக்குத் தடையாக இருந்த எங்கட ஆள் எட்டப்பன் என்றும் சொல்லலாம்.

பா.இரகுவரன்:

வேறை அறிந்த விடயங்கள்?

முருகன் சீனியர்:

முருகேசு கங்காணி தான் (உடையார்) அப்பா மனேஜருக்கு தினமும் சம்பளம் கொடுப்பார். மனேஜருக்குக் கொடுக்கும் பணத்தில் 10 சதத்திற்கு ஒரு சதம் வெட்டித் தனக்கெடுப்பார். 1930-40 களில் ஒரு நாள் சம்பளம் 50 சதம். (ஒரு கொத்து அரிசி 13 சதம், ஒரு தங்கப்பவுண் 13 ரூபா 60 சதம்)

பா.இரகுவரன்:

வேறு சுவையான அனுபவங்கள்

முருகன் சீனியர்:

ஓம் தம்பி அங்க படிக்கேல்லை ஆனாலும் அங்கை படிச்ச பெடியள் சொல்லிச்சினம், அவையளுக்கு தெரியாமல் கும்மிப் பாடலொன்றும் இயற்றிப்படிக்கப்பட்டது. நினைவுக்கு வருகிற வரிகளை சொல்லுறன்.

“எல்லன் விநாயகர் பள்ளியடி
வீதி வழியில் விளங்கும் பள்ளியடி
சித்தமணியம் பெரியவரால்
தேர்ந்து தொடங்கிய பள்ளியடி
பாலர் படிக்கின்ற பள்ளியடி
தன்னிகர் இல்லாப் பெருந் தலைவர்
எங்கட அப்பா மனேஜர் நடத்தும் பள்ளியடி
எல்லோரும் நல்லா அறியுங்கடி.

பா.இரகுவரன்:

நீங்கள் கரவெட்டி மாணிக்க வாசகர் பள்ளிக்கூடத்தில் படித்த பின் சான்றிதழ் தந்தார்களா?

முருகன் சீனியர்:

உடனை சான்றிதழ் தரமாட்டினம். நாவலர் மடத்தடியில் (நாவேலர் மடம்) கிட்டிப்பிள்ளை என்ற பள்ளிக்கூட இன்ஸ் பெக்டர் இருந்தார். அவரிடம் போய் அவருக்குத் தொண்டு செய்து பிறகு கடிதம் வாங்கிக் கொண்டு, வந்து மாணிக்க வாசகர் பள்ளிக்கூட “தலை வாத்தியாரிடம்” கொடுக்க அவர் நாட்களை கடத்தவார். கடைசியில் சான்றிதழை அதற் குரிய படிவத்தில் நிரப்பித்தராமல் வெள்ளைக் கடதாசியில் எழுதித்தந்தார். அது பெரிசாகச் செல்லுபடி யாகாது.

பா.இரகுவரன்:

கரவெட்டியில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் மதம் மாறிப் படித்தார்களா?

முருகன் சீனியர்:

ஓம் மதம் மாறிக் கிறிஸ்தவப் பாடசாலையில் படிச்ச சிலர் சட்டம்பியர் ஆகத் தொழில் செய்தினம். இப்படிச் சட்டம்பி யார் ஆனவர்கள் தாழ்த்தப்பட்ட பகுதிப் பெடியளைக் தங்கள் பாடசாலைக்குக் கூப்பிட்டு இரகசியமாக எழுதப் படிக்க செல்லிக் கொடுத்தினம். இந்த விசயம் சித்த மணியம் ஐயாவின் மகன் உடையார் முருகேசுவுக்குத் தெரியவர அவர் இப்படி இரகசியமாகப் படிப்பிக்கிறதைத் தடை செய்து போட்டார்.

பா.இரகுவரன்:

கரவெட்டியில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் படிப்பதற்கான வசதிகள் உங்களின் காலத்தில் மேம்பட்டதா?

முருகன் சீனியர்:

மெல்ல மெல்ல தான் ஓரளவு மேம்பட்டது. 1948இல் இலங்கை சுதந்திரம் அடைந்த பிறகு அரசாங்கம் பாடசாலைகளை படிப்படியாகப் பொறுப்பேற்கத் தொடங்கியது. பிறகு எங்கட ஆட்கள் பாடசாலைக்குச் சென்று படித்தார்கள். ஆனாலும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களை இழிவான பிறவிகளாகவே நினைத்தார்கள். நேரடியாகச் சொன்னார்கள். ஏசினார்கள்.

பா.இரகுவரன்:

தற்போது (2012 இல்) கரவெட்டியில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் படிச்ச முன்னேயுள்ளார்களா?

முருகன் சீனியர்:

ஓ... ஆண்பிள்ளைகள் சிலர் படிச்ச அரசாங்க உத்தியோகம் பாக்கினம். பிறகு சிலர் டாக்டர்தர் எஞ்சினியர்... எண்டு எல்லாத் தொழில்களிலும் இருக்கினம்.

பா.இரகுவரன்:

உங்களின் இளமைக் காலத்தில் (1930-1950) போக்குவரத்து முறை எவ்வாறு காணப்பட்டது?

முருகன் சீனியர்:

ஆரம்பத்தில் தனியார் பஸ் சேவை தான் நடை பெற்றது. நாங்கள் சீற்றில் இருப்பது உயர் சாதி பஸ் பயணிகள், பஸ் சாரதி நடத்துனர் என்போருக்கு பிடிக்காது. எழுப்பு, நில்லு அங்காலைபோ, கீழை இரு... என்றெல்லாம் ஓடர் போடுவினம். இதனால் பெரும்பாலான தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் நடைசாரியாகத்தான் பயணம் செய்தினம். அவ்வேளை சைக்கிள் வசதியோ மாட்டு வண்டிலோ இருக்கவில்லை. என்றை காலத்துக்கு முன்னர் என்றை அம்மா அம்மம்மா காலத்தில் குதிரை வண்டில் (கோச் வண்டி) களில் எங்கட ஆட்களை ஏற்ற மாட்டினம். உயர் சாதியினரிடத்தில் சைக்கிள் வண்டி ஒற்றைத்திருக்கல் மாட்டு வண்டில் இரட்டை மாட்டு வண்டில் என்பன ஓரளவு பாவனையில் இருந்தன.

பா.இரகுவரன்:

அந்த காலத்தில் (1930களில்) உங்களது சமூகத்தவர் களின் சீவல் தொழில் பற்றி..?

முருகன் சீனியர்:

எங்களுக்கு சொந்தமாக பனங்காணிகள் ஏதும் இல்லை. வேளாளர்களின் பனங்காணிகளில் சீவல் செய்து கொண்டு வந்து எமது வீடுகளில் வைத்துத் தான் கள்ளு விற்பனை செய்தோம். பலரும் வந்து பல கதைகள் கதைத்துக் கொள்வார்கள். காலையில் சீவிக் கொண்டு வந்து பத்து பத்தரை மணி தொடங்கி மத்தியானம் ஒரு மணி வரை பகல் கள்ளு வியாபாரம் நடக்கும். பிறகு பின்னேர்ச் சீவலுக்குப் போய் வந்து மாலை ஆறு ஆறரை மணி தொடக்கம் இரவு பத்தரை மணி வரை இராக்கள்ளு வியாபாரம் நடக்கும். வசதிப் பட்ட காலத்தில் பனங்காணி களைக் குத்தகைக்கு எடுத்து கள்ளுக் கொட்டில் அமைத்து அங்கு வைத்தும் வியாபாரம் செய்திருக்கிறோம்.

பா.இரகுவரன்:

வீடுகளில் வைத்துக் கள்ளு விற்பதா அல்லது காணிகளில் கள்ளுக் கொட்டில் அமைத்து விற்பதா வசதியாக இருந்தது?

முருகன் சீனியர்:

வீடுகளில் கள்ளு விற்கும் போது மனைவி பிள்ளைகள்

கள்ளை விற்று பணம் வாங்கி உதவி செய்வார். நாங்கள் அந்தர்ப்படாமல் சீவலுக்குப் போய் வரலாம். பனங்காணிகளில் மனைவி பெண்பிள்ளைகளின் உதவி இருக்காது. ஆண்பிள்ளைகளும் சீவல் ஆரம்பித்து விடுவர். அதிகளவு கள்ளு விற்பனை செய்ய வேண்டி இருக்கும். வீட்டில் வைத்து விற்பது வசதியாக இருந்தாலும் வீடுகளில் சில தேவையில்லாத பிரச்சனைகள் உருவாகி சிக்கலில் முடிந்த வரலாறுகளும் உள்ளது.

பா.இரகுவரன்:

சாதி ஏற்றத் தாழ்வுக்கு ஏற்ப கள்ளுக் குடிக்கும் பிளாவின் வடிவத்திலும் வேறுபாடு இருந்ததா?

முருகன் சீனியர்:

முன்னர் அப்பிடி வேறுபாடு இருந்தது. வேளாளருக்கும் பிறகு காலஞ் செல்ல கோவியருக்கும் குஞ்சம் வைத்த பிளாவில் கள்ளுக் கொடுக்க வேண்டும். தாழ்த்தப்பட்ட ஆட்களுக்கு மொட்டை பிளாவில் கள்ளு ஊத்திக் கொடுப்போம். 1960 - 1970 களுக்கு பிறகு எல்லோருக்கும் மொட்டை பிளாவில்தான் கள்ளுக் கொடுக்கும் நிலமை உருவானது.

பா.இரகுவரன்:

கரவெட்டியில் உள்ள பனங்காணிகளில் பணம் பழக் காலத்தில் (பனங்காய்க்காலம்) இருந்த நடைமுறைகள் பற்றிச் சொல்லுங்கள்?

முருகன் சீனியர்:

1. வேளாளரின் காணிகளைக் குத்தகைக்கு எடுத்து அங்கு பனங் கொட்டில் போட்டு இரவிரவாக நித்திரை முழுத்துப் பனங்காய் பொறுக்குவம்.
2. அதே வேளை வேளாளரின் காணிகளில் "சேவகமாக" பனங்காய் பொறுக்கிக் கொடுத்து பகம் பாத்தி போட்டு பிறகு பனங்கிழங்கு கிண்டிக் கொடுக்கிறது வரையம் வேலை செய்தோம். சேவகத்துக்காகப் பின்னால் பனங்கிழங்கு அல்லது பணம் தந்தனர்.
3. பனங்கிழங்கை நாங்கள் பெரும்பாலும் ஓடியலாக்கி ஓடியல்மாவாக்கி ஓடியல் கூழ் ஓடியல் பிட்டு என்பவற்றை ஆக்கிச் சாப்பிடுவம்.

பா.இரகுவரன்:

பணம் பொருள் சார்ந்த உணவு வகைகளை எங்கு விற்பனை செய்தீர்கள்?

முருகன் சீனியர்:

பெரும்பாலும் பருத்தித்துறைச் சந்தையில் உள்ள வியாபாரிகளுக்கு அந்தநாளில் பெரும் கிராக்கி இருந்தது.

பா.இரகுவரன்:

1900 ஆம் ஆண்டுகளின் முற்பகுதியிலும் அதற்கு முன்பாகவும் உங்களின் சமூகத்தினர் மற்றும் மூதாதையர் படிப்பறிவு கிடைக்காத நிலையில் சந்தையில் வியாபார நடவடிக்கைகளை எவ்வாறு மேற்கொண்டீர்கள்?

முருகன் சீனியர்:

1. பண்டமாற்று முறையில் எமக்குத் தேவையான பொருட்களைப் பெற்றுக் கொள்வோம்.
2. இலக்கங்களுக்குப் பதிலாக ஒரு சில தமிழ் எழுத்துக்களும் குறியீடுகளும் பரம்பரை பரம்பரையாக எமது சமூகத்தினர் மத்தியில் இருந்து வந்தது.

பா.இரகுவரன்:

உங்கடை காலத்தில் நெல்லியடி பருத்தித்துறை போன்ற பட்டினங்களுக்கு நீங்கள் போகும் போது தேநீர் கடைகளில் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தினருக்கு எவ்வகையான கட்டுப்பாடுகள் காயப்பட்டன?

முருகன் சீனியர்:

1. தேநீர் பாவனையை 1930 1940 காலப்பகுதியில் தான் வெள்ளைக்காரன் எங்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தினான். தேநீரைக் கொண்டு வந்து குழல் ஊதுவர். அந்தச் சத்தம் கேட்டு நாங்கள் ஓடிப்போய் தேநீர் வாங்கிக் குடித்துப் பழகிப்போனம்.
2. தாழ்த்தப்பட்ட மக்களை தேநீர் கடை சாப்பாட்டுக் கடைக்கு உள்ளே விடமாட்டினம். கடைக்கு வெளியாலை தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்காக தகர மூக்குப் பேணி, போத்தல் என்பற்றை வைத்து விடுவார். நாங்கள் அதை எடுத்து நீட்ட தேநீர் மற்றும் பால் முதலாம் பானங்களை ஊற்றிவிடுவர். காசை வாங்கிக் கொள்ளுவர்.

பா.இரகுவரன்:

அந்தக் காலத்திலும் பிறகும் கரவெட்டி மக்களுக்கான மீன் எங்கிருந்து கிடைத்தது?

முருகன் சீனியர்:

பருத்தித்துறையில் இருந்து கொண்டு வருவினம். நாங்கள் தொண்டைமானாறு உப்பு நீரேரியிலும் மீன் வகைகள் நண்டு இறால் வகைகள் என்று பிடிப்பம். பருத்தித்துறைச் சந்தை அந்த காலத்தில் இருந்து மீனுக்குப் பிரபல்ய மானது. அங்கு கருவாடுகளையும் வாங்குவம். மழைக் காலத்தில் கருவாடு அதிகம் பயன்பட்டது.

பா.இரகுவரன்:

1900 ஆம் ஆண்டுகளின் நடுப்பகுதிவரை உங்களின் வீடுகளில் என்ன வகையான உணவுகளைச் சமைத்து உண்பீர்கள்?

முருகன் சீனியர்:

இரவில் தான் சோறு சமைத்து சாப்பிடுவம். அரிசியை கொஞ்சம் அதிகமாக போட்டு சோறுக்குவம். எஞ்சிய சோற்றுக்குத் தண்ணீர் ஊற்றி வைத்து காலையிலை பழஞ்சோறு பழங்கஞ்சியுடன் வெங்காயம் பிஞ்சு மிளகாய் சேர்த்துச் சாப்பிடுவம். சோற்றைப் பிழிந்து பனாட்டுடன் சேர்த்தும் சாப்பிடுவம். எஞ்சிய இராச் சோற்றுக்கு ஓடியல் பிட்டுச் சேர்த்து உறியில் பாதுகாப்பாக வைத்துக் காலையிலை சாப்பிடுவம். மத்தியானம் ஓடியல் பிட்டு குரக்கன் பிட்டு... என பிட்டு வகைகள் சமைப்பம். சேவகம் செய்த வீடுகளில் மத்தியானம் சோறு கறி தருவினம்.

பா.இரகுவரன்:

1900ஆம் ஆண்டுகளின் முற்பகுதியிலும் அதற்கு முன்பாகவும் உங்களின் சமூக மூதாதையர் படிப்பறிவு அற்ற நிலையில் சந்தையில் வியாபார நடவடிக்கைகளுக்கான கணக்கை எவ்வகையில் மேற்கொண்டனர்?

முருகன் சீனியர்:

1. பண்ட மாற்று முறையில் தேவையான பொருட்களைப் பரிமாற்றத்தின் மூலம் பெற்றுக் கொண்டோம். இதனை ரொட்டு வியாபாரம் என்று கூறுவர்.
2. எமது சமூகத்தில் இலக்கங்களுக்குப் பதிலாக ஒரு சில தமிழ் எழுத்துக்களுடன் சம்பந்தமான குறியீடுகள் பரம்பரை பரம்பரையாக எமது சமூகத்தினர் மத்தியில் இருந்து வந்தது.

அதை வீட்டு முற்றத்தில் எழுதி எழுதிப் பழக்கப்படுத்திக் கொண்டு வந்தோம். இலக்கங்களுக்கான குறியீட்டு எழுத்துகள் பின்வருமாறு..

1/4 - வ	1/2 - லு	1 - க	2 - உ
3 - ஓ	4 - உ	5 - ஈ	6 - ஶ
7 - எ	8 - அ	9 - ஊ	10 - ஊ

3. மேற்படி குறியீடுகளை வைத்து ஓளவையார் ஓட்டக் கூத்தரை எதிர்த்துப் பாடிய பாடல் ஒன்றும் இருக்குதையா. அதைச் சொல்லுறள் எழுதுங்கோ...

8 1/4 இலட்சணமோ

எமன் ஏறும் பரியோ

மட்டில்லா முலை மடத்தை வாகனமோ

(முட்டக் கூரையில்லா வீடோ

குலராமன் தூதுவனோ

ஆரையடா சொன்னாயடா

அந்த ஆரை மரத்தையோ

நீ பாடினாயடா

(விளக்கம்: 1. 8-அ 1/4 வ -அவஇலட்சணம்.

2. எமன் ஏறும் பரியோ-எருமை

3. மட்டில்லா முலை மடத்தை வாகனம் - கழுதை

4. முட்டக் கூரையில்லா வீடோ - முறையில்லாதவனோ

5. குலராமன் தூதுவனோ - அனுமான்-குரங்கு

6. ஆரையடா - ஆரை மரம்)

(மேற்படி விடயம் ஆய்வுக்குரியது)

ஜீவநதி சஞ்சிகைக்காக இந்த நேர்காணலை 2020 ஆம் ஆண்டு ஒழுங்கமைத்து எழுதும் போது இந்த நேர் காணலை ஒழுங்கு செய்த திரு. தங்கராஜா (இரசாயனவியல் ஆசான்) அவர்களைத் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு விசாரித்த போது திரு. முருகன் சீனியர் சில வருடங்களுக்கு முன் 2015 இல் காலமாகி விட்டார் என்ற தகவலைக் கூறினார். (1919.08.22 - 2015.07.21)

ஜீவநதி இதழ் 144 சிறுகதைகள் பற்றிய ஒரு கண்ணோட்டம்

நல்ல சிறுகதைகளை படிக்க வேண்டுமானால் சிறுசஞ்சிகைகளைத் தான் வாசிக்க வேண்டும் என்பது நியதி. தமிழகத்திலும் சரி இங்கும் சரி தற்போதைய நிலை இது தான். முன்னர் ஆனந்தவிகடன், கல்கி, கலைமகள் முதலானவற்றிலும் எழுது தினசரி வார வெளியீடுகளிலும் கூட நல்ல கதைகளை படிக்க முடிந்தது. மல்லிகை, ஞானம், ஜீவநதி என்பவற்றில் காத்திரமான சிறுகதைகள் வெளிவந்தன. இப்போது மல்லிகை 400 இதழ்களுடன் நின்று போய் விட்டது. ஞானம், ஜீவநதி என்பவற்றிற்கு அந்த நிலை ஏற்படாது என நம்புகிறேன்.

இனி கதைகளுக்கு வருவோம். புரட்டாதி 2020 (இதழ் 144) ஜீவநதியில் நான்கு சிறுகதைகள் பிரசுரமாகியுள்ளன. வித்தியாசமான கதைக்களத்தில் ரோகில் அனன்மம்மா எழுதிய "பகடாமணியும்", கிருபாநந்தகுமாரனின் "வைத்தியலிங்கமும்" படைக்கப்பட்டிருந்த அதேவேளை வழமையான கதைகளும் படைக்கப்பட்டுள்ளன. பண்பட்ட மூத்த எழுத்தாளர் குந்தவை இந்தக் கதையில் ஈடுபட்டிருப்பார் என்றே கூற வேண்டும். போரின் வடுக்கள் இன்னும் ஆறாதமையையும், தாய்மை உணர்வையும் கதை பேசு பொருளாகக் கொண்டிருந்தபோதும் இது வழமையான சாதாரணமான கதை தான். தேவகாந்தனின் "மரணரி" கதையில் பேசப்பொருளை மறைப்பொருளாக பேசியுள்ளமையும், வீசீகரமான எழுத்து நடையும் குறிப்பிடத்தக்கவை. பாலியல் சார்ந்த கதை என்பதால் ஈர்ப்புடன் வாசிக்க முடிகிறது. ஒரு சிறுவனின் பார்வையூடாக மறைப்பொருளாக எழுதியிருந்தமை சிறப்பாக இருப்பினும், நெஞ்சு பிளவு பற்றிய பார்வையை தவிர்ந்திருக்கலாம். அதுவும் இருதலை வருகின்றது. பெண்கள் தாமே தம்மை பாதுகாத்துக் கொள்ள வேண்டும் என கூறுகிறாரா?

இன்று இந்த நயப்பை எழுத எண்ணியதற்கு காரணம் அடுத்த இருகதைகளும் தான். முதலாவது கதை எஸ். கிருபாநந்தகுமாரன் எழுதிய "வைத்தியலிங்கம்". வன்னிக் களத்தில் படைக்கப்பட்டிருந்த இந்தச் சிறுகதை மண்வாசனை மிக்க சிறுகதையாக சிறப்பாக அமைந்துள்ளது. சுய அனுபவ வெளிப்பாடாக அமைந்திருக்கும் இச்சிறுகதையில் பாத்திர வார்ப்புகளும் இயல்பாக அமைந்துள்ளது. கதையினூடே வன்னி மக்களின் கடின உழைப்பான வாழ்வும், வசதியினங்களும் கதையோட்டத்துடன் தரிசனமாகின்றன. விலங்கு மருத்துவரின் மனிதாபிமான செயற்பாடும், மாட்டின் பிரசவ வேதனையும் புதிய தரிசனங்கள். இதேபோன்றதொரு வன்னிக்கிராமத்தில் நீண்டகாலம் அரசு மருத்துவராக பணியாற்றியபோது எனக்குக் கிடைத்த அனுபவங்களும் இதை ஒத்திருந்தன. போக்குவரத்து வசதியற்ற தொலைதூர வன்னிக் கிராமத்திலிருந்து பிரசவம் தாமதமாகிய ஒரு தாயை ஒரு மழைநாளில் மாட்டு வண்டியில் கொண்டு வந்தபோது மழைச் சகதியியல் சிக்கிய வண்டியில் இருந்த தாயை காப்பாற்ற கொட்டும் மழையில் சென்று பாதை ஓரத்தில் பிரசவம் பார்த்த அனுபவம் எனக்குண்டு. முதன்முதலில் பணிக் குச்சென்ற போது பாதையோரம் சேற்றில் கிடந்த எருமைக் கூட்டத்தைக் கண்டு பயந்த என் மனநிலையும், பின்நாளில் எருமைத் தயிரும், நெய்யும் பழக்கப்பட்ட நாளாந்த வாழ்வும் மனதில் நிழலாடுகின்றது. சிறப்பாக வாரக்கப்பட்டமைக்கு கதாசிரியருக்கு என் வாழ்த்துகள்.

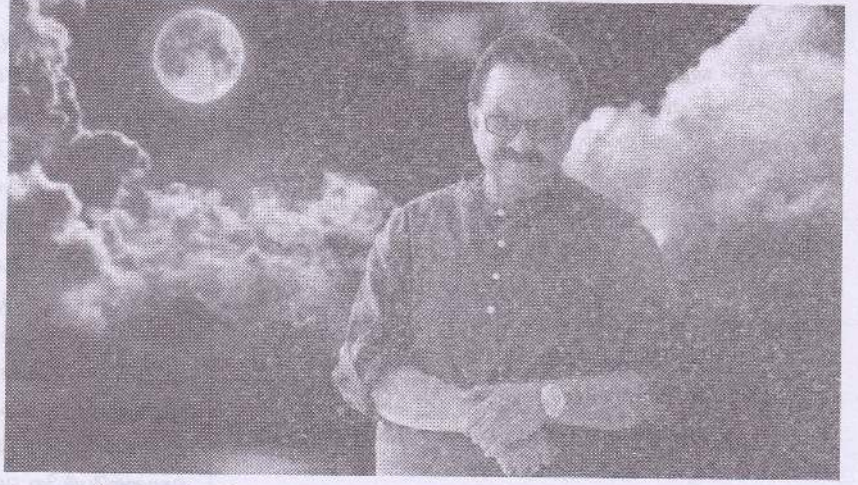
பகடாமணி, கதையின் தலைப்பே புதுமையாக இருந்தது. கதைக்களமும் புதிதாக இருந்தது. கதையின் ஆரம்பம் முதல் முடிவு வரை மலக்கழிவின் நாற்றமும், அருவருப்பும் கதை படிப்பவருடன் கூட வந்தமை கதையின் வெற்றி என்றே கூற வேண்டும். கதையின் களமும், மொழியும் கிழக்கு மண்ணின் வாசனை மிக்கதாக இருந்தமை ஒரு வித்தியாசமான உணர்வை வாசகனுக்குத் தருகின்றது. மண்வாசனையை பின்தள்ளாமளவு மலவாசனை கதை முழுவதும் கூடவே வந்தமை சில வாசகர்களுக்கு நெருடலாக இருந்திருக்கக் கூடும். எனினும் கதையின் முடிவு வரை இது தொடர்வதுவே கதையை சிறப்பான முடிவுக்கு கொண்டு வருகிறது.

வீட்டில் ஒரு மலசைகூடம் இல்லாத நிலையில் வீட்டின் தாய், தந்தை இருவரும் பட்டம் கட்டங்களும் வேதனைகளும் சிறப்பாக காட்டப்பட்டுள்ளது. குமாரன் மகளும் எதிர்கொள்ளும் சிரமங்களும் தரிசனமாகின்றன. குடும்ப தலைவன், வீட்டில் ஒரு மலசைகூடம் அமைக்க வேண்டும் என்று எண்ணினாலும், பக்கவாதத்தால் படுக்கையில் வீழ்ந்து விட்ட, கணவனின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றிட பிள்ளைகளை எதிர்பார்க்கும் குடும்பத் தலைவி, அது கைகூடாமல் போவதால் பட்டம் வேதனை மனதைத் தொடும் வண்ணம் வடிக்கப்பட்டுள்ளது. ரீவி வாங்குவதிலும், மோட்டார் பைக் வாங்குவதிலும் அக்கறை காட்டும் பிள்ளைகள் அடிப்படைத் தேவையான மலசை கூடத்தை அமைக்காமல் கடத்துவதை தாங்க முடியாத தாய் கதையின் முடிவில் கணவனின் மலத்தை மகனின் முகத்தில் வீசுவதுடன் கதை முடிகின்றது. வாசகனின் மனது அந்த மலவெடுக்கோடு நீண்டநேரம் ஆழ்ந்திருப்பது கதையின் வெற்றி எனலாம். அடிப்படை வசதிகளை பின்தள்ளி பகட்டு வாழ்வில் மூழ்கிப் போயிருக்கும் புதிய தலைமுறைக்கு மாத்திரமல்ல, மேலத்தேய முதலாளி உலகமயமாதாதுக்கும் ஒரு சாட்டையடி! நீண்ட வசனங்கள் கதையோட்டத்திற்கு தடையாக இருப்பதை குறைபாடாக குறிப்பிடலாம்.

- ச. முருகாநந்தன்

பாடும் நிலா

இ.சு.முரளிதரன்

தமிழ் திரையிசை எத்தனையோ பாடகர்களைக் கண்டிருக்கிறது. ஆனாலும் S.P.B. தனித்துத் தெரிகிறார். அவர் வெறுமனே பாடியிருந்தால் இத்தனை சோகம் இரசிகர்களைத் தீண்டியிருக்காது. அவர் பாடல்களில் வேறு ஏதோ சிலவற்றைக் கலந்து கொடுத்திருக்கிறார் என்பது மட்டும் நிஜம்! இசையமைப்பாளர் போட்டுக்கொடுக்கும் ஒடுபாதையில் பயணித்துப் பாடிமுடிப்பதோடு பாடகரின் பணி நிறைவு பெற்றுவிடுகின்றது. இசையமைப்பாளரோடு முரணி புதியசெல்தெற்களைத் திணிக்கும் வழக்கமும் S.P.B. அவர்களிடம் கிடையாது. அப்படியென்றால் S.P.B. என்ன வகையான நுட்பங்களைப் பயன்படுத்தி இசைச் சுவைஞர்களைக் கவர்ந்திருந்தார் என்பதே புரியாத புதிராக உள்ளது.

குரலிலே தற்புதுமையான ஏற்ற இறக்கங்களை வெளிப்படுத்திய போதும், “மிமிக்ரி” செய்து பாடியவரல்லர். என் ஜோடி மஞ்சக் குருவி (படம் - விக்ரம்) அப்பன் பேச்சைக் கேட்டவன் யாரு(படம் - துரக்கோட்டை சிங்கக்குட்டி) போன்ற ஓரிரு பாடல்கள் விதிவிலக்குகளாகும். இசையமைப்பாளரின் ஒடுபாதையிலே பயணித்தாலும் நுண்ணிய குறும்புகளையும், குறுநகைக் கோலங்களையும் கூட வெளிப்படுத்தியுள்ளார். இத்தகைய விலகல்களை ஏனைய பாடகர்களிடமும் இனங்காண முடியும். ஆனாலும் S.P.B. யிடம் தனித்துவமான ஈர்ப்பு இருந்தமை மட்டும் நிதர்சனம்.

முறைப்படி கர்நாடக சங்கீதத்தினைப் பயின்றவர்களாகவே ஏனைய பாடகர்கள்

அமைந்திருந்தனர். இதனால் சராசரி மக்கள் அவர்களைத் தங்களிடமிருந்து வேறுபட்ட புனிதர்களாக நோக்கினர். ஆனால் S.P.B. கேள்வி ஞானத்தின் அடிப்பையிலே பாடியதால் இரசிகர்களில் ஒருவராகவே மாறிப்போனர். “இது நம்ம ஆளு” என்று இசைச் சுவைஞர்கள் கொண்டாடினர். எம்.ஜி.ஆர், சிவாஜி, கமல், ரஜினி, பிரபு, கார்த்திக் என்போருக்கும் பாடினாலும் தனிப்பட்ட குரல் மாற்றத்தினை ஏற்படுத்திப் பாடியதில்லை. எனினும் கதாபாத்திரப் பண்பினையும் மனநிலையினையும் உள்வாங்கிப் பாடியுள்ளார். அதனாலேதான் “காதலின் தீபமொன்று” பாடலில் ரஜினியும், “உன்னை நினைச்சேன் பாட்டுப் படிச்சேன்” பாடலில் கமலும் நினைவுக்கு வருகின்றனர். இப்பாடல்களில் S.P.B. அவர்களின் முகத்தினைப் பொருத்திப் பார்க்க முனையும் தருணத்திலே நடிகர்களின் முகம் முண்டியடித்துக் கொண்டு முன்னே வருவது கூட S.P.B.யின் பாடு முறைப்பாணியின் வெற்றிதான்!.

“ரோஜாவைத் தாலாட்டும் தென்றல்” பாடலில் பூவிலே மெத்தைகள் தைப்பேன் என்பதில் மெத்தையைவிட ஆயிரம் மடங்கு மென்மையாக அவ்வார்த்தையை உச்சரிப்பார். “பொன்மானே சங்கீதம் பாடவா” பாடலில் உன் நாணம் செவ்வானம் என்ற வரிகளில் “நாணம்” என்ற வார்த்தையை ஒருவிதமான நாணத்தோடு வெளிப்படுத்துவார். “கேளடி கண்மணி பாடகன் சங்கீதி” பாடலில் நீ என்னைத் தாலாட்டும் தாயல்லவா என்பதில் தாய் என்ற சொல்லுக்கு கீழ் ஸ்தாயிக்கு மாறி தாய்மை உணர்வு கலந்து உருகுவார். அதேபோல புஷ்பம், நாதஸ்வரம், ஜீவநதி(பொன்னி நதி... கன்னி நதி... ஜீவநதி...) போன்ற சொற்கள் இடம்பெறுகின்ற தருணத்திலே வட அச்சரத்திற்கு பிரத்தியேக அழுத்தம் கொடுப்பார். “வைகை நதியோரம்...” என்பதில் பூக்களை ஒற்றாபெடையாக உச்சரித்து அழகு கூட்டுவார்.

“பாடு நிலாவே” என ஜானகி பாடுகின்ற பாடலுக்கு விடை பகரும் போது “ம்” சேர்த்து “பாடும் நிலாவே” எனப்பாடிய அலாதி அழகினை மறந்து விட முடியுமா...? “அடி நேற்றிரவு நடந்ததென்ன...” பாடலில் இரவு என்ற வார்த்தையைத் தொடர்ந்து வெளிப்படும் மன்மதச்சிரிப்பு(இதழில் கதை எழுதும் நேரமிது பாடலிலும்... ஏங்கித் தவிக்கையில் நாணங்கள் எதுக்கடி என்ற வரிகளில் இவ்வாறான சிரிப்பினை இனங்காணலாம்) ஞாபக இடுக்குகளில் நிலைத்தே நிற்கிறது. “இளமை இதோ இதோ” எனக் கொண்டாட்டத்தையோ, “அன்பே ஆருயிரே ஆசைப் பூங்களியே” எனத் துன்பியலையோ “பனி விழும் இரவு” என விரகத்தையோ வெளிப்படுத்தும் போதெல்லாம் உச்ச உணர்வுகளைக் கொட்டித் தீர்த்து விடுவார்.

நான் கண்டது பொய் நாடகம் பாடலில் இடம்பெறும் “ஏன்”களை உச்சரிக்கும் விதமும், துள்ளித் துள்ளி நீ பாடம்மா(படம் - சிப்பிக்குள்முத்து) பாடலில் “நீதிமட்டும் உறங்காது” என்ற வரியினை S.P.B. ஜானகி இருவரும் மாறுபட்டுப் பாடும் விதமும் அலாதியான அனுபவத்தினைத் தருகின்றன. இவற்றைத் தாண்டியும் S.P.B.யிடம் புரியாத புதிர்கள் பல புதைந்துள்ளன. மலரே மௌனமா, தங்கத்தாமரை மகனே, இப்போதே இங்கே தர வேண்டும், ஓ... பட்டர்பினை போன்ற எண்ணற்ற பாடல்கள் அவரின் பாடுமுறையுள் புதைந்த இரகசியத்தை உறுதிப்படுத்துகின்றன. இசை மேதாவானிகள் எதிர் காலத்திலே அவற்றை இனங்கண்டு வெளிப்படுத்துவார்கள் என நம்புகின்றேன். ●

“பாலமுனை பாறாக்கின் மூன்று நவீன காவியங்கள்” நூல் மீதான பார்வை

பாலமுனை பாறாக்கின் ஈழத்தின் முக்கியமான கவிஞர்களுள் ஒருவர். ஐம்பது வருட இலக்கியப்பணி. அதற்கான ஜீவநதியின் கௌரவமாக “பாலமுனை பாறாக்கின் மூன்று நவீன காவியங்கள்” எனும் நூல் வெளியீடு செய்யப்பட்டுள்ளது. பாறாக்கின் கொந்தளிப்பு(2010), தோட்டுப்பாய் மூத்தம்மா(2011), எஞ்சியிருந்த பிரார்த்தனையோடு(2012) ஆகிய காப்பியங்களை ஒன்றாக்கிய தொகுப்பு. பரணீதரன் மிகுந்த விருப்பத்தோடு செய்திருக்கிறார். பாறாக்கின் பற்றிய பதிப்பாசிரியரின் கூற்றுக்கள் மிகைப்படுத்தல் அல்ல. பாறாக்கின் ஆர்ப்பாட்டமில்லாத ஆளுமையினை கவனிக்கப்படாவிடும். காவியம் செய்வதற்கேற்ற கவித்துவமும் மொழிவளமும் வாய்க்கப்பெற்றவர்.

பாறாக்கின் படைப்புக்கள் பற்றிய பேராசிரியர் எம்.ஏ.நுஃமானின் கருத்துரை இந்நூலின் பெறுமானத்திற்கு வலுச்சேர்க்கின்றது. பதம் (1987), சந்தனப் பொய்கை (2009) ஆகிய கவிதைத் தொகுப்புகள், கொந்தளிப்பு உள்ளிட்ட மூன்று காப்பியங்கள் பற்றியதான தனது மதிப்பீட்டை விரிவான பார்வையில் வழங்கியுள்ளார். “கவிதையின் மொழியழகை விட அதன் பொருள் வலிமையால் பேசப்படக் கூடிய கவிதைகளை இவரது முதல் இரு தொகுதிகளிலும் காணப்படுகின்றன” என அவரது கவிதைகள் பற்றி குறிப்பிடுபவர் “ 2010ல் பாலமுனை பாறாக்கின் கவித்துவ ஆளுமையில் திடீரென விகசிப்பை நாம் காண்கின்றோம்,” என கொந்தளிப்பு பற்றியும் “இதைத் தொடர்ந்து 2011ல் தோட்டுப்பாய் மூத்தம்மா குறுங் காவியம் வெளிவருகின்றது. இது கொந்தளிப்பின் வடிவத்தில் இருந்தாலும் அதிலிருந்து பெரிதும் வேறுபட்டது” என தோட்டுப்பாய் மூத்தம்மா பற்றியும் “இப்போது அவருடைய மூன்றாவது குறுங்காவியம் எஞ்சியிருந்த பிரார்த்தனையோடு வெளிவருகின்றது.” என எஞ்சியிருந்த பிரார்த்தனையோடு பற்றியதுமான மதிப்பீடுகளை முன்வைக்கிறார்.

பரணீதரன், பாறாக்கின் மூன்று காவியங்களையும் நவீன காவியங்களாக அடையாளப்படுத்தியிருக்கிறார். காவியம் இலக்கியத்தின் பழமையான வடிவம். அதற்க்கென்று இலக்கணமும் வகுக்கப்பட்டது. இவ்விலக்கண வரம்புகளுக்கு அப்பால் காலத்திற்கேற்ற வகையில் புதிய உள்ளடக்கத்திலும் புதிய வடிவிலும் அமைக்கப்படும் போது ஏற்படும் மாற்றத்தை நவீனம் என்று கருதுவதில் தவறில்லை. பாரதி தமிழ் கவிதையின் சொல்லிலும், பொருளிலும், சுவையிலும் அதன் வளத்திலும் புதுமையைத் தோற்றுவித்த போது தமிழ்க்கவிதை நவீனம் பெற்றது.

இவ்வாறு தமிழில் நவீன கவிதையை அறிமுகம் செய்த பாரதி “எளிய பதங்கள், எளிய நடை, எளிதில் அறிந்து கொள்ள கூடிய சந்தம், பொதுசனங்கள் விரும்பும் மெட்டு இவற்றினை உடைய காவியம் ஒன்று தற்காலத்திலேயே செய்து தருவோன் நமது தாய்மொழிக்கு புதிய உயிர் தருவோன் ஆகின்றான்.” என நவீன காவிய உருவாக்கத்தை வேண்டி நின்றார். அதற்கேற்ப நீண்ட கதைப் பொருளை நீண்ட கவிதைத் தொடர்களில் எளிமையாகவும், புதுமையாகவும் எல்லோருக்கும் விளங்கத்தக்க வகையில் காவியமாக ஆக்கினார். அவரது குயில் பாட்டு, பாஞ்சாலி சபதம் இவ்விதத்தில் குறிப்பிடத்தக்கன. விமர்சகர் பலரும் அவற்றை நெடுங்கவிதை, கதைப்பாடல், குறுங்காவியம் என குறிப்பிட்ட போதும் அவற்றை பேராசிரியர் எம்.ஏ. நுஃமானின் நவீன காவியம் என்ற வகைக்குள் அடக்கினார். ஈழத்திலும் இத்தகைய நவீன காவியங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. மஹாகவி உருத்திரமூர்த்தியின் கண்மணியாள் காதை, ஒரு சாதாரண மனிதனின் சரித்திரம் என்பவை குறிப்பிடத்தக்கன.

பேராசிரியர் எம். ஏ. நுஃமானின் கருத்துப்படி நவீன காவியம் என்பவை, செய்யுள் வடிவில் அமைந்திருத்தல், ஒரு குறிப்பிட்ட கதையைக் கூறுதல், பழைய காப்பியங்களுடன் ஒப்பிடும் போது அளவில் சிறியதாக இருத்தல், உள்ளடக்க ரீதியான, உருவரீதியான வரையறைகள் அற்றிருத்தல்.

ஆகிய பண்புகளை கொண்டிருக்க வேண்டும். இத்தகைய இயல்புகள் பாலமுனை பாறாக்கின் காவியங்களில் அமையப் பெறுகின்ற வகையில் அவற்றை நவீன காவியங்களாக குறிப்பிடலாம். பேராசிரியர் செ. யோகராசா “ஈழத்து நவீன காவிய கவிஞர் வரிசையில் கொந்தளிப்பு ஊடாக தன்னை இணைத்துக் கொண்டவர் பாலமுனை பாறாக்கின்” எனக் கூறுவதும் இவ்விடத்தில் கவனித்தக்கது.

பாறாக்கின் தனது காவியங்களை கவிதை வடிவில் அமைத்திருக்கிறார். அது பேராசிரியர். செ. யோகராசா கூறுவது போல் மரபுக் கவிதையோ, புதுக்கவிதையோ அல்லாது இன்னொரு விதமான கவிதை வடிவமாக வுள்ளது. பேராசிரியர் எம்.ஏ. நுஃமானின் அகவற்பாவை அடி பிரித்து பயன்படுத்தியிருக்கும் நுட்பத்தை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். மொழியில் எளிமையும் எல்லோரும் இயல்பாக விளங்கிக் கொள்ளும் தன்மையும் காணப்படுகின்றன. பாரதி கூறுவது போல் எளிய சொல்லில், எளிய நடையில் எளிதில் அறிந்து கொள்ளக் கூடிய சந்தத்தில் பாறாக்கின் காவியங்கள் படைத்துள்ளார். அவ்வாறே பாறாக்கின் காவியங்களில் குறிப்பிட்ட கதைப்

பொருளை நீண்ட கவிதைத் தொடராக வளர்த்துச் செல்கிறார். அக் காவியங்கள் மனிதரின் வாழ்வியல் அனுபவங்களை, ஒரு சமுதாயத்தின் பாரம்பரியங்களை வெளிப்படுத்துவனவாக உள்ளன. அனர்த்தம் ஒன்றின் பின்னர் தோன்றிய நெருக்கு வாரங்களுக்கு மத்தியில் துவண்டு போகும் மனிதனின் அனுபவ வெளிப்பாடுகளாக “கொந்தளிப்பு” எனும் காவியத்தை அமைத்திருக்கிறார். ஆதங்காக்கா எனும் சாதாரண மனிதனின் எண்ணங்களும் ஏக்கங்களுமாக கதை வளர்ந்து செல்கிறது. அதுபோலவே “எஞ்சி யிருந்த பிரார்த்தனையோடு” எனும் காவியத்தில் யுத்த சூழலில் மனிதர் எதிர் கொண்ட அனுபவங்கள் கதையாக்கப்பட்டுள்ளன. இராணுவ சுற்றிவளைப்பொன்றில் கைதுசெய்யப்பட்டு பின்னர் விடுவிக்கப்பட்ட ஒருவனின் உணர்வுகளும் ஏக்கங்களுக்குமாக கதை வளர்கிறது.

“தோட்டுப்பாய் மூத்தம்மா” இஸ்லாமிய சமூக பாரம்பரியங்கள் பற்றியும் அத்தகைய பாரம்பரியங்களில் உண்டாகும் மாற்றங்கள் பற்றியதுமான வெளிப்பாடு. போடியாரின் (பல ஏக்கர் வயல் நிலங்களின்

சொந்தக்காரர்) மகளாக செல்வந்த நிலையில் பிறந்த செய்னம்புவின் வாழ்க்கைபற்றிய விபரிப்பாக கதை வளர்கிறது. பொருத்தமற்ற திருமண பந்தத்திற்குள் இழுக்கப்பட்டு விடுதலையடைந்த செய்னம்பு, சொத்துக்களை பொதுநலனுக்காக விட்டுக் கொடுத்து, கணவன் இறந்தபின் அநாதையாக வாழ்ந்து மரணிப்பதாக கதை முடிகிறது. பழைய காவியங்களோடு ஒப்பிடும் போது அளவில் சிறியனவாகயிருப்பதும் உள்ளடக்க, உருவரீதியான வரையறைகள் இல்லாதிருப்பதும் பாறாக்கின் காவியங்களில் அவதானிக்கப்படுகின்றன.

இவ்வாறு, நவீன காவிய இயல்புகளை கொண்டனவாக பாறாக்கின் காவியங்கள் அமைந்திருக்கின்ற வகையில் பொதுவான தமிழ் இலக்கிய பாரம்பரியத்தில் பாரதி வழியிலும் சிறப்பாக ஈழத்து தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியில் மஹாகவி உருத்திரமூர்த்தி வழியிலும் நவீன காவியங்களைப் படைத்த கவிஞர்களின் வரிசையில் பாறாக் குறிப்பிடத்தக்க கவிஞர் ஆகிறார். அவரது இலக்கிய முயற்சிகள் மேலும் வளர்ந்தோங்கட்டும்.

நூல் : தன்மை முன்னிலை படர்க்கை
ஆசிரியர் : இ.சு.முரளிதரன்
விலை : 400/-
வெளியீடு : ஜீவநதி

நூல் : நயம்பட...
ஆசிரியர் : இ.இராஜேஸ்வரன்
விலை : 400/-
வெளியீடு : ஜீவநதி

நூல் : சுபாவம்
ஆசிரியர் : க.சுட்டநாதன்
விலை : 150/-
வெளியீடு : ஜீவநதி

நூல் : உதாரணம் எனது பெண்மை
ஆசிரியர் : இராஜினிதேவி சிவலிங்கம்
விலை : 350/-
வெளியீடு : ஜீவநதி

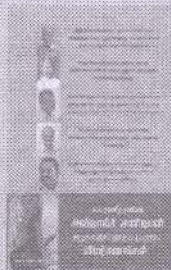
நூல் : இராஜினிதேவி சிவலிங்கத்தின் பலதுறைசார்ந்த கட்டுரைகள்
விலை : 400/-
வெளியீடு : ஜீவநதி

நூல் : உயிர்கமந்த கூடு
ஆசிரியர் : மலரன்னை
விலை : 400/-
வெளியீடு : ஜீவநதி

நூல் : கலைத்திட்ட அடிப்படைகள்
ஆசிரியர் : ப.மு.நவாஸ்தீன்
விலை : 400/-
வெளியீடு : ஜீவநதி

நூல் : க.பரணீதரனின் அல்வாய்ச் சண்டியன் சிறுகதைத்தொகுப்பு பற்றிய விமர்சனங்கள்
விலை : 150/- வெளியீடு : ஜீவநதி

நூல் : மாசூரம் பூமி
ஆசிரியர் : எஸ்.பேராசிரியன்
விலை : 250/-
வெளியீடு : ஜீவநதி

நான் அப்படியான பொம்பிளை எண்டால் ...

“நான் அப்படியான பொம்பிளை எண்டால் இந்த வயதுக்கிடையிலை நாலு பிள்ளை பெத்திருப்பன்”

நறுக்கென தெறித்த அவளது குரலில் மனவருத்தத்தின் வீச்சு சற்றே தணிந்து ஒலித்த போதும் அவள் சொன்ன விடயத்தின் கனதி என்னை எச்சரிக்கை அடையவைத்தது.

அன்று மாலை ஒரு வெள்ளிக்கிழமை என்பதால் அதிக வேலை இருக்கவில்லை. சற்று ஓய்ந்திருந்த போதுதான் அவள் திடீரென எனது அறைக்குள் நுழைந்தாள்.

அவளது பெயர் வயது விலாசம் தொலைபேசி இலக்கம் போன்ற அடிப்படைத் தகவல்களை கேட்டு பதிந்துகொண்டிருந்தபோது இடைமறித்தாள்.

“உங்களோடே கொஞ்சம் கதைக்கலாமோ? நிலா சொல்லித்தான் உங்களடையே வந்தனான். நீங்கள் ஆளைப் பாத் உடனை மருந்து எழுதிற ஆள் இல்லையாம். நாங்கள் சொல்லிறதை ஆதரவா காது குடுத்துக்கேப்பியளாம்”

தகிக்கும் வெயில் நேரத்தில் திடீரென மழை மேகங்கள் தூரியனை தூழ, வெக்கை தணிந்து, இதமான குளிர் காற்று அணைப்பது போன்ற சுகம் என்னைத் தழுவிவது. அவளது வார்த்தைகள் புளங்காதிடைய வைத்தன. ஐஸ் வைத்ததில் உருகாமல் இருக்க காலம் கற்பித்த பாடத்தை நினைந்து சதாகரித்துக் கொண்டு “சரி விசயத்தை சொல்லுங்கோ” எனக் கடமையைத் தொடர்ந்தேன்.

“அவன் ஒரு சந்தேகப் பிராணி. கண்ட உடனே கொதிச்சுப்போனான். வீட்டை போ எண்டுட்டான்.

முளையைப் பிசைந்தேன். யார் அவன்? என்னத்தைப் பார்த்தவன்? ஏற்காச சந்தேகப் பட்டான்? ஒன்றுமாகப்பிரியவில்லை.

“நான் இஞ்சை பக்கத்து ஊர்தான். மதவடி. அவன் வலிகாமத்திலை.”

“இஞ்சை எல்லாம் தெரிஞ்ச டாக்குத்தர்மார் இந்த கிளிசைகேட்டை இவையாள்டை காட்டிப் போட்டு நான் ஊரிலை தலை நிமிந்து நடக்கேலுமே? வா உன்னை ஊரிலை காட்டுவாம்.” வீட்டை கூட வரயில்லை. வாற வழியிலை ஒரு பிரைவேற் ஆஸ்பத்திரிக்கு இழுத்துக் கொண்டுபோனான்.

என்னை உள்ளை கூட்டிக் கொண்டு போகாமல் வெளியிலை நிப்பாட்டிப் போட்டு தான் உள்ளை போய் டாக்குத்தரிரண்டை காதுக்குள்ளை ஏதோ கடித்துப் போட்டுத்தான் என்னை உள்ளை எடுத்தான்.

டாக்குத்தர் என்னை என்ன வயு எண்டு ஒண்டும் கேக்கயில்லை. சோதிக்கவும் இல்லை. நாடி பிடிச்சுப் பாக்கவும் இல்லை.

பூசுறமருந்து தாறன் ஒரு நாளைக்கு இரண்டு தரம் பூசுங்கோ. குளிசைகளும் தாறன் எழுதித் தாறபடி விழுங்குங்கோ. ஒண்டும் பயமில்லை. கெதியிலை மாறிப் போகும் என்றார்.

எனக்கு என்ன பயம்? இந்த மனுசனுக்கு தான்

பயம். சமுசியம் எல்லாம். இவன்றை வீட்டை போனப் பிறகுதான் இது வந்தது எண்டு டாக்குத்தருக்கு சொல்ல வாயெடுத்தன். அதுக்கிடையிலை இவன் பிடிச்ச கையை இறுக்கி அழுத்திப் பிடிச்ச இழுத்துக் கொண்டு வெளியிலை வந்திட்டான்.”

“வீட்டிலை வேறையார் இருக்கினம்?”

“வேறே ஆர்? இவனும் இவன்றை பிள்ளையள் இரண்டும்தான்.”

“அப்ப நீங்கள் ஆர் அவருக்கு” ஆச்சரியம் மேலிடக் கேட்டேன்.

“அவன் தான் என்றை புருசன். அவன்றை மூத்த பெண்டாட்டி செத்துப் போனான். பிள்ளையளைப் பாக்க ஆள் இல்லை எண்டுதான் என்னைக் கட்டினவன். மூத்தது பொடியன். வயது 12, இளையது பெட்டை 8 வயது. அதுகளுக்கு சமைச்சுப் போட, உடுப்புக் கழுவு பராமரிக்க எண்டுதான் என்னைக் கட்டினவன்.

எங்கடையே குடும்பம் நொஞ்சு போனது. அக்காமாரை ஒரு மாதிரி கரையேத்திப் போட்டினம். வயது நாப்பது தானடியும் எனக்கு ஒண்டும் வாய்க்கயில்லை. அப்பா போட்டார். அம்மாவுக்கும் வயசாகிப் போட்டுது. வீட்டையும் அம்மாவையும் பாத்துக் கொண்டு நானும் என்றை பாடும் எனக் கிடந்த என்னை இவையள் மாட்டிவிட்டினம்.

இரண்டாம் தாரம் எனக்கு வேண்டாம் எண்டுட்டன். அதுவும் பிள்ளையளோடே வேண்டவே வேண்டாம்எண்டன். என்றை கதையை ஆர்கேக்குதுகள்.?

இவன் ஒரு வாத்தி. கொஞ்சம் வசதியானவன். எங்கடையளுக்கு வலு புளுகம். போற இடத்திலையாவது திண்டு குடிச்ச நிம்மதியாக் கிட எண்டு சொல்லி என்னை இரண்டாம் தாரமாக தலை முழுகிவிட்டுத்துகள். திண்டு குடிக்கலாம், நிம்மதி எங்கை கிடக்கு? கிளிசைகேடா போனதுதான் மிச்சம்.”

“ஏன் என்ன நடந்தது” நான் விசாரித்தேன்.

“இவன் வாத்திதானே!. பள்ளிக் கூடம், ரியூசன் எண்டு காலிலை மணியைக் கட்டினவன் மாதிரி பரக்க பறக்கத் திரிவான். அதோடே கொஞ்சம் லெவெல் பிடிச்சவன். மனுசி எண்டு ஆதரவா பேசமாட்டான். ஏதோ வேலைக்காரிதான் எண்ட மாதிரி அதிகாரம் பண்ணுவான்.

ஆனால் இரவிலை பிள்ளையள் தூங்கின பிறகு, வந்து கூடக் கிடந்து இருட்டுக்குள்ளேயே சிமிக்கிடாமல் வேலையை முடிச்சிட்டுப் போடுவான். பொம்பிளையளும் மணிசர்தானே. அதுகளுக்கும் உணர்ச்சியள் இருக்கும் எண்டு தெரியாத மிருகச் சீவன். மிருகம் எண்டு சொல்லக் கூடாது. அதுகளும் பிறகாலை திரிஞ்சு திரிஞ்சு மணந்து பாத்து, மனம் விரும்பக்குள்ளை தானே சேருதுகள்.

தேவையெண்டால் போத்திலை திறக்கிறது தேவையில்லாட்டி மூடுறது. அவ்வளவு தானே! சரி போறான் விடு எண்டு கிடந்திட்டன்.

ஒரு நாள் பகல் நான் கிணத்தடியிலை குளிச்சுக் கொண்டு நிக்கிறன். இவன் வாறான். ஏன் பள்ளிக்கூடம் இல்லையோ எண்டு கேட்டன். பள்ளிக்கூடம் தான்.

இண்டைக்கு கந்தோரிலை ஒரு வேலை இருந்தது. அதை முடிச்சுக் கொண்டு வாறன். நீயும் தனியத்தானே இருப்பாய் ஒருக்கால் பாத்துக்கொண்டு போவம் என்று வந்தனான்.

வழக்கமான காரத்தைக் குரலிலை காண யில்லை. ஏதோ பனங்கட்டியை வாயிலை போட்டவன் போலை இளிச்சுக் கொண்டு பேசினான்.

ஒருக்கால் வாவன் உன்னை என்று கூப்பிட்டான். ஒரு நாளும் இல்லாத அதிசயம். "பகல் திருவிழா" என்று நினைச்சுக் கொண்டு போனன். அவசர அந்தரம் இல்லாமல் ஆறுதலா விளையாடத் தொடங்கினான்.

என்னடி இது? திடீரெண்டு கத்திக் கொண்டு என்னைத் தள்ளி விலக்கினான். ஆரோடையடி கிடந்தனி வேசை என்று ஆவேசமாகக் கத்தினான்

எனக்கு ஒண்டுமாய்ப்புரியல்லை. அவன் சொன்ன பேச்சைக் கேட்டு அழுகையும் வந்திடுத்து. நான் அப்படியான பொம்பிளை இல்லை ஏன் அப்படிச் சொல்லுறியன் என்று கேட்டன். சும்மர் வேசம் போடாதையடி. இது ஆரடி தந்தது என்று கேட்டான்.

அவன் காட்டின இடத்தை குனிஞ்சு பாத்தன். துடை இடுக்குகளுக்கை கறப்பா படர்ந்து கிடந்தது. அது இஞ்சை வந்தாப்பிறகுதான் வந்தது என்று சொன்னன்.

அது தொத்திற வருத்தம் எண்டால் உங்களிலை

இருந்துதான் எனக்கு வந்திருக்கும் என்று சொல்ல வாயெடுத்தனான். அவன்ரை கொலை வெறி மூஞ்சையைக் கண்டதும் வாய்தானே மூடிக்கொண்டுது."

எனக்கு என்ன நோய் என்பது புரிந்துவிட்டது. நிச்சயப்படுத்துவதற்காக தாதியின் உதவியுடன் அவளது அப்பகுதியை பார்த்தேன்.

அது தொற்று நோயல்ல என்பது நிச்சயம். ஆனால் ஒவ்வாமை நோய். அவளது உள்ளாடைகளால் வந்திருக்க வேண்டும். அது பற்றி விசாரித்தேன். முன்பு தாய் வீட்டில் இருந்தபோது அவள் வழமையாக உள்ளாடைகள் அணிவதில்லையாம். கணவன் வீடு வந்த பின்தான் முழு நேரமும் அணிகிறாளாம். அவள் அணிந்திருந்த உள்ளாடைகள் செயற்கைத் துணிகளால் ஆனவை. அவற்றிற்கு ஒவ்வாமை ஏற்பட்டு தோல் கறுத்து படை போலப் படர்ந்து சருமநோய் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதை நீண்ட விசாரணைகளின் பின் அறிய முடிந்தது.

இது தொற்று கெட்ட வியாதியல்ல என்பதை அவளுக்கு விளக்கி, பகுத்தித் துணியிலான உள்ளாடைகளை அணியுமாறு ஆலோசனை கூறியதுடன், அது குண மாவதற்காக பூச்சுமருந்துகளும் கொடுத்து அனுப்பினேன்.

"அவள் அப்படியான பொம்பிளை இல்லை. நீ எப்படியான ஆள்" என்று பின்னொரு நாளில் ஆசிரியருக்கு பாடம் எடுக்க வேண்டியதாயிற்று.

பேசும் இதயங்கள்

ஜீவநதி ஆடி இதழ் வழமை போலவே இலக்கிய ரசனையுள்ளவர்களின் பசியைத் தீர்க்கும் வண்ணம் சிறப்பாக வெளிவந்திருக்கிறது. இருந்த போதும் எமது பாரம்பரியங்களை நினைவு கூர வைப்பதாகவும் அவற்றை பேணுவதை வலியுறுத்துவதாகவும் அமைந்த இரு கட்டுரைகள் முக்கியமானவையாக எனக்குப் பட்டன. வி.துலாஞ்சனன் அவர்களின் "காலம் மறைந்த காப்பியக் கோவில்" நாம் அறியாத, எமது அறியாமையால் அழிவை நோக்கிச் செல்லும், மாகியப்பட்டி அங்கணாக்கடவை பத்தினிக் கோவில் பற்றிய கட்டுரை சிறப்பான தேடலுடன் கூடிய கட்டுரையாகும். எமது பல சரித்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இடங்கள் ஏற்கனவே அழிய விட்டிருக்கிறோம். மந்திரி மனை கூட போதிய கவனிப்பின்றி, ஒளிந்திருந்து போதை அருந்துவோர் கூடமாக மாறுகிறது. இந்த நிலையில் எமது கண்களைத் திறக்கச் செய்யும் கட்டுரையாகவே அதனைப் பார்க்கிறேன். பா. இரகுவரன் எழுதிய தும்பளை பற்றிய கட்டுரையும் பல தகவல்களை தருகிறது. அயலூர் ஆன போதும் நான் அறியாத பல விடயங்களை பகிரந்த அவருக்கும் எனது நன்றி. அழிந்து வரும் எமது கலை, பண்பாடு சின்னங்களை பாதுகாக்கத் தூண்டும் படைப்புகளை வெளியிடும் ஜீவநதியின் பணி தொடரட்டும்.

- எம்.கே.முருகானந்தன்

northern PC Park

Hot Line : 0777771545

0215675566
0212229581
0212222050
0212220388
0777570124
0773366443
0755557327
0717772377

www.pcpark.co
info@pcpark.co

வடக்கின் கணினிப் பூங்கா

கணினி உலகில் நம்பகமான
சேவையில் 10 வருடங்களுக்கு
மேலாக யாழ் மண்ணில்
தரமான கணினிகளைப்
பெற்றுக் கொள்ள நம்மை
நாடுங்கள்...

10, Muddaskada Junction
Stanly Road, Jaffna

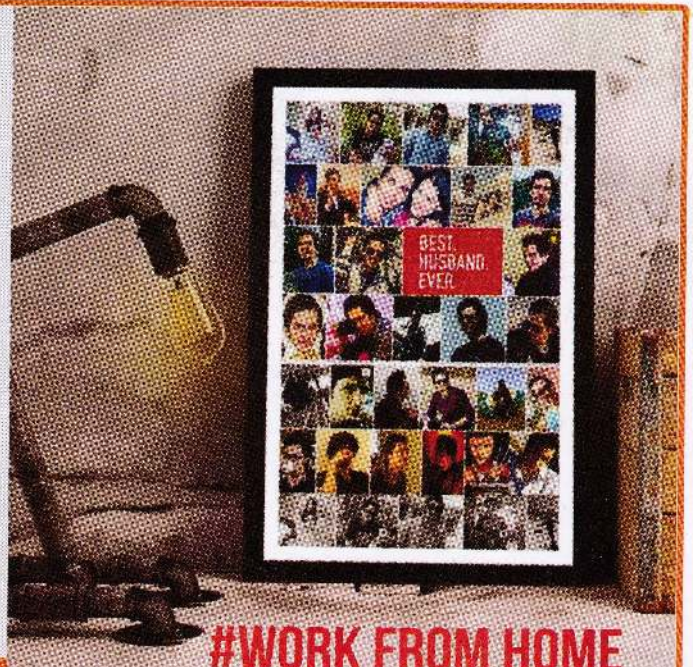
Northern Pc Park NPcpark northernpcpark Northern Pc Park

Crystal,
Box and
DURO

FRAMES

AVAILABLE..!

#WORK FROM HOME

Treat your *Loved Ones* with the best personalized gifts...

PERFECT QUALITY | FINISHING TOUCH |
COMPETITOR PRICE | BEST SERVICES

AVAILABLE SIZES

10 x 08

10 x 12

10 x 15

12 x 16

12 x 18

**CRYSTAL &
DURO FRAMES
STARTING FROM**

1000/-

**365 DAYS
OPEN**

- | FULL COLOUR
- | HIGH QUALITY
- | LATEST PERFORMANCE
- | BEST PRINTING SERVICES
- | SATISFACTION GUARANTEE

**MATHI
COLOURS**

NO. 10, MURUGESAR LANE,
NALLUR, JAFFNA.

TEL : 021 222 9285

E-mail : mathicolours@gmail.com

CUSTOMER CARE

+9476 096 4455